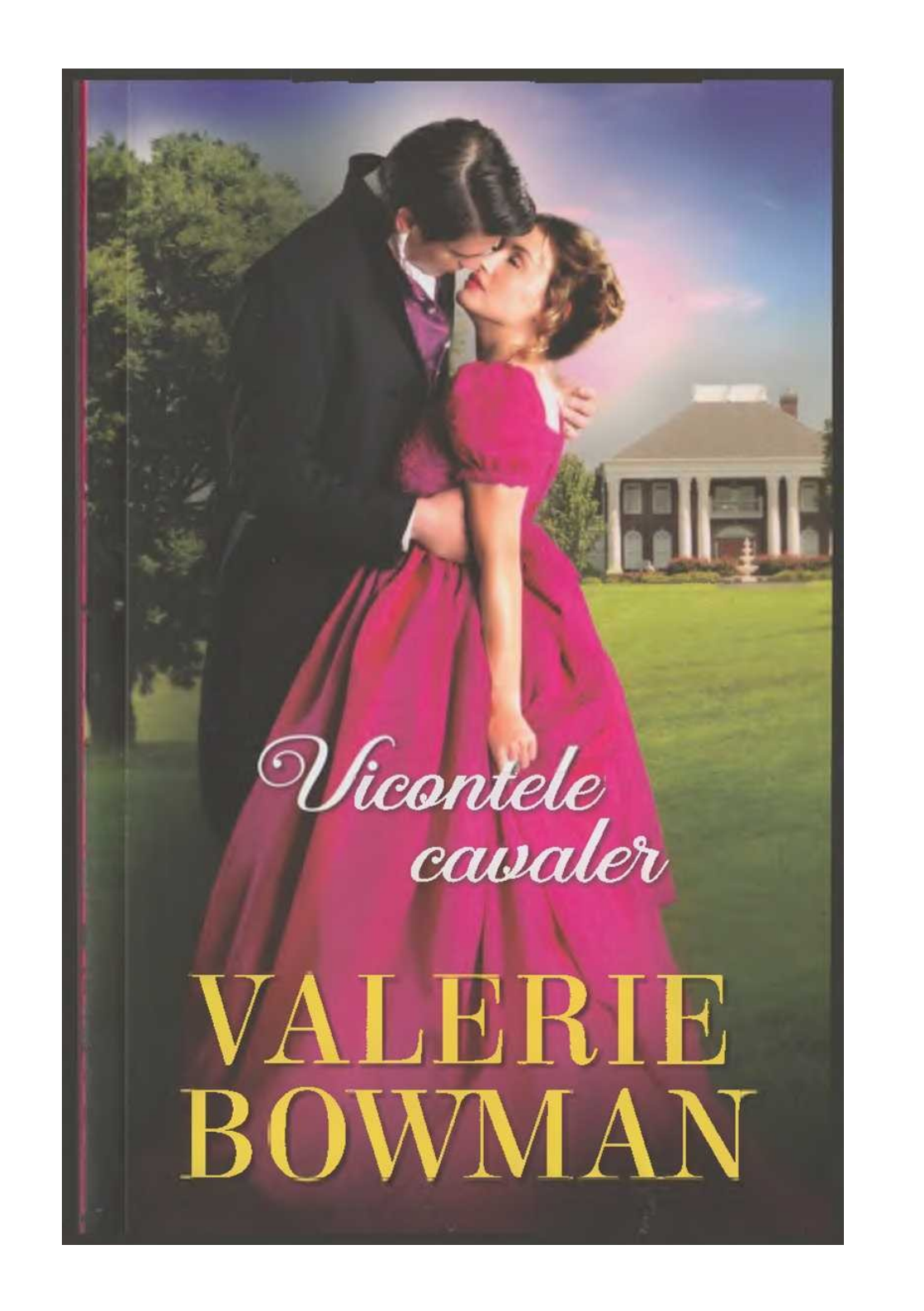

*Viconte
cavalier*

VALERIE
BOWMAN

**VALERIE BOWMAN
VICONTELE CAVALER
SERIA CLUBUL VALETILOR 4**

***Save a Horse, Ride a Viscount by Valerie
Bowman***

Copyright © 2021 by June Third Enterprises, LLC
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial
Litera

Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea
în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Viconteles cavalier / Valerie Bowman

trad. din limba engleză: Andreea Irimia

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9357-0

I. Irimia, Andreea (trad.)

821.111

VALERIE BOWMAN

VICONTELE CAVALER

Traducere din limba engleză Andreea Irimia

LITERA

București

*Prietenei și surorii mele într-ale scrisului,
Anna Bennett, pentru ajutorul generos
pe care mi l-a oferit la prezentarea cărții.
Trăiește clipa!*

Capitolul 1

Moșia contelui de Blackstone, Devon, octombrie 1813

— Voi fura calul acela! spuse Lady Theodora Ballard în timp ce servitoarea ei, Maggie, îi strângea corsetul.

— Ești sigură că acesta este cel mai bun mod de a rezolva problema? întrebă Maggie, oftând adânc.

Theodora clătină din cap. Biata, draga și dulce de Maggie! Ea nu îi era Theei doar o simplă servitoare. Maggie îi fusese cea mai apropiată prietenă încă de când erau foarte mici, fiind născute la doar câteva luni distanță. Maggie era fiica uneia dintre servitoarele preferate ale mamei Theei. Cele două fete crescuseră împreună pe moșie. Mama Theei – Dumnezeu s-o odihnească! – fusese genul de doamnă căreia nu-i păsa de convenții și de formalități. Era chiar bucuroasă să-i dea voie fiicei sale să se joace cu fiica unei servitoare. Și, deși existau diferențe evidente și inevitabile în educația și creșterea lor, cele două fete nu lăsaseră ca statutul lor social să le deranjeze prea mult. Atunci când venise momentul, Thea insistase s-o ia pe Maggie ca servitoare personală a ei, astfel ca ele să rămână împreună pentru totdeauna. Dar Maggie nu fusese niciodată la fel de sociabilă, de aventuroasă sau de sigură de ea așa cum era Thea. Maggie încerca mereu s-o convingă pe Thea să renunțe la cele mai recente idei năstrușnice ale ei.

— De fapt, nu se cheamă furt dacă este calul meu, preciză Thea, aranjându-și o buclă neagră după ureche. Doar a fost calul meu la un moment dat!

Ea își ridică brațele pentru ca Maggie să-i tragă rochia de zi peste cap.

— Dar nu ai spus că fratele tău a pierdut licitația? țină Maggie să-i amintească, întorcând-o ca să-i poată încheia rochia la spate.

Acesta era un ritual pe care îl perfecționaseră de-a lungul anilor.

Maggie era scundă și blondă, cu ochi căprui închis și cu obraji rotunji. Avea în permanență un zâmbet pe chipul ei frumos, cu excepția momentelor în care o urmărea pe Thea din priviri, ca să se asigure că stăpâna ei nu intra în necazuri. În acele clipe, Maggie avea de obicei o expresie de exasperare. Momentul prezent era, cu siguranță, unul dintre acelea.

La auzul cuvintelor lui Maggie, Thea își dădu ochii peste cap.

— A pierdut licitația, dar asta nu e deloc vina mea. I-am dat lui Anthony instrucțiuni precise, ca să câștige cu orice preț. Dacă blestemata aia de casă de licitații ar fi permis accesul femeilor, cu siguranță că nu aș fi pierdut!

Maggie ridică dintr-o sprânceană.

— Poate că tatăl tău i-a pus o limită lordului Anthony? O limită de preț?

Maggie menționează timid acest lucru, ca și cum ar fi fost urât să aducă vorba despre bani, dar că totuși credea că acela ar fi putut să fie un aspect important.

— O, sunt sigură că a făcut-o, răspuse Theodora, tocmai de aceea intenționez să mă duc la tatăl meu imediat ce termini de încheiat nasturii.

— Ei bine, tocmai am terminat, milady, spuse Maggie bătând-o ușor pe spate ca să-i arate că rochia îi era încheiată corect și complet.

Theodora se învârti și-și aruncă o privire în oglindă. Niciodată nu-i pășase prea mult de aspectul ei. Întotdeauna fusese mai interesată de echitație și de cai decât de rochii și de ultimele coafuri. Își privi părul șaten închis și ochii cenușii, hotărâți. Rochia era minunată. Modista tocmai o terminase de cusut. Era dintr-un satin de o nuanță piersicie, deschisă, cu floricele brodate de-a lungul tivului și al mânecilor. Ciorapii albi, mănușile albe și încălțările asortate, ornate cu mărgelile de culoarea piersicii, îi completau ținuta. Arăta destul de bine la exterior, chiar dacă în interior fierbea de supărare. Își ridică bărbia.

— Păcat că nu am putut să mă îmbrac ca un bărbat și să particip la acea licitație! Jur că aș fi câștigat-o!

Maggie trase brusc aer în piept și clătină din cap.

— O, te rog să nu spui astfel de lucruri! Să știi că aș face o criză de nervi dacă ar trebui să te îmbrac ca pe un bărbat! Sunt servitoarea unei doamne, nu valet, chicoti ea.

Thea schiță un zâmbet și ridică din umeri, apoi oftă puternic.

— Asta e, presupun că merge și așa. Îți mulțumesc pentru ajutorul tău de astăzi, Mag! Urează-mi noroc cu tata!

— Cu plăcere, răspunse Maggie. Și îți doresc tot norocul din lume.

— S-ar putea să am nevoie de el!

Thea își ridică fusta, se întoarse și ieși iute pe ușa dormitorului. Destinația era biroul tatălui ei, părinte care adeseori nu se afla acasă. Contele de Blackstone își petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra, împreună cu amanta lui. Thea își alungă gândul acesta din minte, pentru că nu făcea decât s-o înfurie. Tatăl ei era acasă în acea perioadă a anului fiindcă venea să viziteze moșia și să se ocupe de planificarea balului lor anual de Crăciun. Fără îndoială că avea să se întoarcă la Londra imediat ce vorbea cu servitoarea și cu majordomul. Dar fiica lui avea acum ocazia perfectă să-și întrebe tatăl despre licitația de cai. Până la urmă, din vina lui ajunsese calul acolo.

Thea străbătu coridorul larg de la etaj, apoi coborî scara de marmură care ducea în vestibulul casei lor de la țară. Ajunsă jos, ea continuă prin vestibul până la un alt coridor, care ducea la extremitatea vestică a proprietății, unde se afla biroul tatălui ei.

Apropiindu-se, văzu ușa întredeschisă. Contele de Blackstone obișnuia să-i strige pe cei care treceau pe acolo. Theodora își băgă nasul în deschizătură și miji ochii la bărbatul de vârstă mijlocie, care stătea în spatele biroului. Acesta era înalt și chipeș, cu părul un pic grizonant la tâmple. Thea semăna cu el la înfățișare, sau cel puțin așa spunea mereu mama. Cu siguranță că îi moștenise părul negru și ochii cenușii. Totuși, nu semăna cu el la temperament. Poate că de aceea rareori ei doi se

înțelegeau asupra vreunui lucru.

— Te văd, domnișoară, se auzi vocea lui din cameră. Și sunt destul de sigur că știu de ce ai venit.

Thea interpretează comentariul drept o invitație să intre. Deschise ușa larg și păși ușor înăuntru.

— Bună dimineața, tată! spuse ea cu o voce cât mai mieroasă.

Cei doi nu fuseseră niciodată ceea ce s-ar fi putut numi „prieteni”. El fusese plecat la Londra o mare parte din copilăria ei și, chiar înainte ca mama ei să moară, Thea aflase exact ce făcuse el la Londra în toți acei ani. Pentru ea, contele de Blackstone era mai degrabă un străin bine îmbrăcat, decât un tată. Dar uneori era nevoită să stea de vorbă cu el, iar în acea zi se ivise unul dintre acele momente. Întotdeauna se străduia să păstreze interacțiunile lor politicoase și scurte.

Tatăl ei se încruntă.

— Așteptam vizita ta. Anthony s-a întors aseară și mi-a spus că a pierdut licitația de la Londra.

Thea merse până în fața biroului lat de mahon.

— Tocmai de aceea mă aflu aici, recunosc eu. Calul arab era al meu.

Încruntarea tatălui ei se intensifică.

— Calul acela arab era scump, Theodora. Nici nu ai idee cu cât s-a vândut în final.

Thea se bosumflă. Tatăl ei îi spusese „Theodora”. Asta arăta cât de puțin o cunoștea. Întotdeauna îi spunea „Theodora”. Nimeni altcineva nu-i spunea așa. Mama ei, Anthony, Maggie și toți ceilalți îi spuneau „Thea”. Cât despre spusele lui în privința calului, ea vru să-i răspundă:

„Atunci poate că nu ar fi trebuit să-l vinzi niciodată, ca să nu mai fim nevoiți să-l cumpărăm din nou!”

În schimb, spuse:

— I-am cerut lui Anthony ca, dacă era necesar, să folosească zestrea mea. Calul nu ar fi putut costa mai mult de atât, zise ea cu cea mai calmă voce de care fu în stare, în timp ce o năpădea o frustrare cumplită.

Tatăl ei se lăsă pe spatele scaunului și o privi printre

gene.

— În primul rând, în niciun caz nu aveam de gând să permit ca zestrea ta să fie cheltuită pe un cal. Dar, dacă ți-aș spune că acel cal a costat suma inițială pentru care ne-am înțeles, plus zestrea ta, și dublul acestora?

Thea nu se putu abține și rămase cu gura căscată. Apoi o închise repede, ținându-și respirația.

— Nu se poate! Niciun cal arab nu s-a vândut vreodată cu atât de mult!

— Crede-mă pe cuvânt, răspunse tatăl ei. Este exact suma cu care s-a vândut. Și eu am fost șocat când am aflat. Sunt convins că Anthony a făcut tot ce a putut. Nu a avut acordul meu să plătească nici pe departe acea sumă.

— Nu pot să cred că cineva ar cheltui atât de mult, răspunse ea, mirată.

Clătină din cap, încercând să cuprindă cu mintea acea veste uimitoare. Cine anume ar fi plătit un asemenea preț? Iată ceva de-a dreptul aberant! Calul arab era, într-adevăr, un exemplar superb, aproape perfect, dar suma aceea de bani era... ridicolă.

— Părerea mea este că relația calului cu ducele de Harlowe a avut ceva de-a face cu prețul său, continuă el.

Thea se încruntă.

— Ducele de Har...

Anthony păși în cameră, iar ea amuți. De îndată ce o văzu, fratele ei se opri brusc, aruncându-i o privire precaută și făcând după aceea un pas înapoi, fără să vrea.

— Intră, Anthony! spuse tatăl lor. Ai putea să iei și tu parte la această discuție.

— Aștept să văd dacă Thea are de gând să-mi scoată ochii, spuse Anthony schițând un zâmbet.

Înaintă, dar continuă s-o privească vigilent pe Thea.

Ea își încrucișa brațele și ridică dintr-o sprânceană.

— Tata tocmai mi-a spus cu cât s-a vândut calul arab.

Anthony oftă.

— Crede-mă, am făcut tot ce am putut. De unde să știu că cineva ar licita pe o sumă atât de mare?

— Ești sigur că nu ai auzit greșit suma? îl repezi Thea.

Râsul zgomotos al lui Anthony răsună în toată camera. Apoi, ironic, el îi spuse Theei:

— Poate că sunt cu cinci ani mai mare decât tine, dar nu sunt chiar atât de bătrân încât să nu aud! Sunt cât se poate de sigur că acel cal arab s-a vândut pentru o sumă exorbitantă.

— Cine ar fi atât de nebun, atât de nesăbuit încât să plătească atât de mult? Întrebă ea, furia față de fratele ei găsindu-și rapid o nouă țintă: ticălosul care plătise o avere pentru calul ei.

— Tu nu înțelegi, Thea. Pe lângă faptul că e un cal de rasă, el a aparținut ducelui de Harlowe! Toată țara a auzit trista poveste.

Thea îi zâmbi îngăduitor. Bineînțeles că știa povestea ducelui de Harlowe. Sau, mai precis, a fostului duce. Maggie obișnuia să-i citească Theei paginile mondene ale ziarului *Times*. Întreaga istorie fusese relatată acolo.

După ce, în urmă cu șase ani, tatăl ei vânduse calul arab, acesta ajunsese în posesia fratelui mai mic al fostului duce. Mezinul era soldat și luase calul cu el la război. Apoi sărmanul tânăr își pierduse viața în luptele de pe continent, iar magnificul cal fusese adus cu grijă în Anglia de însuși contele de Wellington, ca să-i fie înapoiat ducelui de Harlowe.

Desigur, calul nu-i putea înlocui fratele acestuia din urmă, dar tânărul soldat adorase animalul, care valorase o mică avere și înainte de a fi fost vândut la licitație pentru suma amețitoare pe care contele de Blackstone tocmai o menționase.

Însă povestea tristă a ducelui de Harlowe nu se încheiase în acel punct. Pe neașteptate, la nici două luni de la întoarcerea calului, tânărul duce murise în somn. Deoarece el era necăsătorit, iar fratele lui mai mic era deja mort, titlul răposatului, precum și toate celelalte bunuri pământești ale sale – inclusiv calul – fuseseră scoase la licitație de către cel care urma să devină în curând noul duce de Harlowe. Acesta, proaspăt sosit la Londra, era o rudă îndepărtată a familiei. Încă din primele zile, el nu

provocase decât scandal și haos. Potrivit tuturor surselor, omul era de tot râsul, iar ducesa văduvă, mama fostului duce, încă în doliu pentru ambii fii, nu mai știa cum să facă față rușinii pe care el o aducea asupra numelui familiei. Biata de ea...

Dar nenorocirile familiei ducelui de Harlowe nu o priveau pe Thea. Deși îi părea rău pentru ducesa mamă și pentru nefericiții frați morți, cineva tot urma să cumpere acel cal la licitație.

De ce nu l-ar fi cumpărat ea? La urma urmei, calul îi aparținuse cândva. Iar dacă tatăl ei nu ar fi fost un ticălos atât de egoist, nu l-ar fi vândut niciodată.

— Îmi pare foarte rău pentru ducele de Harlowe și pentru fratele lui decedat, dar nu am vrut niciodată calul din cauza bârfelor din jurul fostului său proprietar, insistă ea.

Nu. Thea își dorise calul din pricina mamei sale. Echitația era o pasiune pe care ele două o împărtășiseră. Alabastru, calul arab, fusese mânzul Helenei, iapa răposatei contese de Blackstone. În timpul lunilor în care aceasta din urmă zăcuse pe patul de moarte, călărirea lui Alabastru fusese singura alinare a Theei. Își pierduse mama, dar nu avea să-și piardă și calul. În realitate, îl pierduse. Sau, mai exact, calul îi fusese smuls de sub ea. Tatăl ei se grăbise să vândă iapa, iar ducele de Harlowe, care făcuse oferta, o dublase atunci când își dăduse seama că și calul Theei descindea din aceeași rasă pură.

Contele de Blackstone, mereu dispus să facă profit, vânduse ambii cai în timp ce Thea o ținea de mână pe mama ei, asigurându-se că bolnava bea măcar un firicel de apă și ștergându-i cu un burete corpul încins de febră. Tatălui ei nu-i pasase de bolnavă. Abia dacă venise s-o viziteze în toate acele luni. În schimb, o informase în treacăt pe Thea, printr-o scrisoare rece, că îi vânduse calul. Alabastru dispăruse înainte ca Thea să aibă măcar șansa să ajungă la grajduri ca să-l vadă pentru ultima oară.

Încă tremura de furie când se gândea la asta. La înmormântarea mamei sale, Thea îl informase pe tatăl ei că

nu avea să-l ierte niciodată pentru nepăsarea lui. La vremea respectivă, contele de Blackstone atribuisese reacția ei vârstei de optsprezece ani și faptului că era îndurerată.

— Mai sunt și alți cai pe lumea asta, Theodora, îi spusese el cu nonșalanță.

Acum, patru ani mai târziu, și încă neiertat, tatăl ei se înduplecase s-o ajute pe Thea atunci când ea îl atenționase că Alabastru urma să fie scos la licitație. Se înțeleaseră amândoi asupra unui preț, iar Thea îl implorase pe fratele ei să meargă la Londra și să se asigure că problema era rezolvată. În sfârșit, avea să-și recapete calul iubit! Numai că asta nu se întâmplase, pentru că cineva fusese suficient de nebun încât să plătească un preț imens pentru calul ei.

— Poate că tragica poveste a ducelui de Harlowe nu a avut nici o importanță pentru tine, continuă Anthony, dar ea a făcut ca toți iubitorii de cai din Londra să fie prezenți la licitația de la Tattersall's, cu portofelul pregătit. Nu am văzut niciodată locul acela atât de aglomerat. A fost o nebulie!

Thea își strânse pumnii. La naiba! De ce calul ei trebuise să aibă foști proprietari cu o istorie atât de dramatică? Se învinovăți pe dată pentru un gând atât de lipsit de omenie. Nu era deloc vina ducelui de Harlowe că el și fratele lui muriseră pe neașteptate. Dar Thea nu se așteptase ca la licitație să existe o concurență atât de acerbă. Și cu siguranță că nu se așteptase să se vândă calul cu mai mult decât avea contele de Blackstone în plus față de zestrea ei. Trebuia să existe o modalitate să facă rost de mai mulți bani și să cumpere calul de la cel care câștigase licitația. Acum își aminti... Anthony încă nu-i spusese numele noului ei dușman de moarte.

— Cine a fost? întrebă ea, punându-și mâinile în solduri și luptându-se cu nevoia de a bate din picior. Cine a plătit atât de mult? Cine a câștigat licitația?

— Clayton, răspunse Anthony înclinându-și capul. Vicontele de Clayton. Știam că omul are bani, dar investițiile lui trebuie să meargă chiar mai bine decât am auzit.

— Într-adevăr, adăugă contele de Blackstone, dând din cap ca un bun cunoscător.

— Clayton? repetă Theodora mijind iarăși ochii și lipindu-și degetul de obraz, gânditoare. Numele parcă îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau.

— Vicontele de Clayton locuiește aici, în Devon. Este un om bun. Deștept. Minte ageră. Foarte apreciat în parlament. Și om de știință, cred, spuse tata.

— L-am cunoscut vreodată? întrebă Thea, încă privindu-l printre gene. Nu-mi amintesc de el. Participă la balul nostru de Crăciun?

— Îl invit la bal în fiecare an, probabil că de aceea îți amintești numele. Dar el întotdeauna ne transmite regretul său că nu poate veni. Petrece foarte mult timp la Londra. A mai fost aici, dar cu mulți ani în urmă. Sunt sigur că nu îți amintești ce se discuta printre cei mai în vârstă. Familia lui locuiește la conacul Clayton de generații întregi, desigur. Actualul viconte este o forță în parlament, din câte am înțeles. Un adevărat politician. Cunoaște pe toată lumea. Mereu la curent cu tot ce se întâmplă.

Thea făcu un pas spre fereastră și privi pășunea. Perfect! Un bătrân îi cumpărase calul. Un individ bătrân și bogat. Calul ei intrase în posesia cuiva care probabil că nici măcar nu ar fi fost în stare să-l călărească și să se bucure de el. Poate că ea ar fi reușit, în cele din urmă, să-l convingă să renunțe. Poate că se putea apela la bunătatea celui nou proprietar. La licitație, el fusese în competiție cu alți bărbați. Poate că o femeie tânără l-ar fi putut face să înțeleagă, ar fi avut câștig de cauză făcând apel la latura lui mai blândă. Măcar erau vecini, așa că ea nu era nevoită să călătorească prea mult ca să-l găsească pe Alabastru. Cu siguranță că, dacă i-ar fi explicat vicontelui de Clayton că nu dorea calul din cauza notorietății din jurul fostului său proprietar, ci din cauza dragostei ei profunde pentru animal, omul nu ar fi putut refuza să i-l vândă. Dacă era un gentleman.

Thea se răsuci repede, adresându-li-se lui Anthony și tatălui ei:

— Cât de departe este moșia lordului Clayton?

— Cam la o oră de mers călare de aici, răspunse contele. Spre est.

Anthony o privi cu suspiciune.

— De ce întrebi?

— Sunt pur și simplu curioasă, răspunse Thea împreunându-și, calm, mâinile în față.

Nu era bine ca Anthony să descopere faptul că intenționa să-l viziteze pe viconte în caz de nevoie. Fratele ei ar fi oprit-o cu orice preț. Sau măcar ar fi încercat s-o facă.

Theodora se întoarse încă o dată și privi pe fereastră, punându-și mintea la lucru. Pe lângă zestre, mai avea și alți bani pe care i-i lăsase mama ei. Contesa lăsase instrucțiuni speciale ca numai fiică-sa să dispună de ei, voind prin asta să se asigure că Thea avea să-și poată alege singură soțul. Dar Thea plănuia acum să folosească acei bani și suma suplimentară ca să-și cumpere un cal. Până la urmă, un cal era mai important decât un soț. Mai loial, cel puțin. În plus, ce să facă ea cu zestrea? Avea deja douăzeci și doi de ani și era fată bătrână. Moartea mamei sale înainte de ieșirea ei în lume îi asigurase Theei posibilitatea de a sări peste acel eveniment odios și apoi, doi ani mai târziu, când tatăl ei insistase să ajungă la palat și să fie prezentată reginei (Lady Hophouse, prietena din copilărie a mamei sale, o ajutase), Thea îi făcuse prompt o plecăciune reginei, făcuse rondul obligatoriu și seretrăsese la țară, unde rămăsese în ultimii doi ani, ignorând repetatele scrisori ale lui Lady Hophouse care o implorau să se întoarcă la Londra și să-și găsească un soț. Soții nu erau buni de nimic. Caii, în schimb, erau.

Desigur, chiar dacă tatăl ei i-ar fi dat suma convenită inițial, iar ea și-ar fi folosit zestrea și banii suplimentari de la răposata contesă, tot nu ar fi fost de ajuns să-i dea vicontelui de Clayton atât cât cheltuiuse el. De unde, Dumnezeuule, să facă rost de diferență? Thea nu era pe deplin sigură, dar știa că primul pas ar fi fost să-i scrie vicontelui și să afle dacă era posibil să facă o încercare de a

cumpăra calul de la el. Abia mai târziu ar fi avut rost să-și facă griji cu privire la modul în care să facă rost de bani. Da! Intenționa să-i scrie o scrisoare bătrânului și firavului Lord Clayton și să-i înmoaie inima... cu prima ocazie care i se iva.

Capitolul 2

Ewan Fairchild, viconte de Clayton, stătea lângă poarta padocului din spatele conacului său și-și privea ultima – și de departe cea mai costisitoare – achiziție, care alerga pe câmp. Forrester, antrenorul de cai recent angajat, era acolo, asigurându-se că armăsarul arab urma să aibă parte de tot ce era mai bun.

În cei douăzeci și opt de ani de viață, Ewan nu cheltuisese niciodată mai mult pentru o achiziție. Cu siguranță că nu pentru un cal, nici măcar pentru una dintre casele lui de la Londra, însă, în opinia lui Ewan, pur sângele acela era magnific și de neînlocuit.

Desigur, nu intenționase să plătească atât de mult. Prețul fusese ridicat la un nivel ridicol de către lordul Anthony Ballard, fiul contelui de Blackstone. Ewan nu se certase niciodată cu Ballard. Erau vecini, de fapt, dar Ballard păruse să fie mai mult decât hotărât să câștige armăsarul. Asta îl surprinse pe Ewan. Nu-l știa pe Ballard ca pe un mare cunoscător de cai. Oare fusese impresionat de ascendența animalului? Sau era doar unul dintre cei mulți care fuseseră intrigați de povestea tristă a lui Harlowe?

Nu, Ewan nu se așteptase ca licitația să ajungă atât de sus. Dar, în cele din urmă, câștigase. Iar asta era tot ceea ce conta. Lui Ewan îi plăcea să câștige. Nimic nu-i plăcea mai mult. În Parlament, era un expert în a câștiga, convingându-i pe ceilalți domni să vadă lucrurile în felul lui. Avea un mare talent diplomatic și reputația de a fi capabil să convingă pe aproape oricine să facă aproape orice, dar, în cazul unei licitații, niciuna dintre acele abilități nu era

necesară. Era nevoie doar de cel mai bine căptușit buzunar și, din fericire pentru Ewan, anii pe care îi petrecuse investind banii tatălui său de când îi moștenise titlul dăduseră roade. Cu vârf și îndesat! După cum se dovedise, pe lângă predilecția lui pentru politică, avea și un talent deosebit atunci când venea vorba să ia decizii privitoare la investiții. În plus, ce însemna o sumă de bani dacă era în joc viața unui om?

Ewan se mândrea cu faptul că avea toate afacerile în ordine și că profita de fiecare oportunitate care îi ieșea în cale, fie că era vorba să obțină adoptarea unui proiect de lege în Parlament sau să obțină un cal la licitație. Își planificase întreaga viață până în cel mai mic detaliu. Avea o minte analitică, iar minților analitice le plăcea să nu lase nimic la voia întâmplării. Ei bine, știa chiar și cu cine urma să se căsătorească, nu că ar fi intenționat să-și pună pirostriile prea curând. Dar oamenii trebuie să fie mereu pregătiți, iar Ewan era întotdeauna pregătit. Își alesese viitoarea mireasă în același mod în care își luase toate deciziile, calculat și cu precizie. Lordul Malcolm era liderul opoziției din Parlament, iar o uniune între familia lui și cea a lui Clayton ar fi rezolvat multe dispute la Whitehall. Fiica lui Malcolm, Lady Lydia, avea deja douăzeci de ani, dar se părea că nici ea nu se grăbea să se căsătorească, sau cel puțin așa susținea tatăl ei. Numai bine! Ewan nu prea era dornic să-și ia o nevastă, dar o uniune între el și Lydia ar fi fost exact afacerea avantajoasă la care visase dintotdeauna, pentru că i-ar fi asigurat drumul către poziția de lider de facto al Parlamentului. Iar acea alianță, împreună cu abilitățile lui diplomatice, ar fi fost tot ceea ce-i trebuia ca să se asigure că proiectele lui de lege erau adoptate în timp util. Cel puțin, cele mai însemnate. Cele la care ținea cu adevărat.

În afară de politică, prietenia era unul dintre cele mai importante lucruri din lume pentru Ewan. Prietenii apropiați erau ca niște frați pentru el. Alți frați nu avea. Era singur la părinți. Când îi întâlneau la școală pe cei care aveau să-i devină prieteni la cataramă, Kendall, Worth și Bell, ei patru

ajunseseră nedespărțiți în foarte scurt timp.

Bineînțeles că, pe atunci, Ewan îl cunoștea deja pe Phillip, care îi era cel mai vechi prieten. Se cunoscuseră pe când erau mici, când nu aveau mai mult de șase ani. Tatăl lui Phillip obișnuia să vină în vizită la tatăl lui Ewan, iar cei doi băieți se înțelesesem imediat. Într-o zi, alergaseră până la pârau ca să vadă dacă bărcuța din lemn pe care Ewan tocmai o făcuse putea să plutească. Evenimentul din acea zi le schimbase cursul vieții. Era ceva ce Ewan nu avea să uite niciodată și ceva pentru care avea să-i rămână mereu dator lui Phillip.

Niciunul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Ewan nu știa despre intenția lui de a se căsători cu Lady Lydia. Nu era nevoie să-i sperie pe toți înainte de momentul potrivit. Totuși, nu ar fi fost deosebit de surprinși să afle că el plănuia să se căsătorească din motive politice. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu intenționa să se căsătorească dintr-o pricină atât de josnică precum dragostea. Ei bine, poate doar Kendall, se gândi Ewan, pufnind apoi în râs.

În ceea ce-l privea, ambiția era pentru Ewan mai importantă decât dragostea. Sau, cel puțin, te ducea mai departe în viață.

El aruncă o privire înapoi spre moșie. Privirea i se ridică spre o fereastră mare de la etajul al doilea, care dădea spre acea parte a proprietății. Dormitorul lui Phillip. Prietenul lui nu părăsise acea cameră de luni de zile. Phillip avea nevoie de cal. Era singura soluție.

Ewan se plimbă până la marginea padocului și privirea lui se îndreaptă spre partea din față a proprietății, unde, trăsură după trăsură, soseau celelalte obiecte pe care le cumpărase la licitația care avusese loc la Londra în acea săptămână. Obținuse aproape toate lucrurile pentru care bătuse drumul până în Capitală, dar calul fusese de departe cel mai important. Ewan și Forrester, dresorul de cai, aveau să se asigure că pursângele arab făcea lucrurile pentru care fusese cumpărat. Nu aveau voie să dea greș.

Ewan își întoarse privirea spre cal. Armăsarul trecu în

galop pe lângă un băiat care lucra la grajduri. Acesta se feri repede, răsturnând o găleată cu apă pe care trebuia s-o care până la celălalt capăt al padocului. Ewan alergă și îl ajută pe băiat să se ridice în picioare.

— Scuzați, milord, bolborosi el, cu frica citindu-i-se în ochi. Vă rog să mă iertați, domnule! Nu mă dați afară, vă rog!

Ewan se încruntă. De ce era atât de speriat băiatul acela?

— Ești noul rânđaș pe care tocmai l-a angajat domnul Hereford?

— Da, domnule, răspunse băiatul, vizibil tulburat. Am început abia acum două zile. Vă rog să nu mă dați afară, milord! Nu voi mai face greșeala din nou, vă promit.

— A fost o greșeală nevinovată, domnule... începu Ewan, așteptându-se ca băiatul să-i spună un nume de familie.

— Candle, milord. Mă cheamă Geoffrey Candle.

— Foarte bine, Candle. După cum spuneam, a fost o greșeală nevinovată și nu pun capăt contractului de muncă al unui om cinstit din cauza unor fleacuri mărunte. Pe viitor, ar fi bine să mergi pe drumul cel lung, pe lângă gard, ca să duci găleata.

Băiatul se simți ușurat și o urmă de zâmbet i se așternu pe buzele crăpate.

— Da, milord. Cu siguranță!

Luă găleata și tocmai era pe cale s-o ia la fugă până la hambar ca s-o umple încă o dată, când Ewan îl opri din nou.

— Candle! strigă el.

Băiatul se întoarse cu fața la el, iar găleata i se lovi de picior.

— Da, milord!

— De curiozitate, spune-mi unde ai fost angajat înainte să vii aici? îl întreabă Ewan.

— La moșia lordului Mayfeather, milord.

Tresări, cu teama întipărită din nou pe chip.

— Înțeleg, răspunse Ewan. Foarte bine. Asta a fost tot.

Băiatul o luă la fugă, iar Ewan clătină din cap.

Lordul Mayfeather era un om bătrân, cunoscut pentru firea lui aprigă. Locuia pe o moșie dărăpănată, la cel puțin două ore distanță. Avea reputația de a-și trata prost servitorii. Nu era de mirare că bietul băiat se temea să nu fie dat afară.

Ewan își îndreptă din nou atenția către cal. Magnificul armăsar își etala coama și alerga ridicându-și copitele superbe de pe pământul tasat.

Phillip avea nevoie de cal. Ewan nu voia în ruptul capului să-și dezamăgească prietenul. La urma urmei, îi datora viața.

Capitolul 3

În după-amiaza următoare, Thea trase aer adânc în piept și răsuflă, gata de acțiune. Se așează la biroul de scris din colțul îndepărtat al dormitorului ei, lângă fereastră. Niciodată nu fusese adepta scrisorilor, dar cu siguranță că putea face o treabă bună atunci când situația o cerea. De data aceasta, nu era nevoie doar de scris, ci și de spus povești... Nu minciuni. Nu. Nu. Niciodată așa ceva, deși nu greșea dacă distorsionai adevărul în caz că asta era absolut necesar...

Nu-i așa?

Începând scrisoarea pentru a cincea oară, tăie câteva rânduri scrise pe o foaie de hârtie velină. Își dresе glasul și citi cu voce tare cuvintele pe măsură ce le scria.

Dragă Lord Clayton,

Fratele meu mi-a spus că ați câștigat licitația pentru calul arab al ducelui de Harlowe. Aș dori să vă întreb dacă ați fi dispus să-mi vindeți calul.

La naiba. Nu. Era pur și simplu plictisitor! Tăie tot.

Dragă Lord Clayton,

Se pare că noi doi avem ceva în comun. Dragostea pentru caii de rasă. Vreți, vă rog, să-mi vindeți calul arab? V-aș fi foarte recunoscătoare.

Nu. Nu. Nu. Tonul scrisorii era prea disperat. Tăie tot.

Dragă Lord Clayton,

Permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Lady Theodora Ballard. Sunt fiica contelui de Blackstone și suntem vecini. Vreau calul dumneavoastră.

Of. Prea direct. Mai multe tăieturi.

Dragă Lord Clayton,

Poate că nu știți, dar Alabastru, calul arab, a fost al meu pe când era mânz. L-am iubit încă de când eram copil. Fratele meu a încercat să-l cumpere înapoi pentru mine săptămâna trecută, dar se pare că dorința dumneavoastră de a deține calul era la fel de mare ca și a noastră. Chiar mai mare, deoarece ați fost câștigătorul licitației. Fac apel la dumneavoastră în calitate de proprietară și de iubitoare de cai. Vreți, vă rog, să acceptați o ofertă prin care să cumpăr calul de la dumneavoastră pentru întreaga sumă pe care ați plătit-o? V-aș fi foarte recunoscătoare. În plus, e foarte probabil să regretați faptul că ați cheltuit o sumă de-a dreptul exorbitantă.

A dumneavoastră cu sinceritate.

Lady Theodora Ballard

Reciti scrisoarea de câteva ori, hotărându-se să taie ultimul rând despre regretul de a cheltui atât de mult. Asta l-ar fi putut înfuria.

— Ce părere ai, Mag? o întrebă Thea pe servitoarea ei, care cârpea haine în cealaltă parte a camerei.

— De ce nu ai menționat faptul că tatăl tău l-a vândut

pe Alabastru fără știrea ta?

Pentru o clipă, Thea se gândi la întrebare.

— Oamenilor ca viconte de Clayton nu le pasă de astfel de lucruri, Maggie. Probabil că își vrea banii înapoi. Iar eu intenționez să-i dau acea sumă.

Maggie clătină din cap.

— Sper că știi ce faci și că nu vei regreta într-o zi că ai cheltuit atâția bani.

Thea se bosumflă.

— Regret doar că bătrânul viconte de Clayton m-a obligat să cheltuiesc atât de mult ca să obțin ceea ce îmi doresc.

— Mai sunt și alți cai pe lumea asta, Thea... încep Maggie.

— Să nu îndrăznești să începi iar cu povestea ta, spuse Thea, aruncându-i prietenei sale o privire care arăta că nu avea intenția s-o asculte. Există doar un singur Alabastru și doar unul va exista întotdeauna!

— Doamne, ce încăpățânată ești! replică Maggie dându-și ochii peste cap. Foarte bine, trimite scrisoarea! Dar, sincer vorbind, habar nu am cum ai de gând să faci rost de atâția bani.

Thea ridică din umeri. De când auzise suma cu care se vânduse Alabastru, se tot gândise la acea problema.

— M-am hotărât să-i scriu unchiului meu, Teddy. Este la fel de bogat precum Cesus și a iubit-o nespuse de mult pe mama mea.

— Crezi că o să-ți dea atâția bani? vru Maggie să știe.

— Nu văd de ce nu. În plus, va fi doar un împrumut.

— Un împrumut? întrebă Maggie încruntându-se.

— Da. Îi voi promite să-i dau banii înapoi. S-ar putea, desigur, să fie nevoie de tot restul vieții mele ca să strâng întreaga sumă, dar îi voi da înapoi până la ultimul bănuț.

Maggie își dresă glasul și vorbi mai încet, privind-o blând:

— Thea, recuperarea calului... nu-ți va aduce înapoi ma...

— Nu spune asta! o preveni Thea, căreia aproape că-i

dădură lacrimile. Îl recuperez pe Alabastru. Indiferent de costuri.

Maggie își feri privirea, dădu din cap în semn de încuviințare și se întoarse la cusutul ei.

*

Thea așteptă cu sufletul la gură timp de două zile întregi și chinuitoare până când primi un răspuns de la viconte de Clayton. Ea trimisese un valet cu scrisoarea direct la moșia lui, dar răspunsul vicontelui sosi prin poșta obișnuită, de parcă el nici nu s-ar fi deranjat să creadă că era ceva important.

În momentul în care majordomul îi înmână scrisoarea, ea rupse sigiliul și privi pagina, ținându-și respirația, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept.

Dragă Lady Theodora,

Deși apreciez povestea dumneavoastră și îmi pare rău pentru pierderea suferită, nu aş putea să mă despart de calul arab. Și eu am motive pentru care îl vreau. Este un armăsar frumos.

Lord Ewan Fairchild, viconte de Clayton

Thea o mai citi o dată. Apoi întoarse pagina. Era goală. Trebuia să fie mai mult decât atât.

— Asta e tot! Asta e tot ce are de spus? Are „motive”? Nici măcar nu s-a deranjat să-mi spună care sunt!

Maggie strâmbă din nas.

— Nu este obligat să-ți spună motivele lui.

Thea se luptă cu dorința de a mototoli scrisoarea.

— Ai dreptate, dar ar fi fost un gest de gentleman din partea lui. I-am spus cât de mult îl iubesc pe Alabastru, spuse Thea în timp ce deja scotea o nouă bucată de hârtie velină ca să-i răspundă la scrisoare moșului aceluia ursuz.

Dragă Lord Clayton,

Înțeleg că aveți motivele dumneavoastră pentru care

Îl vreți pe Alabastru, deși nu le-ați enumerat, dar nu puteți ști ce a însemnat pentru mine pierderea lui. Vă rog să îmi spuneți prețul. Aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Lady Theodora Ballard

Iată, scrisoarea era destul de succintă, nu-i așa? Lordul Clayton nu avea cum să confunde asta cu o tactică de negociere timidă. Ea voia acel cal și era pregătită să nu se dea înapoi de la nimic ca să-l obțină.

De data aceasta, trebui să aștepte și mai mult timp răspunsul, ceea ce o determină să încerce de mai multe ori să organizeze o excursie la moșia lui. Maggie, bineînțeles, fu nevoită s-o convingă să nu facă asta. În cele din urmă, o săptămână mai târziu, veni și răspunsul.

Dragă Lady Theodora,

Cu mare regret trebuie să vă informez că nimic și niciun preț plătit în bani nu m-ar putea convinge să mă despart de Alabastru. După cum sunt sigur că știți, este un cal incomparabil. Vă felicit pentru cunoștințele dumneavoastră despre caii pursânge.

Thea văzu roșu în fața ochilor. Mototoli scrisoarea, cu fața luându-i foc din pricina unei furii nedisimulate. Cum de îndrăzneala el s-o refuze și cum de îndrăzneala, în timp ce o refuza, s-o trateze cu o bunăvoință amestecată cu dispreț?!

Maggie se grăbi să intre în cameră.

— Ce a spus de data asta?

— Mi-a refuzat oferta, răspunse Thea printre dinții încleștați.

Maggie își înclină capul într-o parte.

— Nu înțeleg. Nu l-ai rugat să-ți spună prețul?

— Ba da! exclamă Thea, indignată.

Maggie se albi la față.

— Îmi pare nespus de rău, Thea! Dacă a refuzat acea ofertă, este clar că intenționează să păstreze calul.

Thea scotea flăcări pe nări. Se uită cu dispreț la

scrisoarea odioasă care se afla pe biroul ei. Nu avea să-i mai scrie niciodată lordului Clayton. Omul acela hidos nu-i dădea altă opțiune. Dacă s-ar fi uitat în ochii ei, nu i-ar fi fost atât de ușor s-o refuze. Trebuia pur și simplu să-i facă o vizită.

Capitolul 4

Ewan stătea la birou, atent la conversația pe care o purta cu domnul Forrester, care se afla pe scaunul din fața lui. Amândoi savurau câte un coniac.

— Este adevărat, milord, spuse Forrester. Am studiat asta îndelung, ani de zile. Există dovezi științifice clare că diverse activități făcute împreună cu animalele pot vindeca anumite boli, inclusiv boli ale minții. Astfel de activități îmbunătățesc starea mentală și pot diminua îngrijorarea și neliniștea. Practica a fost consemnată încă de pe vremea romanilor. A fost cercetată pe scară largă.

— Tocmai de aceea am vrut să lucrez cu tine, Forrester, spuse Ewan lăsându-se pe spate în scaunul său.

— Mai exact, am lucrat cu oameni care au suferit șocuri extreme, ce le-au afectat starea mentală. Exact așa cum l-ați descris pe prietenul dumneavoastră, continuă Forrester.

— Da, bine. Nu va fi o sarcină ușoară să-l convingi să înceapă tratamentul, răspunse Ewan. Phillip nu a mai scos un cuvânt de vara trecută, de când a venit să locuiască la mine.

— Din câte am înțeles, nu este ceva neobișnuit, milord.

— Acest cal este ultima mea soluție. Sper că Phillip va răspunde bine.

— Calul arab este în stare perfectă, milord. Persoana care a avut animalul de când acesta a părăsit Portugalia a făcut o treabă excelentă cu îngrijirea lui.

— Mă bucur să aud asta, măcar atât. Sper să

începem...

O bătaie în uşă întrerupse vorbele lui Ewan. Acesta îşi ridică privirea şi îl văzu pe Humbolt, majordomul, stând în prag.

Majordomul îşi drese glasul.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, milord! Aveţi un vizitator.

Ewan se încruntă.

— Un vizitator?

Nu aştepta pe nimeni, iar oamenii rareori vizitau zona rurală toamna, cu excepţia cazului în care erau invitaţi la o partidă de vânătoare sau ceva asemănător.

— Cine este, domnule Humbolt? vru el să ştie.

Majordomul îşi îndreptă spatele şi-şi coborî privirea.

— Este o... ăăă... domnişoară, milord.

Ewan se încruntă şi mai tare.

— O domnişoară? repetă el. Este singură?

— Singură, milord, răspunse Humbolt.

Servitorul îi aruncă pe furiş o privire domnului Forrester, ca şi cum ar fi regretat că recunoscuse în faţa lui acea realitate oarecum scandalosă.

Ewan îşi înclină capul într-o parte, gânditor. Cine putea fi? Nu cunoştea prea multe domnişoare din zonă, iar cele pe care le cunoştea nu aveau de ce să-i facă o vizită. Iar el nici nu fusese vreodată adeptul aventurilor sau al amantelor. Toate domnişoarele pe care le cunoştea erau la Londra, inclusiv viitoarea lui logodnică, Lydia. Ea nu ar fi venit atât de departe să-l viziteze şi, cu siguranţă, nu ar fi făcut-o neînsoţită.

Forrester vru să se ridice.

— Pot să plec, milord.

— Nu! răspunse Ewan aproape ţipând. Adică aş vrea să continuăm discuţia noastră, Forrester, adăugă viconte, îndreptându-şi din nou atenţia către majordom. Domnişoara s-a prezentat, domnule Humbolt?

Majordomul îi aruncă o altă privire îngrijorată domnului Forrester.

— Spune că numele ei este Lady Theodora Ballard,

milord.

Ballard. Ewan recunoscuse numele imediat. Tocmai primise o serie de scrisori de la acea tânără femeie. Voia să cumpere calul arab. El îi răspunsese refuzând-o foarte clar și urându-i numai bine. Dar se părea că nu era genul de persoană care să accepte un refuz. Totuși, nu se așteptase ca ea să ajungă la ușa lui. Era supărător.

— Spui că e singură, Humbolt? vru Ewan să clarifice.

Majordomul își dresă din nou glasul.

— O servitoare a însoțit-o, milord, dar tânăra pare s-o aștepte în trăsură pe stăpâna ei.

Ce curios! Ewan își scarpină bărbia. De fapt, făcuse câteva cercetări despre fată. Era sora lordului Anthony Ballard. Nemăritată, din câte știa Ewan. Nemăritată și fără perspective de căsătorie, dacă se putea încrede în zvonuri. Spera că sosirea ei la ușa lui avea să-l facă să se răzgândească în privința vânzării calului. În primul rând, se înșelase amarnic. El nu s-ar fi răzgândit niciodată. În al doilea rând, el nu avea timp să se ocupe de o fată bătrână răsfățată, care nu accepta un refuz. Se aprinse un pic de furie. Oftă.

— Te rog să-i spui lui Lady Theodora că sunt ocupat cu altceva.

— Sunteți sigur, milord? întrebă Humbolt, ridicând din sprâncenele lui grizonante.

— Pui la îndoială decizia mea, Humbolt?

Ewan se încruntă din nou. Nu-i stătea deloc în fire lui Humbolt să nu-și execute imediat ordinele.

Fața lui Humbolt se înroși.

— Nicidecum, milord. Doar că, murmură el îndreptându-și spatele și căutând în mod clar cuvintele potrivite în acea situație, domnișoara pare genul de persoană care nu ar vrea să plece chiar atât de repede, milord.

De data aceasta, Ewan fu cel care ridică din sprâncene.

— Dacă refuză să plece, Humbolt, alertează-mă imediat! Mă voi asigura că va pleca.

Maxilarul îi era încordat.

— Cum doriți, milord.

Humbolt făcu o plecăciune și se retrase din încăpere.

Ewan își întoarse atenția spre dresorul de cai.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, Forrester. Deci unde rămăseserăm?

Dar, în timp ce Forrester îi vorbea, mintea lui Ewan rătăcea în altă parte, întorcându-se la conversația cu Humbolt și la scrisorile pe care le schimbase cu Lady Theodora Ballard. Din scrisorile ei, Ewan rămăsese cu impresia clară că nu ar fi fost mulțumită de refuzul lui de a vinde calul. De asemenea, se gândise cât de mult trebuia să-și dorească armăsarul dacă era dispusă să plătească suma exorbitantă pe care el o dăduse în schimbul lui. Era evident că fratele ei participase la licitație pentru sora lui. Dar dacă Ballard avea banii, de ce nu câștigase licitația? Ewan presupusese pur și simplu că prețul fusese prea mare pentru fiul contelui. Era ceva suspect în toată situația aceea.

Ewan înțelegea foarte bine dezamăgirea lui Lady Theodora, dar nu avea nicio intenție să-i vândă calul. Și nici pentru reputația ei nu ar fi fost bine ca el s-o primească singură în vizită. Îi făcea o favoare refuzând s-o vadă. În plus, și-o putea imagina pe fetița răsfățată plângând și implorându-l să-i vândă calul. Nu voia să fie nevoit să-i ofere batista și să asiste la o astfel de melodramă. Nu, era mult mai bine s-o trimită pe drumul ei fără speranța că într-o zi el ar fi putut ceda.

Totuși, în timp ce Forrester continua să vorbească, Ewan nu reușea să-și alunge din minte gândul la întreaga situație. Tânăra femeie era în mod clar prea încrezătoare, altfel nu ar fi venit la ușa lui neanunțată, după ce el îi spusese limpede în scrisorile lui că nu avea nicio intenție să vândă calul arab.

— Și astfel, după cum vedeți, milord, cred că avem o oarecare șansă cu tratamentul, spunea Forrester atunci când Ewan începu să asculte din nou.

— Bine, bine, mormăi Ewan, neatent, în timp ce-și

imagina cam cum arăta Lady Theodora Ballard.

Fiind fată bătrână, fără îndoială că era simplă, ștearsă. Sau poate că avea o personalitate neplăcută, care o împiedicase să-și găsească un partener. Își amintea vag că o văzuse la moșia tatălui ei cu ani în urmă, dar atunci era doar o fetiță. Nu avea nicio amintire clară cu ea.

Domnul Forrester continua să vorbească în timp ce Ewan nu avea stare. La naiba! De ce nu putea să nu se mai gândească la îndrăzneala tinerei femei care chiar acum era alungată din salonul lui?

De parcă trupul lui ar fi acționat separat de minte, Ewan se ridică în picioare.

— Scuză-mă o clipă, Forrester. Mă întorc în scurt timp.

Îndreptându-se spre salon, Ewan merse cu pași apăsăți, ce zguduiau podeaua. Își spunea tot timpul că, dacă ea era deja plecată, nu avea de gând să iasă pe alee ca să-i arunce o privire. La urma urmei, nu intenționa să-i răsplătească comportamentul nepoliticos primind-o. Nu. Voia doar să... o vadă. Fără să știe de ce, simțea o dorință copleșitoare să asocieze un chip cu numele, își spunea că ar fi fost bine s-o știe în caz că o mai întâlnea vreodată, fie în oraș, fie chiar la Londra. Trebuia să știe pe cine refuzase și pe cine alungase, în cazul în care aveau să se mai întâlnească față în față.

În timp ce se apropia de ușa salonului, Ewan răsuflă, după ce nici măcar nu-și dăduse seama că își ținuse respirația. Îl auzi pe Humbolt vorbind cu o voce puternică și clară:

— Oricum ar fi, milady, vicontele de Clayton mi-a spus foarte clar că nu poate să vă primească.

— I-ai spus că vin de departe? Întrebă tăios o voce feminină supărată.

Ewan ridică din sprâncene. Așa cum spusese Humbolt, era clar că acea tânără nu pleca fără să opună o oarecare rezistență, în mod normal, o asemenea îndrăzneală i-ar fi adus o „vizită” rapidă din partea lui și câteva cuvinte dure în timp ce o scotea pe ușă afară, dar acum îndrăzneala ei îl făcea să fie și mai curios să-i vadă fața.

— I-am spus vicontelui numele dumneavoastră, milady. Habar n-am dacă știe adresa dumneavoastră, răspunse Humbolt.

Ewan se îndreaptă spre ușă și, rămânând la cel puțin doi pași distanță, se uită prin crăpătura pe care o lăsase Humbolt.

Ea se afla în fața canapelei. Purta o rochie de culoare verde-deschis, pe sub o pelerină asortată. Mănuși lungi, albe, cizmulițe de călătorie croite din piele, precum și o bonetă după ultima modă, cu o panglică verde și lată legată sub bărbie. Era zveltă și înaltă, iar părul îi era închis la culoare, atât cât se vedea ieșind de sub bonetă. Din profil, chipul ei era destul de drăguț, dar abia atunci când se întoarse spre ușă, cu ochii mijiți, el văzu sclipirea de oțel din cenușiul ochilor ei. Era absolut uluitoare! Nu exista un alt mod de a o descrie. Uluitoare și furioasă, cu una dintre cele mai hotărâte bărbii pe care le văzuse el vreodată la o femeie. Nu era de mirare că Humbolt fusese îngrijorat că nu avea să plece în liniște. Nu se citea nicio urmă de liniște în făptura acelei femei.

Ochii cenușii ca oțelul îi străluceau de înflăcărare, ca și cum un fierar ar fi lovit o nicovală și ar fi iscat o scânteie în adâncul lor.

Ewan o urmărea cu atenție. Poate că era superbă, dar el nu avea de gând să-i vândă calul, nici ei, nici altcuiva.

— Ei bine, îmi pare rău să spun că nu mă pot mulțumi doar cu atât, domnule Humbolt, se auzi vocea prea încrezătoare și sigură pe ea a tinerei doamne. N-am de gând să plec decât după ce vorbesc cu vicontele.

Vocea lui Humbolt răspunse ferm și calm:

— Îmi pare rău, milady, dar este absolut imposibil...

— Voi aștepta, răspunse brusc domnișoara și se lăsă din nou pe canapea, așezându-și mâinile înmănușate în poală.

Asta era prea de tot. Gata!

Ewan deschise ușa cu vârful cizmei și păși înăuntru.

— Nu este cu totul imposibil, Humbolt. Iată-mă aici. Am câteva lucruri pe care aș vrea să i le spun *musafirei*

noastre.

Capitolul 5

Intrând în cameră, Ewan o privi fix pe Lady Theodora. În ochii ei scliffea furia, dar mai era și altceva. *Triumf*. Pentru că el se afla acolo, ea credea, fără îndoială, că deja câştigase.

— Milord, spuse Humbolt, care apoi făcu o plecăciune și se retrase.

Ewan ştia că majordomul nu mergea prea departe, fiind pregătit să intervină în cazul în care stăpânul avea nevoie de ajutorul lui.

Lady Theodora îi zâmbi majordomului rezervat, dar triumfător, atunci când acesta plecă.

Ewan îşi încleştă maxilarul, neuitând, totuşi, de bunele maniere.

— Milady! spuse el pe un ton deloc prietenos, dar reuşind să facă o plecăciune, ca un gentleman ce era. Au trecut mulţi ani. Este o plăcere să vă revăd.

Amândoi ştiau că partea cu „plăcerea” era o minciună, dar că fusese rostită în numele bunelor maniere.

Ea îşi ridică bărbia.

— Din păcate, nu-mi amintesc prima noastră întâlnire, milord. Vă mulţumesc pentru onoarea de a-mi acorda timpul dumneavoastră, spuse ea, cu sarcasmul scurgându-i-se de pe buze.

— După cum desigur că v-a informat domnul Humbolt, sunt ocupat cu un oaspete în altă încăpere. Cu ce vă pot ajuta, milady? întrebă el aruncându-i musafirei lui un zâmbet rezervat şi fals.

Ea păru agitată pentru o clipă, ca şi cum nu se aşteptase să ajungă atât de departe şi, prin urmare, nu era pe deplin pregătită pentru ceea ce intenţiona să spună în continuare. Dar neliniştea ei fu repede înlocuită de o căutătură scăpărătoare, acea strălucire făcându-l pe Ewan

să rămână pe poziții.

Ea își încrucișa mâinile pe piept. Gentuța verde, asortată, care lui îi scăpase din vedere până atunci, i se legănă tinerei la încheietura mâinii. Thea nu pierdu timpul și trecu direct la subiect.

— Aș dori să cumpăr de la dumneavoastră calul arab al lui Harlowe.

El strâmbă din nas, iar apoi răspunse:

— Știu asta. Răspunsul este „nu”

Pe chipul ei frumos se zugrăvi frustrarea.

— Nu putem măcar să mai discutăm?

El își dădea seama că ea făcea tot posibilul să pară prietenoasă. Aproape că îi venea să râdă de încercarea ei nereușită. Ar fi râs, de fapt, dacă nu ar fi fost atât de supărat că își pierdea timpul cu ea.

Ewan își împreună mâinile la spate.

— Nu este nimic de discutat. Am crezut că m-am făcut înțeleș în ultima mea scrisoare. Regret că v-ați pierdut timpul călătorind până aici.

Ea, indignată, își ridică bărbia și mai mult.

— Am venit aici ca să discutăm condițiile.

El se enervă. Pentru Dumnezeu, femeia asta era încăpățânată!

— Nu există nici o condiție. Calul arab nu este de vânzare. Acum, dacă vreți să...

Se întoarse cu spatele ca s-o conducă la ușă.

— E calul *meu*!

Vocea ei dură părea să se spargă de pereții camerei.

Ewan se întoarse spre ea și-i zâmbi politicos.

— Dimpotrivă, este al meu.

Ea trase atât de tare de șnurul gentuței, încât Ewan fu sigur că acesta avea să se rupă.

— De ce refuzați să negociați? întrebă ea, făcând tot posibilul să schițeze din nou un zâmbet. Nici măcar nu ați auzit încă oferta mea.

Ewan își încrucișă brațele pe piept și-și înclină capul într-o parte. O măsură din cap până-n picioare. Era ceva impunător în prezența ei, ceea ce îl făcea să vrea s-o

asculte în continuare. Chiar dacă răspunsul ar fi fost întotdeauna „nu”

— Sper că nu vă deranjează că vă întreb, începu el, dar de ce sunteți *dumneavoastră* aici ca să discutați despre vânzarea calului, în loc de, să zicem, fratele sau tatăl dumneavoastră?

— Mă deranjează că mă întrebați, răspunse ea uitându-se printre genele-i lungi și negre, cu zâmbetul acela fals încă nedezipit de pe față. Dar răspunsul este că, dacă vreau ca un lucru să fie făcut corect, îl fac singură.

— Chiar așa? Întrebă Ewan.

Nu era de mirare că fetița aceea răsfățată era încă nemăritată. Ce om sănătos la cap ar fi vrut să aibă de-a face cu pretențiile ei și cu temperamentul ei de viespe?

— Într-adevăr, răspunse ea. Dacă mi s-ar fi permis să intru în acea casă de licitații de la bun început, calul ar fi fost deja al meu.

Ewan continuă s-o privească. Nu cunoscuse niciodată o domnișoară atât de sigură pe ea sau atât de agresivă. Cele mai multe dintre tinerele doamne pe care le cunoștea făceau mofturi, chicoteau și se prefăceau că leșină. Era sigur că Lady Theodora nu leșinase nici măcar o dată în viața ei. El se gândi că trebuia neapărat să afle.

— Lady Theodora, pot să vă pun o întrebare?

— Cu siguranță, răspunse ea, iar umerii i se relaxară puțin.

Ewan își dădea seama că ea încerca în continuare să pară prietenoasă, în speranța că el i-ar fi putut vinde, totuși, calul. Domnișoara se înșela amarnic, dar el prefera amabilitățile false atunci când dorea să afle ceva anume de la un adversar.

— Ați... leșinat vreodată? Întrebă, privind-o cu atenție. Ea își îndreptă din nou spatele, rămânând țeapănă.

— Nu, sigur că nu. Doar prostuțele simandicoase leșină.

El încuviință înclinând din cap și făcând tot posibilul să-și ascundă zâmbetul.

— Cumva, știam că aveți să spuneți asta.

— Permiteți-mi să nu vă mai irolesc timpul prețios, milord, și să nu-l irolesc nici pe al meu, spuse ea în continuare, trăgând aer adânc în piept. Știu cât ați plătit pentru cal. Cu siguranță că regretați.

Surprins, el ridică din sprâncene. Ei bine, iată un comentariu direct, fără îndoială!

— Nu am niciun regret, de fapt, răspuse el zâmbindu-i.

Nu știa care era jocul ei, dar cu siguranță că nu avea să câștige disputa spunându-i că fusese un prost fiindcă plătise atât de mult pentru calul arab.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Nimeni nu a plătit *vreodată* atât de mult pentru un cal!

— Iată că a plătit cineva acum, răspuse el cu simplitate.

— Nici măcar Pegasus, descendent direct din unul dintre caii arabi Godolphin originali, nu s-a vândut cu atât de mult la Tattersall's acum doi ani, sublinie ea încrucișându-și brațele pe piept.

— Știu, răspuse el, privind-o în continuare cu atenție. Prietenul meu, ducele de Worthington, l-a cumpărat. Se pare că știți destul de multe despre cai și prețurile lor.

— Credeți-mă că știu, replică ea. Am studiat foarte mult subiectul. Sunt cu ochii pe ziare și pe prețurile de la licitație de ani de zile. Încă de când Alabastru mi-a fost furat.

— Furat?! se miră el, cu nedumerirea întipărită pe chip. Nu am auzit zvonuri cum că acest cal ar fi fost *vreodată* furat.

Ea își dresă glasul.

— Ei bine, poate că nu a fost tocmai *furat*, dar tatăl meu mi l-a luat acum patru ani și i l-a vândut ducelui de Harlowe fără consimțământul meu.

Ewan se abținu să precizeze că orice cal „al ei” era, de fapt, un cal al tatălui ei, pe care ea avea voie să-l călărească. Amândoi știau asta. Nu era nevoie s-o spună.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, spuse el în schimb.

Este un cal bun. Dar permiteți-mi să nu vă mai irosc timpul prețios, milady. Nu intenționez să vând calul arab. Nu există nici o sumă de bani care să mă facă să mă răzgândesc.

Ea rămase șocată pentru o clipă.

— Ce?! Păi, nu se poate!

El zâmbi din nou, răbdător.

— E decizia mea finală.

În ochii ei scânteia panica. Aruncă o privire aprigă prin cameră înainte să spună:

— Și dacă v-aș oferi dublu?

Ewan se miră.

— Dublu? De două ori mai mult decât am plătit la licitație? Sunteți foarte sigură că înțelegeți ce înseamnă această sumă?

Ea îi aruncă o privire și mai aprigă.

— Nu sunt nici proastă, nici copil, milord. Sunt foarte conștientă de prețul de achiziție și cunosc valoarea banilor.

Ewan își strânse buzele ca nu cumva să-i scape un zâmbet. Acea tânără avea curaj, nu glumă! Trebuia să recunoască asta. Nu părea să se teamă de nimeni și de nimic. Cu siguranță că știa exact ce voia.

— Iertați-mă că vă întreb, milady, dar sunteți în prezent în posesia acelei sume de bani?

În ochii ei expresivi se citi și mai multă panică.

— Momentan, nu, recunosc ea strângând cu putere șnurul gentuței. Dar, cu siguranță, voi fi în stare să fac rost de acea sumă. Am nevoie doar de puțin timp.

Ewan clătină din cap și făcu un pas spre ușă. Ascultase destul aberațiile ei. Dacă Anthony Ballard sau contele de Blackstone ar fi fost dispus să plătească o sumă cât de cât apropiată de cea pe care o oferea ea, el ar fi pierdut licitația. Ar fi fost absolut ridicol să plătească cineva dublul sumei aceleia. În plus, era limpede că, dacă își începea oferta prin dublarea sumei inițiale, Lady Theodora nu era un negociator priceput. Ultimul lucru pe care Ewan dorea să-l facă era să profite de fiica vecinului său, lordul Blackstone.

— Mă tem că nu, milady. Deși apreciez cunoștințele dumneavoastră despre caii de rasă. Calul nu este de vânzare la niciun preț. Păcat că nu vă pot lua cu mine data viitoare când merg la casa de licitații. Sincer vorbind, nu aș vrea să vă fiu rival la vreuna, declară el în timp ce îi deschidea larg ușa și-i făcea semn să iasă. Iar acum, vă rog să mă scuzați, dar sunt ocupat în această după-amiază. Îl voi pune pe Humbolt să vă arate ieșirea.

Ewan se întoarse ca să plece, dar nu făcu decât un pas și se opri la auzul vocii ei sonore.

— Sunteți *nebun*?!

El se opri și se întoarse cu fața spre ea.

— Milady!

— Ați refuza *dublul* prețului la care ați cumpărat calul?! Întrebă ea săgetându-l cu o privire arzătoare a ochilor ei cenușii și ținându-și spatele drept, plină de mândrie.

Iată, într-adevăr, o femeie minunată. Păcat că era insuportabilă!

Ewan își aminti să respire. Era obișnuit să participe la negocieri aprinse în Parlament și învățase cu mult timp în urmă că, de obicei, mintea cea mai calmă câștiga. De ce îl făcuse acea femeie să-și piardă calmul pentru care era renumit? Nimeni nu putea da un răspuns cert la acea întrebare.

El ridică dintr-o sprânceană și o măsură din cap până-n picioare.

— Nu sunt nebun, milady. Unele lucruri pur și simplu nu sunt de vânzare.

— Bine, răspunse ea aproape tremurând de furie, dar reușind apoi să spună cu o voce relativ calmă: Pot măcar să văd calul, milord?

Ewan o privi drept în ochi câteva secunde înainte de a rosti cuvântul. Simplu. Calm. Rece.

— Nu.

— Nu?! icni ea, iar șocul o transfigură, parcă făcând să-i iasă flăcări pe nări. Pot să întreb de ce?

— Puteți să întrebați, răspunse Ewan, dar mă tem că

nu v-ar plăcea răspunsul.

— Haideți să vedem, milord!

El își încrucișă din nou brațele pe piept.

— Foarte bine, Lady Theodora. Adevărul este că am senzația că nu v-a mai zis nimeni cuvântul „nu” în viața dumneavoastră. Și sunt de părere că v-ar prinde bine să-l auziți măcar o dată.

El rostise fiecare cuvânt cu calm, fără să ridice vocea, dar la sfârșitul acelei fraze răutăcioase tremura de furie.

Lady Theodora își lăsă capul în jos și privi în tăcere podeaua vreme de câteva minute, după cum i se păru ei, dar, în realitate, vreme de doar câteva secunde. Pentru o clipă, el se întrebă, îngrozit, dacă nu cumva mersese prea departe. La urma urmei, era un gentleman, iar ea era o tânără domnișoară, vecina lui. Lipsa ei de politețe îl luase prin surprindere, dar oare se comportase el ca opusul unui gentleman? Oare întrecuse măsura? Oare tânăra era pe cale să izbucnească în lacrimi tocmai în salonul lui? Oare ea plângea deja? Cândva Lady Lydia izbucnise în lacrimi din cauza unor vorbe ale lui, iar acestea fuseseră mult mai puțin dure decât tirada de acum. Lui i se părea că tinerele doamne obișnuiau adesea să izbucnească în lacrimi din cauza unor lucruri neînsemnate.

Ewan o privi cu atenție pe Lady Theodora. Ea se îndreptă de spate, strâmbă din nas și-și săltă puțin poalele fustei. Fără lacrimi în ochi, spuse:

— Foarte bine. Dacă tot ne spunem unul altuia ceea ce credem că celălalt trebuie să audă... începu ea cu venin în voce, trecând pe lângă el, mergând spre ușă, împingând-o violent și izbind-o de perete, iar apoi întorcându-se cu fața spre el ca să-i strige: Tu, viconte de Clayton, ești însăși definiția unui măgar!

Apoi se răsuci brusc pe călcâie. Zgomotul cizmulitelor ei răsună pe pardoseala de marmură în timp ce ea traversa holul și se îndreptă spre ușa din față, pe care Humbolt, plin de promptitudine, i-o deschisese deja.

Cu un zâmbet buimăcit pe buze, Ewan o petrecu din priviri. Cum naiba se ajunsese la asta? În Parlament, era

cunoscut pentru amabilitatea și diplomația lui, dar cu siguranță că acum tocmai își făcuse un dușman teribil în persoana lui Lady Theodora Ballard. Nu-i venea să creadă. Dar ea nu prea îi dăduse de ales. Fata era frumoasă și, probabil, bine crescută, însă, dacă o judeca după comportamentul ei de mai devreme, era o adevărată scorpie. Orice urmă de vinovăție pe care el o simțea pentru că refuzase să-i permită să vadă calul fu repede înlocuită de furie atunci când se gândi la unele dintre lucrurile scandaloase pe care ea i le spusese. În mod clar, fata era egoistă. Poate că arăta bine, dar frumusețea nu însemna mare lucru dacă era asociată cu un temperament răutăcios.

Mai întâi îi scrisese, apoi venise în vizită fără invitație. Ewan se întoarse și se îndreptă spre birou ca să-și reia discuția cu Forrester, dar avea presimțirea că nu era ultima oară când o vedea pe Lady Theodora Ballard.

Capitolul 6

— Om de nimic, libidinos, țap bătrân! aproape că țipă Thea atunci când ușa trăsorii tatălui ei se închise după ea.

Unul dintre valeții vicontelui de Clayton tocmai o ajutase să urce în trăsura aflată pe aleea cu pietriș din fața conacului.

Maggie, care stătea pe scaunul de vizavi, lăsa lucrul de mână să-i cadă în poală și tresări.

— O, nu! Asta trebuie să însemne că vizita nu a mers bine.

— Nu a mers! recunosc Thea.

Încă respira atât de greu pe nări, încât practic părea că sforăia, încercă să se liniștească aranjându-și fusta pe scaunul tapițat cu catifea vișinie, în timp ce vizitiul porni trăsura spre moșia tatălui ei.

— Este hidos, adăugă Thea scoțându-și gentuța de pe braț și aruncând-o pe scaun. Este detestabil. Odios!

— Ai declarat că este un țap bătrân și libidinos, spuse

pe un ton liniștit Maggie, care își luase deja lucrul de mână și se apucase din nou de cusut. Atunci, e destul de bătrân? întrebă ea cu nonșalanță.

— De fapt, nu, recunosc Thea, supărată, încruntându-se și privind pe fereastră. E chiar mai tânăr decât mi-a dat tata de înțeles. Nu cred că ar avea mai mult de treizeci de ani.

Fiindcă trecuse prin zeci de întâmplări pe care Thea le considera „dramatice”, Maggie învățase să le ia pe toate cu calm, iar acum nu-și dădea seama cât de gravă era acea dramă.

— Chiar așa? se miră Maggie, fără să-și ridice privirea de la lucrul ei. Vicontele e chipeș?

Thea rămase cu gura căscată.

— Chipeș? Păi tocmai ți-am spus cât de odios este! De ce mă mai întrebi dacă e chipeș? bombăni ea.

Maggie ridică din umeri.

— Am crezut că ai vrut să spui că este odios pentru că a refuzat să-ți vândă calul, nu din cauza înfățișării lui.

— Chiar a *refuzat* să-mi vândă calul. Omul este hidos! declară Thea netezindu-și fusta, cu mintea în altă parte.

— Hidos sau odios? întrebă Maggie în timp ce împungea pânza cu acul.

— Ambele! pufni Thea din nou.

— Foarte bine, dar e chipeș sau nu? o iscodi Maggie.

Thea își încrucișă pe piept brațele înmănușate și-și privi prietena pentru o clipă, în timp ce reflecta la întrebarea ei. O înfuria și mai tare să recunoască, deși nu o făcea decât în sinea ei, că bărbatul acela era chipeș, blestemat să fie! Atunci când el intrase prima dată în cameră, ea crezuse că era un intendent sau vreun alt servitor trimis s-o alunge, dar, în clipa în care își dăduse seama că era chiar vicontele de Clayton, fusese oarecum surprinsă de înfățișarea lui. Bineînțeles că nu se dăduse pe față, deoarece fusese în întregime preocupată de băătălia pe care era pregătită s-o aibă cu el, dar vicontele era înalt, blond și zvelt, cu cei mai frumoși ochi albaștri pe care îi văzuse ea vreodată. Acei ochi o priviseră de parcă i-ar fi

știut toate secretele și în ei se citea o înțelepciune adâncă, ce îi spunea că trucurile ei obișnuite nu aveau să funcționeze cu el. În orice caz, ea le încercase. Și eșuase.

— Ce contează dacă e chipeș sau nu? ripostă Thea, foarte supărată pe Maggie pentru că o întrebase despre ceva atât de lipsit de importanță precum era aspectul acelui om.

Maggie zâmbi cu subînțeles.

— O, asta înseamnă că este chipeș! exclamă ea dând din cap în semn că înțelesese situația.

La naiba. Maggie își cunoștea prea bine stăpâna. După reacția ei, servitoarea deja își dăduse seama că răspunsul era „da”.

— Chiar dacă e chipeș, asta nu înseamnă că nu e și odios, insistă Thea, supărată.

Privi pe fereastra trăsorii la copacii viu colorați în nuanțe de toamnă, în timp ce trăsura gonea tot mai departe de dragul ei Alabastru.

— Foarte bine, răspunse Maggie, ocupându-se în continuare de cusutul ei. Și ce a spus bărbatul cel odios?

Thea trase aer adânc în piept.

— Nu numai că a refuzat să mi-l vândă pe Alabastru, dar a refuzat chiar să mă lase să-l văd.

Maggie ridică din sprâncene.

— Ei bine, acesta ar putea fi numit un gest odios din partea lui. Ce i-ai spus de l-ai făcut să fie atât de pornit împotriva ta?

Thea strâmbă din nas și spuse, indignată:

— De ce crezi că e vina mea, și nu a lui? Poate că așa e felul lui de a fi.

Pentru o clipă, Maggie își ridică privirea de la lucrul de mână și se uită sceptic la Thea.

— Îți reamintesc că te cunosc suficient de bine ca să știu că, indiferent de schimbul de replici dintre tine și vicontele de Clayton, vorbele tale trebuie să fi fost cele provocatoare. L-ai provocat suficient de mult ca să te dea afară din casă fără să te lase să vezi calul.

Ca de obicei, Mag avea dreptate, ceea ce o făcea pe

Thea să fie foarte agitată. Deși nu-i convenea, trebuia să recunoască în cele din urmă că ea era de vină pentru că îl înfuriase pe viconte până în punctul în care acesta refuzase să-i dea voie să-l vadă pe Alabastru. De ce lăsase ca refuzul lui categoric de a negocia s-o facă să-și piardă cumpătul?

— Niciodată în viața mea nu am simțit o antipatie atât de puternică față de cineva de la prima întâlnire, declară ea.

Maggie oftă.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce i-ai spus de l-ai înfuriat atât de tare?

Thea se încruntă, dar nu avea rost s-o mintă pe Mag.

— Ei bine, s-ar putea să-l fi întrebat dacă este nebun.

Maggie rămase cu gura căscată.

— Nu te cred!

— Păi m-a obligat! îi dădu Thea replica. Nu mă puteam înțelege cu el. Am toate motivele să cred că este nebun.

Maggie închise gura și clătină din cap.

— Pentru că nu a vrut să-ți vândă un cal pe care l-a cumpărat în mod cinstit la licitație? E dreptul lui!

— Dar i-am oferit *dublu*! răspunse Thea ca și cum acea informație ar fi trebuit să explice întreg comportamentul ei agresiv de după aceea.

Ochii lui Maggie se făcură cât cepele.

— Dublu? Dublu... ce?

— Dublu față de prețul plătit la licitație.

Thea își întoarse privirea în partea cealaltă. Nu putea s-o privească pe Maggie în ochi în timp ce-și recunoștea nebunia.

— Nu ai atâția bani, spuse Maggie încet, aproape șoptit.

Thea desenă o linie pe sticla ferestrei.

— Știu asta, dar el nu are de unde să știe. Ce fel de nebun ar refuza o asemenea sumă?

Îndrăzni să arunce o privire către servitoare, care își puse mâinile în cap și închise ochii de parcă ar fi avut o migrenă.

— Deci l-ai făcut nebun și el ți-a cerut să pleci?

Thea încuviință înclinând din cap.

— L-am făcut nebun și am cerut să-l văd pe Alabastru, iar *apoi* el mi-a ordonat să plec. Dar nu înainte să aibă tupeul nemărginit de a-mi spune că, după părerea lui, nu mai auzisem niciodată cuvântul „nu” și aveam mare nevoie să primesc un refuz.

Un hohot de râs îi scăpă lui Maggie, care își duse la gură mâna înmănușată.

— Nu cred... Chiar a zis asta? întrebă ea, uluită.

Thea își dădu ochii peste cap.

— Da, a zis.

Maggie se apropie mai mult de ea.

— Ce i-ai răspuns? Îmi dau seama cât de mare ți s-a părut îndrăzneala lui.

Thea se strâmbă și ridică din umeri.

— L-am făcut măgar și apoi am plecat.

Maggie își duse din nou mâna la gură, de data aceasta fiind evident șocată.

— O, Dumnezeuule mare! Bineînțeles că asta ai făcut!

— Este un măgar, reafirmă Thea, agitată.

— Poate că ai dreptate, dar știi foarte bine că nu trebuia și te enervezi atât de mult încât să-l numești „măgar”, Thea.

Privirile lor se întâlniră. Thea tresări. Maggie îi spunea rareori pe numele mic. Acela era un semn că îi făcea un reproș. Și era binemeritat. Știa asta. Thea nu era mândră de faptul că se lăsase atât de enervată de viconte de Clayton încât să reacționeze într-un mod atât de neadecvat pentru o domnișoară. Privirea pe care i-o aruncase Maggie nu avea nevoie de cuvinte suplimentare. Thea și prietena ei se gândeau amândouă la același lucru: mama Theei nu ar fi fost niciodată de acord ca singura ei fiică și se comporte într-un mod atât de grosolan. Nu conta că era vecin sau o persoană de aceeași vârstă. Contesa nu ar fi acceptat ca Thea să se comporte în acel mod nici în fața celui mai umil servitor. Nu-și crescuse fiica să fie o țață nepoliticoasă. Thea închise ochii, cuprinsă de rușine.

— Ar fi bine să te rogi ca vicontele să nu-i facă o vizită tatălui tău și să-i spună cum te-ai comportat, adăugă Maggie.

Thea se lăsă pe scaun și-și lăsă mâinile încrucișate în poală, reflectând la situația îngrozitoare în care se afla. Poate că se comportase ca o școlăriță irascibilă, dar tot voia să-l vadă pe Alabastru. Cu disperare!

— Nu mă gândisem la asta, răspunse ea, copleșită de tristețe.

— Nu intra în panică, o sfătui Maggie, aplecându-se și bătând-o ușor peste genunchi, în semn de încurajare. Bănuiesc că lordul Clayton se mulțumește cu faptul că a scăpat de tine.

— Încă nu a scăpat de mine, răspunse Thea.

— Ce vrei să spui? întrebă Maggie aruncându-i o privire îngrijorată.

— Nu-mi pasă dacă lordul Clayton a refuzat să mă lase să-l văd pe Alabastru. Este calul *meu* și nu am de gând să-l las pe acel om să mă împiedice să-i fac o vizită.

Maggie clătină din cap.

— Ce ai de gând să faci?

— Am de gând să... Am de gând să... începu Thea aruncând o privire pe fereastră și văzând un grăjdar care alerga pe o uliță din apropiere, ceea ce îi dădu pe loc o idee, chiar una nebunească, dar care ar fi putut funcționa. Am de gând să te rog să-mi faci haine de băiat. Voi avea nevoie de pantaloni, de o cămașă și...

— Pantaloni? se îngrozi Maggie, ai cărei ochi se făcură cât cepele. Și o cămașă bărbătească?

— Da, răspunse Thea dând din cap cu hotărâre. Voi avea nevoie de amândouă. O, și de o șapcă, fiindcă trebuie să-mi ascund părul.

Maggie închise ochii și înghiți în sec.

— Sunt sigură că voi regreta că te întreb asta, milady, dar de ce anume ai nevoie de astfel de haine?

Thea se întoarse și-i zâmbi poznaș. Ar fi putut să treacă drept băiat, cel puțin o vreme.

— Pentru că intenționez să devin un flăcău, Maggie.

Cel puțin suficient de mult timp ca să-mi văd calul.

Capitolul 7

Ciocănitul ușor al lui Ewan în ușa dormitorului fu întâmpinat de tăcere. Întotdeauna era întâmpinat de tăcere. Așteptă câteva clipe înainte să rotească mânerul și să împingă ușa.

Servitoarea intrase, așa cum făcea în fiecare dimineață, ca să tragă perdelele pentru a lăsa lumina să pătrundă prin ferestrele mari care acopereau peretele lateral al camerei.

Ewan își lăsa ochii să se adapteze la lumină timp de câteva clipe, înainte ca privirea să-i cadă pe prietenul lui, așezat pe un scaun din colț, cu fața îndreptată spre peretele opus.

Poziția de zi cu zi a lui Phillip în cameră varia, dar faptul că el tăcea tot timpul, nu.

— Bună dimineața, îi ură Ewan în timp ce închidea ușa în urma lui și înainta în cameră, fiind întâmpinat de o tăcere desăvârșită. Astăzi e o zi splendidă, continuă el.

Afară, copacii erau plini de culori frumoase și strălucitoare de toamnă. Întregul peisaj părea cuprins de flăcări. Toamna era anotimpul preferat al lui Ewan. Phillip se uita rareori pe fereastră.

— Cum te simți? Întrebă vicontele, care puneă aceeași întrebare în fiecare dimineață, chiar dacă știa că nu avea să primească niciun răspuns. M-am ocupat de hârtiile mele după o întâlnire de dimineață cu avocatul și în această după-amiază am de gând să merg să călăresc, continuă Ewan, vorbind doar pentru sine.

Era ciudat să poarte o conversație unilaterală, dar asta îi spusese medicii să facă.

„Purtați-vă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, milord. Când va fi pregătit, va răspunde.”

Ewan spera că aveau dreptate. Dar, cu fiecare zi care

trecea fără niciun răspuns din partea lui Phillip, speranța lui pierdea din tărie.

Erau prieteni din copilărie. Părinții lor fuseseră la fel de apropiați ca niște frați. Ewan și Phillip făcuseră totul împreună, învățaseră să călărească, învățaseră să vâneze, învățaseră să înoate. În timpul unei partide de înot, pe când aveau doar șapte ani, Phillip se dovedise a fi cel mai loial dintre prieteni.

Își începuseră ziua pescuind într-un lac de pe proprietatea tatălui lui Phillip. Spre după-amiază, partida de pescuit se transformase într-una de înot sub soarele arzător. Ewan și Phillip se scufundaseră fiecare și-și ținuseră respirația. Încă din copilărie, firea competitivă a lui Ewan scosese ce era mai bun din el. Trebuia să fie cel care își ținea respirația cel mai mult timp și să câștige. Numai că el se scufundase prea adânc în încercarea de a rămâne mai mult timp scufundat și sfârșise prin a-și prinde hainele de creanga unui copac aflat pe fundul apei.

Se pare că Phillip își dăduse seama că prietenul lui stătuse prea mult timp sub apă și venise după Ewan. Până când reușise să-l elibereze din creanga copacului, Phillip ajunsese să aibă mâinile pline de zgârieturi și de sânge. Ewan nu-și mai amintea ce se întâmplase după aceea.

Phillip îl apucase de subsuoară și înotase cu el înapoi la mal, unde îi dăduse primul ajutor, scoțându-i apa din plămâni.

Ewan tușise și-și recăpătase cunoștința. Între timp, tații lor se apropiau călare, alertați de strigătele lui Phillip.

Prietenul lui îi salvase viața în acea zi, iar Ewan jurase să îi întoarcă favoarea dacă avea vreodată ocazia. Numai că Ewan nu plecase la război, așa cum făcuse Phillip. Ca viconte, Ewan nu fusese în armată. În schimb, din poziția de membru al Parlamentului, făcea tot ce putea ca să susțină cauza războiului și pe soldați. Phillip nu avea titlu de noblețe. Se angajase ca ofițer în armată și fusese trimis pe continent.

Fusese rănit în război, în urma unei împușcături în umăr, urmată de o căzătură de pe cal. Îl găsiseră pe

câmpul de luptă la câteva zile după bătălie, încă în viață. Fusese dus într-o tabără medicală și, în cele din urmă, revenise în Anglia.

Ewan nu fusese alături de prietenul lui în ziua în care acesta avusese nevoie de el. Nu fusese alături de el pe câmpurile de luptă din Europa, dar, în momentul în care aflase că Phillip fusese rănit, se dusese la Dover ca să-l întâmpine. Adusese o trăsură în plus, mai confortabilă și potrivită pentru un invalid, dar, atunci când îl văzuse pe Phillip debarcând, Ewan își dăduse seama că nu trupul prietenului său fusese cel cu adevărat afectat. Da, Phillip arăta mai slab și mai palid, dar mintea lui era cea distrusă. Phillip putea să meargă, vânățiile și oasele rupte i se vindecaseră, dar nu scosese niciun cuvânt în ziua aceea și nici de atunci până în momentul de față.

Ewan mai zăbovi câteva minute în camera prietenului său, povestindu-i mici amănunte plictisitoare despre moșie și despre unele lucruri pe care le citise în ziar, urmând ca apoi să se ridice și să plece. Așa decurgeau conversațiile lor în fiecare zi. Complet unilateral. Dar Ewan venea cu conștiinciozitate și făcea acel efort, indiferent de situație. Nu avea să-și dezamăgească prietenul.

Vicontelesse trecu pe lângă fereastră, se opri în fața ei și privi la padocul în care Forrester și unul dintre grăjdari îl antrenau pe Alabastru. Ar fi vrut să-i arate calul lui Phillip, dar, după multe discuții lungi cu domnul Forrester, ei doi căzuseră de acord că bolnavul trebuia să fie un pic mai puternic înainte să-i vorbească cineva despre Alabastru.

Câteva clipe mai târziu, Ewan părăsi camera lui Phillip cu mai puțină speranță în privința vindecării prietenului său decât avusese în ultimele săptămâni. Phillip tot nu vorbea. Tot nu voia să iasă din camera lui. Așadar, cum să reușească să-l convingă vreodată să meargă la grajduri și să călărească?

Ewan cheltuiuse o mică avere pentru Alabastru. Oare făcuse măcar ceea ce trebuia? Oare Alabastru putea cu adevărat să-l ajute pe Phillip să recupereze ceea ce pierduse? Sau problema de sănătate a lui Phillip era totuși

fizică, nu psihică? Doar timpul putea s-o spună. Dar Ewan știa cu siguranță un lucru: identitatea lui Phillip era un secret. Nimeni nu trebuia să descopere că el se afla acolo.

Capitolul 8

Thea își trase bine șapca pe frunte înainte să coboare de pe căluțul pe care îl călărise în timpul nopții până la moșia lordului Clayton. În sinea ei, Thea mulțumi cerului că era lună plină și că nu se afla cu totul în întuneric.

Maggie era singura persoană care știa unde plecase. Ele două se certaseră mult, atât din cauza dorinței Theei să se strecoare în grajdurile lui Clayton, cât și din cauza insistenței ei de a merge singură la moșia lui. În timpul nopții. Pe întuneric. Îmbrăcată ca un flăcău.

Dar, în cele din urmă, Thea insistase cu încăpățănare să-și ducă planul la bun sfârșit.

— Nu are sens să iau o trăsură. De ce ar merge un flăcău într-o trăsură? Trebuie să fiu singură și să iau un căluț!

Bineînțeles, Maggie îi pusese Theei o serie de întrebări suplimentare perfect rezonabile, cum ar fi: „Ce se întâmplă dacă ești prinsă?” „Dacă ești împușcată?” se frământase ea, încheindu-și prelegerea cu avertismentul:

— Dacă vei fi prinsă sau împușcată înseamnă că ai meritat-o!

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta! fusese răspunsul sfidător al Theei.

Dar acum, când se afla pe moșia lui Clayton, o sămânță de teamă reușise cumva să-i încolțească în minte, făcând-o să se îndoiască de ea însăși.

Clătină din cap și-și aranjă șapca de culoare închisă. Ajunsese până acolo. Avea să meargă până la capăt.

Maggie își petrecuse cea mai mare parte a câtorva nopți cosând de zor la hainele pentru călătoria clandestină a Theei.

După ce hainele fuseseră gata, Thea așteptase vreme de alte câteva nopți ca luna să fie plină, fiindcă trebuia să fie în stare să vadă drumul. Planul era periculos, plin de riscuri, dar nimic nu avea s-o împiedice să-și vadă calul.

Alunecă de pe căluț și îl legă de un copac din apropiere. Petrecuse mult timp cercetând moșia lordului Clayton. Spre bucuria ei, găsisese o hartă a zonei în biblioteca vastă a contelui de Blackstone. Părțile care nu erau schițate acolo le completase Thea făcând o vizită la o altă vecină, bătrâna Lady Mayfeather, care era căsătorită cu un ins bătrân și răutăcios, dar cunoștea tot ce mișca în Devon și mai era și vorbăreată. În plus, o iubea pe Thea încă de când aceasta din urmă era mică. Partea cea mai bună consta în faptul că lordul Mayfeather și tatăl Theei se certaseră cu câțiva ani în urmă și-și vorbeau rareori, ceea ce însemna că Lady Mayfeather nu prea avea cum să-i spună tatălui Theei că fiica lui venise în vizită și că îi pusese o mulțime de întrebări despre dispunerea moșiei lordului Clayton.

Folosind harta și informațiile pe care le obținuse de la Lady Mayfeather, Thea calculase cu atenție distanța de la drumul principal până în spatele domeniului lordului Clayton. Călărind pe căluț, ea se îndreptase spre moșie, dar se ținuse departe de drumul principal, luând-o prin iarbă, printre copacii care mărgineau partea de nord a domeniului.

Alunecă de pe căluț, iar apoi îl ascunse într-un pâlț de copaci. Ieși rapid la marginea lizierei și privi spre pajiștile lordului Clayton. Răsufală ușurată. Grajdul se afla exact acolo unde se așteptase ea să fie. Slavă cerului! După estimările ei, ar fi trebuit să alege mai puțin de un kilometru și jumătate de-a lungul lizierei până la clădire. Porni în viteză, sperând ca hainele negre făcute de Maggie s-o ajute să nu fie văzută, cu toată lumina lunii.

Thea avu nevoie de mai puțin de un sfert de oră ca să răzbată până la grajd. Odată ajunsă acolo, își lipi spatele de peretele din lemn al clădirii enorme, respirând atât de greu încât abia dacă mai auzea alte zgomote. Așteptă să-i încetinească respirația și ciuli urechile la orice sunet s-ar fi

auzit în noapte. Domnea o tăcere deplină. Caii și îngrijitorii lor dormeau adânc.

Se strecură pe lângă perete până când ajunse la prima ușă. Era încuiată, bineînțeles. Se așteptase la asta. Aruncând o privire în jur, găsi o ladă de lemn, folosită de obicei la depozitarea sticlelor de lapte. O luă și o așază sub fereastra care se afla lângă ușă.

Se urcă pe ladă și împinse fereastra cât mai încet posibil. Spre imensa ei ușurare, aceasta se ridică. Nu era încuiată. Thea zâmbi în sinea ei. Norocul îi surâdea. Folosindu-și înălțimea și împingându-și picioarele în perete, se ridică până la fereastră și reuși să se urce, greoi, pe pervaz. Rămase acolo câteva clipe, lăsându-și ochii să se adapteze la întunericul din interiorul grajdului. Atunci când în sfârșit se convinse că era în siguranță, sări jos, aterizând cu îndemânare pe pământul bătătorit. Ridicându-se încet, se uită în jur. Speră că zgomotul produs de intrarea ei nu speriasese niciun cal și nu îl trezise pe niciunul dintre grăjdari.

Așteptă un timp, cam un sfert de oră, până când se hotărî că era în siguranță și putea să se miște. Lumina strălucitoare a lunii pătrundea prin ferestrele de pe partea îndepărtată a grajdului, luminându-i calea suficient ca ea să distingă o parte din conținutul măreței clădiri. Grajdul vicontelui de Clayton era într-adevăr impresionant. Se vedea clar că fusese proiectat de cineva care știa foarte multe despre cai. Perete pe care erau atârinate harnașamentele, porți largi, frânghii, furci și butoaie cu apă. Tavanul înalt, din lemn, despărțea parterul de etajul unde dormeau grăjdarii, după spusele lui Lady Mayfeather.

Grajdul de la Blackstone Hall era destul de frumos, dar acesta era de-a dreptul uimitor. Baloți de fân proaspăt și parfumat erau aliniați pe lângă pereți sau atârnavă de grinzi. Boxele cailor erau cele mai mari pe care le văzuse Thea vreodată. Fiecare cal era adăpostit individual într-o boxă plină cu fân proaspăt, iar locul era atât de curat încât probabil că puteai lua cina înăuntru. Zona cu harnașamente ocupa o întreagă latură a uriașei clădiri. Mirosea a piele, a fân și a cai curați.

Orice s-ar fi spus despre vicontele de Clayton, cu siguranță că el se purta bine cu caii lui. Existau *oameni* care nu trăiau în condiții atât de bune.

Thea făcu câțiva pași timizi spre centrul clădirii. Inima îi bătea cu putere la gândul că era atât de aproape de dragul ei

Alabastru. El era pe undeva, pe aproape. Oare unde anume? Ca să-l găsească, Thea cercetă fiecare boxă.

În prima boxă se afla o iapă roșcată. Una superbă, cu pete pe nas și cu urechi lungi și fine, care se mișcau în aerul rece al nopții. A doua boxă adăpostea un cal pursânge, de culoare maro închis. Se vedea că era cal de curse. Cea de a treia adăpostea unul dintre cei mai frumoși armăsari cenușii pe care Thea îi văzuse vreodată. Următoarele trei boxe găzduiau alți trei cai cenușii, fiecare dintre ei fiind la fel de frumos ca precedentul. Erau din aceeași rasă și cu siguranță că îl costaseră pe lordul Clayton cel puțin la fel de mult cât plătise pentru Alabastru. Omul acela avea o grămadă de bani. Nu exista nicio îndoială în privința asta.

Thea trecu pe lângă caii cenușii. Până acum, toți caii adăpostiți acolo erau într-adevăr splendizi și cu toții stăteau în picioare, adormiți, cu superbele lor coame acoperindu-le gâturile musculoase.

Thea tocmai începea să se îngrijoreze la gândul că se putea ca Alabastru să fi fost adăpostit în altă parte, când ajunse la cea mai mare boxă, cea din capătul rândului. Putea să vadă umbra calului mare și negru. Cu gândul de a fi ironică, ea îl numise după piatra de alabastru, care era atât de albă. Aducându-și aminte de asta, zâmbi. Calul stătea în picioare, iar luna îi contura forma grațioasă.

El era! Alabastru! L-ar fi recunoscut oriunde, chiar și în întuneric. Grăbi pasul. Se apropie de boxă, iar calul pufni. Oare o mirosise? Știa că era aproape? Înghiți în sec. Lacrimile îi înțepau ochii. În sfârșit! Acolo se afla calul ei. Băiatul ei. Era doar un mânz atunci când îl văzuse ultima oară, dar l-ar fi recunoscut oriunde! Și el părea să-și amintească de ea.

Cu un amestec de entuziasm și de precauție, Thea se apropie de ușa boxei. Nu voia să sperie sau să agite calul suficient de tare încât acesta să facă un zgomot prea puternic. Se opri în fața ușii. Inima stătea să-i sară din piept. Întinse mâna, zâmbind în clipa în care calul făcu un pas înainte, ca să-i adulmece palma.

— Aici erai, băiete, șopti ea în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. O, cât de dor mi-a fost de tine!

Calul își amintea de ea. Thea își dădea seama de asta. Își trecu mâna peste nasul și botul catifelat al armăsarului. Scoase un măr din buzunar. Unul pe care îl adusese special pentru el. Pe vremuri, lui îi plăceau merele pe care ea i le dădea pe furiș.

Stătu acolo, în tăcere, minunându-se de cât de mare era Alabastru. Cât de magnific era!

— Ai fost în Portugalia, nu-i așa? șopti ea în cele din urmă. Sunt sigură că l-ai făcut mândru pe rege, continuă, mângâind din nou nasul calului.

El pufni din nou și bătu din copite.

— Nu-ți face griji, Alabastru! șopti ea. Am făcut o gafă, dar te voi aduce acasă. Îți promit!

O clipă, Thea se gândi la cum anume ajunsese să se coboare până într-atât încât să se strecoare noaptea în grajdul vecinului ei. Începuse cu stângul. Fusesse o greșeală să-și facă un dușman din lordul Clayton. Ca urmare, acesta refuzase să-i permită să-și vadă calul. Iar el avea puterea de a-i interzice asta. Bineînțeles că nimic nu putea s-o oprească, dar acum își dădea seama că se făcuse de râs în fața vicontelui. Fără îndoială că păruse un copil egoist. Fără îndoială că așa și era.

Unul dintre ceilalți cai făcu un zgomot, iar Thea tresări. Se ascunse în umbra din partea opusă boxei lui Alabastru și se lipi de scândurile peretelui, cu inima bătându-i nebunește. Trecură câteva clipe tensionate până când se auzi zgomot de pași pe scările care coborau de la etaj. Thea își ținu respirația. Trebuia să plece de acolo.

Oare avea timp să fugă spre ușă înainte să ajungă la parter cel care venea? După sunetul pașilor, scara se afla

undeva în mijlocul grajdului.

Nu avea timp să se gândească. Se hotărî să fugă spre ieșire.

Făcând tot posibilul să rămână în umbră, o zbughi spre ușile uriașe de lemn. Erau încuiate și existau puține șanse să le deschidă de una singură, având în vedere mărimea lor. Singura șansă era să iasă pe fereastra prin care intrase.

O ușă mare din mijlocul celui mai apropiat perete se deschise chiar în momentul în care ea se strecură pe fereastră.

— Hei, tu, oprește-te! se auzi o voce de bărbat în timp ce ea sări pe fereastră și ateriză pe iarba rece și umedă de afară.

Thea nu avea de gând să se oprească, așa că se ridică repede și fugi spre cel mai apropiat colț al clădirii.

Cel care se afla în spatele ei încercă să iasă și el pe fereastră. Probabil că nu avea la îndemână cheile de la ușă. Încă striga la ea să se oprească. După vocea lui, părea să fi fost un bărbat mai în vârstă. Șeful grăjdarilor, poate. Thea dădu colțul spre cealaltă parte a grajdului, iar luna îi lumină drumul înapoi spre lizieră. Nu avea altă alegere decât să fugă. Fără să se oprească să se gândească, goni pe câmp. Picioarele parcă îi zburau, ridicând smocuri de iarbă în urma ei.

Ajuncea până la ea zgomotul agitației de la grajduri, căci bărbatul care o văzuse cerea, desigur, ajutor, iar alți grăjdari se trezeau și i se alăturau, dar Thea nu îndrăzni să se uite înapoi, în schimb, își ținu ochii ațintiți la pâlcul de copaci și alergă cât de repede o duceau picioarele. Întotdeauna fusese rapidă. Slavă cerului! Se pare că toți acei ani de alergat după fratele ei îi prindeau bine acum.

Goni printre copaci și nu îndrăzni să se uite înapoi decât după ce se simți în siguranță lângă calul ei, la adăpostul acestuia. Felinarele erau aprinse la grajd și oamenii deja se răspândeau pe pajiște ca s-o caute, dar, spre ușurarea profundă a Theei, cu toții se îndreptau spre sud, în direcția casei și a aleii care ducea spre aceasta. Ea

se afla într-un pâlț de copaci dinspre nord. Slavă Domnului! Dacă pleca pe unde venise și rămânea pe lângă copaci, urmăritorii nu aveau cum s-o vadă. Așa spera ea.

Se urcă repede pe căluț și porni într-un ritm alert, care crescuse pe măsură ce părăsea domeniul lordului Clayton. Nu răsuflă ușurată decât după ce ajunsese acasă și se băgă în pat, simțindu-se, în sfârșit, la adăpost.

În timp ce se răsucea pe saltea și-și aranja perna sub cap, zâmbi în sinea ei. Reușise să-l vadă pe Alabastru! Băiatul ei iubit. Iar el își amintise de ea! Îi spusese adevărul lui Maggie: nu avea nicio intenție să fure calul. Furtul era sub demnitatea ei. Dar nu putea suporta să știe că Alabastru era acolo. Atât de aproape. Fără ca ea să poată să-l viziteze. Refuzul vicontelui de Clayton de a-i permite măcar să vadă armăsarul o făcuse să fie și mai încăpățânată decât era de obicei.

Fusesse cât pe ce să fie prinsă, dar meritase. Și, în ciuda pericolului, avea să se întoarcă și să-și vadă din nou calul. Poate că pentru ultima oară... Înainte de prima ninsoare.

Capitolul 9

— Îmi pare rău că vă deranjez, milord, dar hoțul de cai s-a întors astă-seară, spuse Humbolt, a cărui siluetă se profila în pragul dormitorului lui Ewan.

Acesta din urmă se ridică ușurel și-și frecă ochii obosiți.

— Ce oră afurisită e, Humbolt? Întrebă el.

— Este aproape două dimineața, milord, răspunse Humbolt.

Ewan înjură în sinea lui. Iată a doua noapte la rând în care era trezit dintr-un somn adânc de vestea că un hoț fusese alungat din grajdurile lui.

— A reușit să fure ceva de data asta? Întrebă el.

— Nu. Domnul Hereford l-a alungat din nou.

Ewan ridică dintr-o sprânceană.

— Nu e un hoț de cai prea priceput, nu-i așa, Humbolt?

Majordomul clătină din cap.

— A fost din nou lângă boxa calului arab, domnul meu.

— Bineînțeles că a fost acolo!

Ewan dădu din cap în semn de aprobare. Avea o puternică bănuială că persoana care intrase în grajdurile lui în ultimele două nopți nu fusese nimeni alta decât Lady Theodora Ballard. Chiar dacă individul care fusese văzut era îmbrăcat ca un flăcău, Ewan nu punea la îndoială faptul că acea fetișcană ar fi fost în stare să poarte astfel de haine. Era fie ea, fie cineva trimis de ea ca să încerce să fure calul. Dar ceva nu se potrivea în toată povestea asta. Nu avea sens faptul că intrusul nu încercase să fure calul în niciuna dintre cele două nopți. El nu deschisese ușa boxei și nici măcar ușa grajdului. Un hoț, oricât de priceput, nu prea avea cum să împingă un cal pe fereastră. Ca să nu mai vorbim de faptul că, dacă armăsarul arab ar fi fost furat, primul loc în care Ewan l-ar fi căutat ar fi fost grajdul tatălui lui Lady Theodora. Dacă ea era hoața, trebuia să-și fi dat seama că ar fi fost o nebunie să încerce să ia calul de la el.

Dar ce alt motiv avea Lady Theodora ca să se furișeze noaptea în grajdul lui? Oare îl trimisese pe vreunul dintre grăjdarii tatălui ei să spioneze calul pentru un motiv anume? Nu se putea ca ea să se furișeze doar ca să viziteze armăsarul, nu-i așa? Oare cât de al naibii de încăpățânată era acea tânără domnișoară? Sau cât de al naibii de nebună?

Ewan primise un raport foarte asemănător cu o seară înainte. Oricine ar fi fost persoana care intrase în grajd, ea reușise să scape înainte ca domnul Hereford sau grăjdarii s-o poată reține. Acum Ewan dădu ordine să fie făcute pregătiri în cazul în care povestea avea să se repete și, dacă se întâmpla astfel, să fie reținut vinovatul. Aparent, oricine ar fi fost intrusul, el era un pic prea sigur pe propriile picioare pentru ca grăjdarii cei somnoroși să-i facă

față.

— Am de gând să chem jandarmul de data aceasta, milord, continuă Humbolt, dar m-am gândit că ar trebui să știți mai întâi.

Ewan miji din ochi și și-i frecă, alungând somnul care îl copleșea.

— A observat cineva ceva nou în seara asta, Humbolt?

— Nu, domnul meu. Cel puțin domnul Hereford nu a menționat nimic.

— Ai spus că ei cred că este un băiat, Humbolt? continuă Ewan.

— Da, milord. După spusele grăjdarilor, nu poate avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani.

Ewan își scărpină bărbia și oftă tare și prelung.

— Nu-l chema încă pe jandarm, domnule Humbolt.

— Milord? exclamă Humbolt căscând ochii, surprins. Vreți să-l rog pe grăjdar să pună pe cineva toată noaptea să supravegheze calul arab?

— Nu, mulțumesc, Humbolt, răspunse Ewan scoțând un alt oftat sumbru. Intenționez să-l prind eu însumi pe acest hoț.

Capitolul 10

Ewan stătea în grajd, pe un balot de fân. Balotul era sprijinit de peretele aflat chiar în dreapta ferestrei preferate a hoțului. Deja vinovatul intrase pe acolo de două ori, iar Ewan spera ca individul să încerce și a treia oară. Totuși, aceasta era cea de a cincea noapte de așteptare a lui Ewan, iar el era atât obosit, cât și nerăbdător. După primele două nopți în care fusese văzut, hoțul nu mai venise.

Fie că se speriasse de faptul că de două ori fusese cât pe ce să fie prins, fie că aștepta doar ca luna să lumineze mai puternic. Ewan bănuia că ultima variantă era cea adevărată, motiv pentru care avea mari speranțe că acea noapte era cea în care așa-zisul hoț avea să se întoarcă.

Luna era aproape plină.

Ewan aproape că adormi. Ochii i se închiseră, dar chiar atunci auzi o lovitură specifică pe partea exterioară a peretelui. Se ridică imediat, iar corpul i se încordă. Era gata să prindă pe oricine ar fi fost și să pună capăt acelei prostii o dată pentru totdeauna.

Așteptă momentul potrivit. Pe cât se părea, hoțul era subțirel și tânăr. Dacă într-adevăr era un flăcău, Ewan se aștepta să poată să-l prindă cu ușurință... Iar dacă era Lady Theodora, ei bine, și pe ea avea s-o prindă la fel de lesne.

Rămase ghemuit, alert, dar cu totul calm, în timp ce privea cum fereastră se deschidea scârțâind și cum ieșeau pe ea umerii și trunchiul intrusului. Vinovatul purta o șapcă de culoare închisă și o cămașă neagră, cu un guler la fel de închis la culoare. Nu era de mirare că grăjdarii nu reușiseră să-l vadă pe pajiște, în timp ce silueta intra pe fereastră, Ewan văzu și pantaloni și cizme de culoare închisă. Totuși, nu putu distinge fața.

El așteptă până când intrusul se urcă pe pervazul ferestrei și fu gata să sară la pământ, înăuntru.

— Bună seara, rosti Ewan, gata să se năpustească dacă intrusul ar fi încercat să scape înapoi pe fereastră.

În schimb, vocea lui îl sperie pe hoț. Băiatul se clătină pe pervaz și căzu, lovindu-se de pământ cu un zgomot puternic. Pocnetul distinctiv al unui os îl făcu pe Ewan să tresară.

Dinspre trupul plăpând care zăcea pe jos se auzi un sunet ce era pe jumătate geamăt și pe jumătate scâncet. Ewan își dădu seama că hoțul făcea tot posibilul să nu țipe, dar fu sigur că acel intrus tocmai își rupsesse un picior.

Ewan înjură în sinea lui și aprinse felinarul pe care îl ascunsese după o pătură aflată în apropiere. Zona se lumină.

— Ești rănit, nu-i așa? întrebă el.

Se așeză în genunchi și întinse mâna spre piciorul vinovatului, ca să vadă care era situația.

— Nu mă atinge, se auzi o voce firavă, dar extrem de sigură pe ea.

Ewan își retrase mâna. După voce, încă nu-și dăduse seama dacă intrusul era un băiat sau Lady Theodora.

— Cine ești? întrebă el. Și ce cauți aici?

— Nu-i treaba ta, răspunse vinovatul.

Dacă era Lady Theodora, desigur că făcea tot posibilul ca să-și modifice vocea.

— Dimpotrivă, răspunse Ewan, este în întregime treaba mea. Vezi tu, eu sunt proprietarul întregii moșii. Dacă nu vrei să chem poliția, atunci să-mi spui de ce ai intrat prin efracție în grajdul meu și mă mulțumesc cu atât.

Hoțul încercă să se ridice, probabil ca să fugă, dar căzu repede la pământ, cu un scâncet chinuit, asemănător cu cel al unei femei.

— Atunci, cheamă jandarmul, răspunse sfidător mica hoată.

Ewan se așeză pe călcâie și o privi o clipă. Se părea că ea nu se temea de jandarm. Sau, dacă se temea, cu siguranță că făcea o treabă bună în a se arăta curajoasă. Se vedea că o durea tare, dar șapca vinovatei era trasă atât de jos și bărbia îi era atât de bine ținută ascunsă, încât Ewan nu putea fi pe deplin sigur că era Lady Theodora.

Dar exista o modalitate de a afla.

— Foarte bine, ce-ar fi dacă, în schimb, aș chema doctorul să se uite la piciorul acela, spuse Ewan.

— Nu! strigă ea.

Vocea era din nou specifică unei femei.

Ewan știa că, dacă era Lady Theodora, ea ar fi fost mult mai îngrijorată de venirea unui doctor decât de cea a unui jandarm. Doctorul i-ar fi putut cere să-și dea jos pantalonii.

— Cine ești? întrebă el privind-o încruntat, dar ea își mușcă buzele și rămase tăcută. Foarte bine, nu-mi dai de ales. Te duc în casă și chem doctorul.

— Ce?! Nu!

Încercă să se ridice din nou în picioare și căzu imediat la pământ.

— Nu ai un cuțit la tine, nu-i așa? întrebă el, sigur că ea nu avea așa ceva, dar fiind precaut de felul lui.

— Nu! aproape că strigă ea.

— Mă vei ierta dacă nu te cred pe cuvânt? Întrebă el în timp ce începu să-i cerceteze buzunarele.

Ea scoase un țipăt ascutit și apoi aproape că strigă la el:

— Dă-mi drumul, ticălosule!

O, da! Aceasta era cu siguranță Lady Theodora. Sigur de prada lui, Ewan își întrerupse căutarea prin buzunarele ei.

— Foarte bine, să mergem!

Nu acceptă nicio împotrivire. În schimb, lăasă felinarul așezat pe pământ și o luă în brațe, făcând tot posibilul să nu-i atingă piciorul, pe care ea și-l legăna. În ciuda eforturilor lui, ea tresări și scânci, dar el își dădu seama că încerca să fie curajoasă. Oameni în toată firea cu picioarele rupte s-ar fi plâns mai mult decât o făcea ea în acel moment. Era oarecum surprinzător.

Ținând-o în brațe, Ewan fu și mai sigur că era însăși Lady Theodora, și nu un flăcău. În primul rând, mirosea ca o femeie – un iz de parfum îi ajunse la nări. Niciun băiat nu mirosea atât de bine. Nici pe departe. În al doilea rând, moliciunea corpului ei o trăda, împreună cu faptul că atunci când o strângea la piept – ceea ce, desigur, el făcea intenționat – simțea conturul distinct al unui sân prin cămașa ei.

Blestemă din nou în sinea lui. Oare la ce se gândise aceasta fetișcană? Un picior rupt ar fi trebuit să fie cea mai mică dintre grijile ei. Domnul Hereford ar fi putut foarte bine s-o împuște.

Cu ea în brațe, Ewan se îndreptă spre casă. Era tăcut, la fel ca ea, care din când în când avea câte o tentativă zadarnică de a-i scăpa din brațe. Era evident că nu o mulțumea decizia lui de a o duce în casă, dar ce alternativă îi lăsase? Și ce credea ea că putea să facă dacă reușea să scape din brațele lui? În cazul în care piciorul îi era rupt atât de rău pe cât bănuia el, nici măcar nu putea să meargă schiopătând.

Era curajoasă. El trebuia să recunoască asta.

Maxilarul îi era strâns încleștat, ca semn al durerii nemaipomenite pe care trebuia s-o fi simțit, iar brațele îi erau prinse strâns în jurul gâtului lui, un alt indiciu că era femeie. Niciun flăcău nu l-ar fi strâns astfel, orice ar fi fost. Din când în când, luna îi lumina fața dintr-un unghi din care Ewan putea să vadă sudoarea care i se scurgea pe frunte. Poate că se prefăcea foarte bine, dar se simțea că era speriată.

Ewan trebuia să se ocupe cu grijă de acest aspect. Știa că era ea, dar ar fi putut provoca un scandal dacă servitorii ar fi aflat identitatea intrusului. Cu siguranță că în rândurile lor existau destule guri slobode. În timp ce se îndrepta spre casă, luă decizia de a chema doar câțiva oameni de încredere. De asemenea, avea să păstreze tăcerea asupra întregii situații până la sosirea doctorului și până când acesta îi va fi tratat piciorul. Iată lucrul cel mai potrivit de făcut! Apoi avea s-o trimită, cu toată discreția, înapoi la moșia tatălui ei, unde spera ca ea să rămână și să nu-i mai deranjeze pe el și pe caii lui.

Purtând-o în brațe, Ewan intră pe o ușă laterală a casei, trecu prin mai multe coridoare și ajunse în biroul lui. Aici aveau intimitate. O așeză pe o canapea mare de piele, ce se afla în fața unui perete cu ferestre mari. Apoi îl chemă pe Humbolt, care era discreția întruchipată. Ewan trebuia să se asigure că doar câțiva servitori de încredere aveau să fie la curent cu acest incident.

Câteva minute mai târziu, Humbolt ajunse la ușa biroului și-i aruncă o privire intrusului. Ewan îi făcu semn să iasă împreună cu el și să stea de vorbă amândoi pe coridor. Închise ușa în urma lui.

Humbolt avea ochii larg deschiși.

— L-ați prins pe hoțul de cai, milord?

— Da, și am motive să bănuiesc că și-a rupt piciorul. Te rog să trimiți un valet să-l aducă din sat pe doctorul Blanchard. Alege unul care să nu bârfească despre asta. Cere-i să-i spună doctorului să vină imediat.

— Bineînțeles, milord.

Humbolt făcu o plecăciune și dispăru pe coridor ca să-

și îndeplinească ordinele.

Ewan trase aer adânc în piept și reintră în birou. Lady Theodora stătea în capul oaselor, cu brațele sprijinite pe canapea, strâmbându-se și privindu-și piciorul rupt ca și cum ar fi fost supărată pe el pentru că o trădase.

Ewan luă o pernă de la capătul celălalt al canapelei și o vârî cu grijă pe sub piciorul ei îndurerat. Ea se strâmbă și scăpă un scâncet abia deslușit.

— Mi-am rupt piciorul odată, pe când eram copil, spuse Ewan. O durere îngrozitoare! Ești foarte curajos, continuă el, dar comentariul îi fu întâmpinat de o tăcere de gheață. Doctorul este pe drum, mai spuse el și, înainte ca ea să poată da un răspuns obraznic, adăugă: Vrei să bei ceva?

Se îndreptă spre bufet și turnă niște coniac într-un pahar.

— Nu, ripostă ea.

Ewan căzu pe gânduri.

— S-ar putea să vrei să te mai gândești. Cu siguranță, vei simți și mai multă durere după ce trece șocul. Ceva de băut ar putea foarte bine să te ajute.

Se pare că ea înțelese, fiindcă răspunse iute:

— Bine. Beau. Mulțumesc.

Ewan îi turnă un pahar, se apropie și i-l întinse. Ea îl luă în tăcere, îl apropie de buze și luă o înghițitură. Se strâmbă din nou.

— Are gust de otravă!

Ewan făcu un efort ca să nu râdă. Se întrebă dacă ea mai băuse vreodată coniac. Probabil că nu.

— Te asigur că nu este otravă. Dimpotrivă, un duce mi-a dat acest coniac. Este destul de rar.

— „Rar” și „gustos” sunt două lucruri diferite, mormăi ea mai mult pentru sine, făcându-l pe Ewan să zâmbească din nou.

Cât timp avea să mai țină farsa în care ea pretindea că era băiat? Ewan voia să afle.

— Ai de gând să-mi spui de ce ai încercat să-mi furi calul? Îndrăzni el s-o întrebe.

— Nu am venit să fur! insistă ea înainte să ia încă o înghițitură mai mare de coniac.

Tresări, strâmbă din nou din nas și-și scutură capul.

— Atunci, de ce te furișezi noaptea în grajdul meu? întrebă Ewan, însă cuvintele îi fură întâmpinate de o tăcere sfidătoare.

El o privi cu atenție în timp ce învârtea lichidul de culoarea chihlimbarului în paharul pe care și-l turnase. Se așează vizavi de ea, pe un scaun mare, tapițat în albastru închis, care era așezat în unghi drept față de canapea.

Ea se răsuci sub privirea lui și-și strânse maxilarul. El își putea închipui durerea pe care o simțea. Regreta că o speriasese suficient de tare încât s-o facă să se rănească, dar, sincer vorbind, acela fusese unul dintre cele mai bune lucruri care i s-ar fi putut întâmpla. Mult mai bun decât să fie împușcată de grăjdarul-șef. Și poate că piciorul rupt avea să pună capăt escapadelor ei de la miezul nopții.

— Cum te cheamă? îndrăzni el.

Ea înghiți în sec și-și lăsă capul în jos, dar nu spuse niciun cuvânt. Își ținea chipul ascuns. Șapca închisă la culoare îi era încă trasă atât de mult în jos peste ochi, încât el nu-i putea vedea trăsăturile. Ewan îi privi restul hainelor în lumină. La fel ca pantalonii negri, cămașa ei, tot neagră, era șifonată, dar ambele articole de îmbrăcăminte păreau noi și mult prea curate ca să fi aparținut unui hoț oarecare.

Ewan mai luă o înghițitură de coniac.

— Dacă nu vrei să-mi spui cum te cheamă, îi vei spune doctorului după ce va sosi? Trebuie să te trimit acasă, oriunde ar fi aceasta.

Ea se zbatu pe canapea și se împinse în sus ajutându-se de mâini, ca și cum ar fi vrut să se ridice în picioare.

— Nu am nevoie de doctor. Intenționez să plec.

Reuși să se ridice sprijinindu-se pe piciorul ei bun și topăi puțin, dar în momentul în care încercă să facă măcar un pas cu piciorul drept, se prăbuși.

Ewan sări de pe scaun și o prinse înainte ca ea să se izbească de podea. O așează cu grijă pe canapea și-i repoziționează din nou pe pernă piciorul rănit.

— Sper că ai înțelege de ce nu trebuie să mai încerci asta din nou. Ai putea foarte bine să rămâi și să-ți lași piciorul să fie examinat de doctor, îi propuse el, continuând jocul. De altfel, mă tem că nu prea ai de ales.

— Nu voi rămâne aici, răspunse ea încercând să se ridice din nou în picioare.

Acestea fiind zise, Ewan își dădu seama că trebuia să pună capăt acelei mici farse înainte ca ea să se rănească și mai rău. Fetișcana era mai încăpățânată decât oricare altă ființă pe care o întâlnise el vreodată. Și, având în vedere bărbații cu care se confruntase în Parlament de-a lungul anilor, asta nu era puțin lucru.

— Cred că ai ceva mai urgent de care să te ocupi, îi spuse el.

Ea își ridică bărbia și pentru prima dată el îi văzu ochii cenușii sclipind în lumina lumânării.

— Ce?

— Cum naiba vrei să convingi un doctor că ești băiat, Lady Theodora?

Spunând asta, Ewan se aplecă și-i smulse șapca de pe cap. Părul șaten închis i se revărsă pe umeri.

Capitolul 11

De unde naiba știa el că ea era? O trecură toate transpirațiile. Camera se învârtea cu ea. Strânse cu putere singurul lucru pe care îl avea în mâini, și anume paharul de coniac pe care i-l dăduse lordul Clayton. Îl duse la gură și dădu peste cap tot conținutul dintr-o singură înghițitură, gâfâind și înecându-se în timp ce lichidul își croia drum pe gât în jos.

Râsul vicontelui de Clayton răsună în toată camera.

— Țsta a fost primul lucru inteligent pe care l-ați făcut toată seara, spuse el în timp ce întinse mâna și-i lua paharul gol.

— Ce vreți de la mine? întrebă Thea încercând să-și

recapete respirația.

Renunțase la prefăcătorie, așa că nu-și schimbă vocea ca să sune precum cea a unui flăcău.

Lordul Clayton căzu pe gânduri și o privi în timp ce luă o înghițitură din paharul lui de coniac, încă plin.

— Ați înțeles greșit. Întrebarea este: ce vreți *dumneavoastră* de la mine? Nu eu sunt cel care a încercat să vă fure calul.

— Nu, mormăi ea, deja l-ați furat.

Ochii lordului Clayton se măriră de uluire.

— Pardon, am cumpărat acel cal în mod cinstit, la licitație, și amândoi știm asta! Îmi pare rău că ați fost dezamăgită, dar...

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Vă pare rău că mi-am rupt piciorul din cauza dumneavoastră?

Sprâncenele lui se ridicară.

— Dacă nu ați fi încercat să-mi furați calul, nu v-ați fi rupt piciorul.

— Nu am încercat să fur nimic, insistă ea.

Lordul Clayton căzu pe gânduri.

— Atunci, ce făceați la grajduri? Erați doar în vizită?

— Da, chiar așa!

Asta îl opri. Pentru prima dată de când se afla în prezența ei, nu mai avea cuvinte.

— Doar nu vorbiți serios, reuși el să spună în cele din urmă.

— Nu înțelegeți, stăruie ea. Alabastru este calul meu. Pe când era mânz, era al meu. Tatăl meu l-a vândut. Eu...

— Uneori, oamenii trebuie să facă lucruri din anumite motive care...

Lovind aerul cu mâna, ea spuse:

— Scuțiți-mă, vă rog! Dumneavoastră nu știți nimic despre motivul pentru care tatăl meu a vândut calul.

În ceea ce o privea pe Thea, conversația nu mai avea rost. Nu avea de gând să încerce să-i mai explice ceva lordului Clayton. Lui nu-i păsa de trecutul ei. Nu-i păsa de faptul că tatăl ei vânduse ambii cai fără acordul ei sau al

contesei. Cu siguranță că lordului Clayton nu-i păsa de faptul că ea iubea calul. Deja încercase să-i spună asta și își răcise gura degeaba.

— Aveți dreptate, recunosc el. Nu știu.

Thea refuză să renunțe la luptă.

— În ceea ce mă privește, nu mi-ați dat altă opțiune. Ați refuzat să mi-l vindeți, Lord Clayton! Ați refuzat chiar să mă lăsați să-l văd! Trebuia să fac ceva.

Clayton își scarpină bărbia și se uită lung la ea.

— Pot să vă întreb ceva despre cal, Lady Theodora?

Ea acceptă, nerăbdătoare:

— Cum să nu!

— Sunteți cea care l-a numit „Alabastru”?

— Da, eu i-am dat numele, răspuse ea uitându-se la covor fără să-l vadă și amintindu-și de ziua în care dăduse cu ochii pentru prima dată de acea frumusețe de mânz, care era de-a dreptul perfect.

— De ce l-ați numit așa? Întrebă Clayton. Calul este negru ca tăciunele!

Ea se strâmbă.

— Tocmai de aceea este numele perfect! Sau ironia vă derutează, milord? Întrebă ea, clipind.

El clătină din cap și râse.

— V-a spus cineva vreodată că aveți o limbă de viespe?

— V-a spus cineva vreodată că aveți maniere de porc mistreț?

— Nu. Presupun că suntem chit.

Thea își ridică bărbia.

— Aș vrea să mă duc acasă, milord. Am un căluț legat într-un pâlț de copaci. Dacă vreți, vă rog, să puneți un valet să-l aducă, voi porni la drum.

— Nu puteți merge călare acasă cu un picior rupt. Și chiar dacă ați putea, nu v-aș permite. O femeie singură nu poate călări noaptea în siguranță.

— Am mai umblat singură pe afară! ripostă ea, furioasă că acest bărbat încerca să-i spună ce să facă.

— Această conversație este ridicolă. Sunteți

îmbrăcată ca un băiat, aveți un picior rupt și zăceți pe canapeaua mea. Vreți să vă dau un cal ca să puteți merge acasă și să vă comportați ca și cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat?

— Da, răspunse ea dând din cap. Exact asta vreau!

— Atunci, ori sunteți în stare de ebrietate, ori sunteți nebună.

De nervi, ea își mușcă buzele.

— Nu sunt nici una, nici alta!

— Lăsați-mă să spun lucrurilor pe nume, Lady Theodora! În ciuda faptului că nu ați fost decât o pacoste pentru mine în ultimele săptămâni, nu am de gând să vă trimit acasă noaptea, și, pe deasupra, cu piciorul rupt!

Thea își puse mintea la contribuție. Care erau opțiunile ei? Dacă rămânea, cu siguranță că ar fi trebuit să-și recunoască adevărata identitate în fața doctorului Blanchard. Ce ar fi spus doctorul? Cum ar putut ea să-i explice starea în care se afla? Dacă s-ar fi aflat că fusese găsită singură, îmbrăcată ca un flăcău, pe moșia lordului Clayton, reputația ei ar fi fost distrusă. Mai rău, reputația *fratelui* ei ar fi fost distrusă.

Cu toate acestea, Clayton avea toată dreptatea din lume atunci când spunea că era ridicol ca ea să se aștepte să poată să călărească în noaptea aceea și să se prefacă apoi că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Piciorul îi pulsa și nu putea nici măcar să facă un pas, darămite să încalece un cal. *La naiba. La naiba. La naiba.* De ce nu se oprise după ce îl văzuse pe Alabastru de două ori?

În plus, era limpede că Maggie se îngrijorase deja la culme din cauza ei, fiindcă deja trecuse ora la care ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Își imagina cum biata Maggie se plimba de colo până colo prin dormitor, crezând că prietena îi fusese împușcată.

De asemenea, Thea nu prea avea îndrăzneala de a cere ca un valet să-i ducă acasă un bilet pentru Maggie. Asta i-ar fi trezit pe servitorii de la Blackstone Hall, iar întreaga poveste ar fi ajuns, în cele din urmă, la urechile tatălui ei.

Reticentă, Thea își ridică privirea spre lordul Clayton. Având în vedere circumstanțele, el era surprinzător de amabil.

— Nu am vrut să fiu o pacoste, mormăi ea, simțindu-se nu numai arțăgoasă, ci și prostuță pentru că se băgase într-o astfel de încurcătură, și puțin vinovată pentru ca îi spusese că avea manierele unui mistreț.

Privind lichidul din paharul lui, lordul Clayton spuse cu glas scăzut:

— Ar fi trebuit să vă dau voie să vedeți calul. Nu mi-am dat seama cât de mult însemna pentru dumneavoastră.

Thea trase ușor aer în piept. Nici într-o sută de ani nu s-ar fi așteptat ca odiosul Lord Clayton să recunoască faptul că se înșelase. Își lăsa capul în jos. Dar adevărul era că și ea se înșelase. Inspiră adânc. Spuse cu jumătate de gură:

— Îmi pare rău că m-am furișat în grajdurile dumneavoastră ca un hoț.

O urmă de zâmbet se ivi pe buzele lui. Era de-a dreptul... o, pentru numele lui Dumnezeu, atât de chipeș! Thea alungă repede acel gând din mintea ei trădătoare.

— Nu vă faceți griji! continuă el. Intenționez să păstrez toată această situație bizară cât mai ascunsă posibil. Deocamdată, doar majordomul meu știe că vă aflați aici și crede că sunteți băiat. Doctorul Blanchard va trebui să știe, desigur, dar putem avea încredere în el că va păstra tăcerea. De îndată ce piciorul va fi îngrijit, voi pune să se pregătească trăsura mea și servitorii mei vă vor duce înapoi la moșia tatălui dumneavoastră într-un mod cât mai discret.

Thea dădu încet din cap, încuviințând. Cu siguranță că era un gest frumos din partea lui. Unul la care ea nu se așteptase și de aceea îl aprecia și mai mult. Poate că mai exista încă șansa ca ea să se întoarcă acasă fără prea mare vâlvă, sau măcar cu cât mai puțină posibil, având în vedere circumstanțele.

În sfârșit, zâmbi sincer. Apoi spuse:

— Mulțumesc.

— După ce valetul meu cel mai discret se va întoarce

cu doctorul, continuă Clayton, îl voi pune să vă aducă și calul, pe care îl vom lega de trăsură ca să meargă acasă împreună cu dumneavoastră.

Thea răsuflă ușurată.

— Habar n-am ce îi voi spune tatălui meu ca să explic piciorul rupt, dar mă voi gândi la ceva.

Ewan se apropie de ea.

— Las asta în seama dumneavoastră, milady, dar puteți fi sigură că nu voi spune nimănui despre acest incident, atât timp cât îmi promiteți că, data viitoare când veți dori să-l vedeți pe Alabastru, veți trimite vorbă că veniți. Și că o veți face în plină zi, îmbrăcată ca o *doamnă* și cu un însoțitor corespunzător.

Zâmbetul lui o făcu să simtă niște fiori stranii. Se răsuci pe canapea, tulburată de acea senzație.

— Presupun că nu sunteți chiar atât de odios, milord, recunosc eu ea.

Un zâmbet larg îi luminează fața lordului.

— Odios? Așa mă considerați?

— Printre altele, recunosc eu ea zâmbind puțin, în ciuda pulsațiilor insistente din picior.

— Înțeleg, răspunse el pe un ton calm.

— Sunt sigură că ați folosit și dumneavoastră cuvinte alese în legătură cu mine, milord.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt un gentleman, milady, așa că nu le voi repeta.

Ea se apropie de el.

— O, haideți, spuneți-mi ce ați crezut despre mine după ce m-ați întâlnit prima oară!

El o privi cu atenție, încercând în mod clar să găsească cuvinte care să nu o jignească. În cele din urmă, trase aer adânc în piept și spuse:

— Adevărul, milady, este că am crezut - și încă mai cred - că nu am întâlnit niciodată o persoană mai încăpățânată, bărbat sau femeie.

Ea râse fără să vrea.

— Tata spunea mereu că m-am născut încăpățânată. Trebuia să mă nasc în decembrie, dar am venit pe lume cu

puțin înainte de luna februarie.

Lordul Clayton râse la auzul acelor cuvinte.

— Asta nu mă surprinde deloc. Într-adevăr, milady, sunt norocos că nu ați fost cea care a pariat împotriva mea la licitația din acea zi. Nu mă îndoiesc că așa fi ieșit învins.

Ea oftă.

— Da, dar l-aș fi lăsat pe tata pe drumuri din cauza ofertei mele.

Theei îi atrase atenția o ușoară agitație de pe coridor, drept pentru care își îndreptă ușurel trupul, cu inima bătându-i din nou cu putere. Venea doctorul Blanchard! Ce putea ea să-i spună? Avea părul despletit de parcă ar fi fost o femeie ușoară și era îmbrăcată în haine bărbătești, pentru numele lui Dumnezeu!

Lordul Clayton se ridică repede în picioare.

— Scuzați-mă un moment!

Își lăasă paharul pe masă și ieși pe coridor cu pas hotărât, închizând ușa în urma lui. Ea îl auzi dându-i ordin valetului să ia calul străin, priponit în pâlcul de copaci, și să nu spună nimănui nimic despre asta. Apoi lordul Clayton vorbi mai încet cu cel despre care ea presupunea că era doctorul. O voce de bărbat se auzi răspunzând afirmativ, înainte ca ușa să se deschidă și ambii bărbați să intre.

Lordul Clayton închise repede ușa în urma lor.

— Doctorul Blanchard cunoaște situația dumneavoastră, Lady Theodora, și a fost de acord să păstreze secretul.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji în ceea ce mă privește, milady, spuse doctorul Blanchard, grăbindu-se să se așeze pe canapea, lângă ea. Vă tratez piciorul și apoi îmi văd de drum fără să suflu nimănui o vorbă despre asta.

Pentru prima dată de la căzătura din grajd, Thea simți că i se lua o povară de pe umeri. Bătăile inimii i se liniștiră. Lordul Clayton se ocupase de întreaga explicație, atât de jenantă în ceea ce o privea. Ea se mulțumi să spună:

— Mulțumesc, domnule doctor! Nu pot exprima în cuvinte cât de mult vă apreciez ajutorul... și discreția.

Doctorul îi zâmbi.

— Iar acum, să ne uităm la piciorul acela!

*

O oră mai târziu, piciorul Theei era strâns înfășurat în pânda albă și curată pe care una dintre servitoarele lordului Clayton o adusese la ușă, fără să i se permită să intre în cameră. O atelă de lemn fixa piciorul pacientei. Cu siguranță că examinarea și fixarea osului fuseseră dureroase, dar doctorul Blanchard acționase cât se putea de blând. Thea era sigură că alcoolul pe care îl înghițise mai devreme o ajutase. Începuse să se simtă destul de fericită și de lipsită de griji.

Cu permisiunea ei, doctorul Blanchard reușise să-i taie suficient de mult din pantaloni încât să-i vadă mai bine piciorul. Fractura era sub genunchi, slavă Domnului! Cel puțin în privința asta avusese noroc. Doctorul aranjase și bandajase piciorul, iar apoi îi administrase Theei o doză sănătoasă de laudanum, care îi dăduse somnolență.

— Asta ar trebui să fie de ajuns, spuse doctorul în timp ce se ridica și-și ștergea fruntea. Acum trebuie să fiți foarte atentă la picior! Și să vă culcați imediat!

— Bineînțeles, răspunse Thea, care abia reușea să-și țină ochii deschiși. Vă mulțumesc, domnule doctor! Promit să mă duc direct în pat imediat ce ajung acasă.

Thea se trase până la marginea canapelei, gata să se ridice... așteptându-se să fie ajutată. Trebuia să ajungă acasă cât mai repede posibil.

— Nu voi mai fi o povară pentru dumneavoastră prea mult timp, Lord Clayton, spuse ea adresându-i acea remarcă vicintelui, care tocmai reintra în cameră după ce doctorul Blanchard îi spusese că putea s-o facă. Fiți amabil și chemați trăsura ca să mă ducă acasă!

Lordul Clayton se întoarse imediat spre ușă, ca și cum ar fi intenționat să facă exact asta, când îl opri vocea derutată a doctorului.

— Acasă?! Milady, nu puteți merge acasă!

Ewan se opri și se întoarse cu fața spre doctor, cu

sprâncenele încruntate și cu fulgere în priviri.

La rândul ei, Thea făcu ochii mari.

— Ce vreți să spuneți?

Cu siguranță ca îl auzise greșit pe doctor!

Acesta clătină din cap.

— Fractura este una extrem de urâtă! Nu e de os, dar e destul de gravă. Nu aveți voie să vă mișcați piciorul mai mult decât este necesar.

— Ce vreți să spuneți? reuși Thea să șoptească, dar gura i se închidea, iar camera părea că începea să se învârtă cu ea.

— Vreau să spun că nu vă puteți deplasa pe o distanță atât de mare, milady. Și, cu siguranță, nu cu trăsura. Până când piciorul dumneavoastră se vindecă suficient, trebuie să rămâneți aici!

Capitolul 12

Soarele abia răsărise în dimineața următoare, când Ewan se plimba prin fața dormitorului în care o dusesse pe Lady Theodora noaptea trecută, după plecarea doctorului Blanchard. Pe lângă James, valetul cel discret, Ewan le alesese pe cea mai de încredere servitoare, Rosalie, și pe menajera lui, doamna Cotswold. Cei trei servitori erau însărcinați să aibă grijă de Lady Theodora. Dacă Ewan păstra secretul doar între el și servitorii care erau deja la curent, inclusiv Humbolt, poate că povestea despre prezența lui Lady Theodora în casa lui nu avea să se răspândească.

El își frecă ceafa și se mai plimbă puțin. S-o viziteze, oare? S-o lase complet singură? Nu avuseseră ocazia să vorbească despre întreaga situație care se crease noaptea trecută. După plecarea doctorului Blanchard, Lady Theodora adormise imediat. Ewan luase decizia s-o ducă el însuși la etaj, unde îi alesese cea mai frumoasă și mai feminină cameră de oaspeți. Le chemase pe doamna

Cotswold și pe Rosalie ca s-o învelească pe bolnavă și le spusese clar că nimeni, în afară de el și de servitorii care erau deja la curent, nu trebuia să știe de prezența lui Lady Theodora în casă.

Era sigur că ea nu avea să fie fericită după ce se trezea. Expresia de pe fața ei atunci când doctorul Blanchard o informase că nu avea voie să meargă acasă nu putea fi descrisă decât ca efect al oripilării sau al groazei.

Ewan nu o învinovăța. Și el era la fel de îngrozit. Cum naiba ar fi putut să stea ei doi sub același acoperiș timp de câteva săptămâni? Nu numai că, în esență, erau complet străini, dar, în cele două ocazii în care se întâlniseră de curând, fiecare sărise la gâtul celuilalt. Iar acum ea trebuia să fie musafira lui timp de câteva săptămâni? Fetișcana nu pricinuia decât necazuri, așa cum o dovedise de nenumărate ori. De acord, acum era o fetișcană cu un picior rupt, dar rămânea întruchiparea necazurilor!

În plus, exista pericolul foarte real ca, dacă cineva descoperea că ea se afla în casa lui, să se producă un scandal. Unul care i-ar fi putut afecta cariera politică, ca să nu mai vorbim de viitoarea lui căsătorie. Și dacă Lady Lydia și tatăl ei ar fi aflat?

Totuși, nici el nu era în întregime fără pată. Gândindu-se la asta, îl străfulgera un sentiment de vinovăție. Dacă nu ar fi speriat-o în grajd și nu ar fi făcut-o să cadă de pe pervazul ferestrei, ea nu și-ar fi rupt piciorul. Totuși, nu trebuia să uite că ea fusese cea care se furișase în grajdul *lui*. Iar acum era silit s-o aibă pe cap vreme de o lună întreagă.

Într-o astfel de situație, se văzuse nevoit să rezolve problemele pe rând. Avusese nefericita sarcină de a-i trimite o misivă lordului Blackstone la primele ore ale dimineții, explicându-i situația cât de bine putuse. Aștepta sosirea contelui în orice moment.

— Aveți de gând să stați acolo toată dimineața, sau să intrați? se auzi vocea nemulțumită a lui Lady Theodora din interiorul dormitorului.

Ewan se opri din mers. Nu putu să nu zâmbească. La ce altfel de salut se aștepta de la ea? Cu doar câteva ore în urmă, avusese dureri puternice. Doctorul îi lăsase niște medicamente care să i-o atenueze, dar acum tot părea morocănoasă. Își amintea cum îl certase noaptea trecută pentru că nu înțelesese ironia numelui de „Alabastru”. Nu numai că avea o fire hotărâtă, dar era și obraznică până la limita impoliteții. Nu se știa niciodată ce avea să-i iasă pe gură în următorul moment. Nici măcar un picior rupt nu schimbaseră toate astea.

Forțându-se să nu aibă nicio expresie pe față, Ewan împinse ușa și aruncă o privire înăuntru.

— De unde ați știut că sunt aici?

— Cine altcineva mai are mersul atât de apăsător?
ripostă ea.

— Sunteți îmbrăcată? Îndrăzni el să întrebe.

Ea oftă.

— Port o cămașă de noapte al cărui proprietar nu-l cunosc și am păturile trase până la subsuori. Sunt cât se poate de îmbrăcată, având în vedere circumstanțele.

Era suficient pentru Ewan. Păși în interiorul încăperii mari și albe, pline de nuanțe de albastru-deschis. Dintre toate camerele de oaspeți, mama lui o preferase întotdeauna pe aceea. Era cea mai mare și cea mai somptuos decorată, motiv din care el o alesese pentru Lady Theodora.

Ea stătea în mijlocul patului imens, îmbrăcată cu o cămașă de noapte care îi venea până la bărbie și având niște pături trase pe deasupra. El nu-i putea vedea decât capul. Încercă să nu râdă. Cu siguranță că era mai acoperită decât fusese noaptea trecută. Părul lung și închis la culoare îi curgea, despletit, în jurul umerilor. Rosalie trebuia să i-l fi periat, fiindcă, în mod cert, nu era în dezordine în care rămăsese după ce el îi scosese șapca. Arăta tânără și drăguță, în ciuda ușoarelor pete întunecate de sub ochi. Era mai palidă decât își amintea el, fără îndoială că din cauza durerii de la picior. Aproape că îi era milă de ea. Aproape.

Ewan își alungă acele gânduri pline de compasiune.

— Cămașa de noapte îi aparține uneia dintre servitoare. M-am asigurat de cea mai mare discreție din partea ei, spuse el în timp ce se așeza la capătul patului, cu fața la ea.

Lady Theodora încuviință înclinând din cap.

— Este cumva menajera care a venit să mă vadă mai devreme? Va trebui să-i mulțumesc personal.

— Da, numele ei este Rosalie.

Lady Theodora îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Nu sunteți dumneavoastră... cel care m-a îmbrăcat, nu-i așa?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles că nu! Drept cine mă luați? V-am adus aici și v-am lăsat în grija lui Rosalie și a doamnei Cotswold.

Nu vedea el bine, sau ea roșise? Nu o crezuse genul de femeie care să roșească.

— Atunci, vă mulțumesc pentru asta, spuse Lady Theodora trăgând păturile și mai sus, ca și cum ar fi fost posibil.

— Desigur că este extrem de nepotrivit să mă aflu în dormitorul dumneavoastră, continuă Ewan, dar presupun că am dat convențiile la o parte de multă vreme. Cum vă simțiți în această dimineață?

Lady Theodora își sprijini capul de grămadă mare de perne, iar apoi spuse:

— Mă doare fiecare os din corp, dacă vreți să știți.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse el înăbușindu-și un alt zâmbet. Noaptea trecută ați avut o căzătură pe cîste!

Se abținu și nu scoase o vorbă despre faptul că, după ce cauzase atâtea probleme, ea o meritase pe deplin.

Lady Theodora scoase din nou un oftat adânc.

— Am fost o idioată! Am încurcat pe toată lumea! spuse ea pe un ton nespus de simplu și de sincer.

Ewan fu luat prin surprindere de capacitatea ei de a fi atât de onestă.

— Mă bucur să aud că vă asumați responsabilitatea pentru rolul dumneavoastră în această mică tragedie. Poate că nu sunteți chiar atât de încăpățânată, milady, spuse el amintindu-și de faptul că ea îi declarase în seara precedentă că era odios.

— O, îmi asum vinovăția, credeți-mă! exclamă ea ridicând o mână și fluturând-o în aer înainte s-o lase să cadă din nou peste pături.

Văzând acel gest, el chicoti și spuse:

— Mi-am luat libertatea să-i scriu tatălui dumneavoastră și...

— Ce-ați făcut?

Ea se ridică în capul oaselor și îl privi cu ochii larg deschiși.

Ewan se trase înapoi și se scărpină în spatele urechii, încurcat. Evident, spusese ceva ce o înfuriase.

— I-am scris tatălui dumneavoastră ca să-l anunț că sunteți la mine. Potrivit lui James, valetul meu care a livrat mesajul, tatăl dumneavoastră vine aici în această dimineață, ca să vă viziteze.

Lady Theodora își puse mâinile în cap.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, l-ați implicat pe tatăl meu în toată afacerea asta?

Ewan nu înțelegea.

— Ați prefera să nu spun nimănui și să vă las familia să creadă că ați fost răpită sau că ați fugit? Întrebă el pe un ton calm, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie.

Lady Theodora pufnea de nervi.

— Aveam de gând să-i scriu lui Maggie un bilet în care s-o anunț că sunt în siguranță.

— Maggie? Întrebă el.

— Servitoarea mea.

Ewan își dresă glasul.

— Deși asta v-ar fi dat senzația că ați făcut destul, eu mă tem că, în calitate de gentleman, nu puteam să vă permit să rămâneți aici fără ca tatăl dumneavoastră să știe detaliile a ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să înțelegeți motivul meu.

Lady Theodora strâmbă din nas în timp ce reflecta la cuvintele lui. Privirea ei indica faptul că, în mod clar, *nu* putea să priceapă acțiunea lui. Era pe punctul să deschidă gura ca să spună, fără îndoială, ceva obraznic sau malițios, când o bătaie ușoară în ușa le întrerupsese discuția. Ewan se întoarse și îl văzu pe Humbolt stând în prag, regretând în mod clar faptul că fusese nevoit să-și întrerupă stăpânul.

— Îmi cer scuze, milord, dar tatăl lui Lady Theodora este în salon. Ar dori să vină s-o vadă.

— Bineînțeles, răspunse Ewan în timp ce ieșea repede din cameră. Îl voi aduce eu însumi.

Ieși fără să se uite la Lady Theodora. Ar fi fost mai mult decât jenat dacă tatăl ei ar fi știut că fusese în dormitorul ei, singur cu ea. Spera ca Lady Theodora să nu-i dezvăluie acel amănunt lordului Blackstone.

În timp ce se îndrepta spre scări, Ewan își frecă ochii și căscă. Era obosit, iar acum avea sarcina deloc de invidiat de a-l informa pe conte că fiica lui nemăritată trebuia să locuiască în casa unui burlac în următoarele șase săptămâni.

Capitolul 13

Thea își sprijini capul de perne și privi câteva clipe fresca de pe tavanul camerei de oaspeți. Cum naiba de se băgase în încurcătura aceea? O, știa răspunsul destul de bine! De vină era încăpățânarea ei. Ori de câte ori se trezea într-o încurcătură, răspunsul era întotdeauna încăpățânarea ei. Contele de Blackstone îi spusese întotdeauna că încăpățânarea era cea mai respingătoare trăsătură a ei. Chiar și contesa îi spusese că era prea încăpățânată. Adevărat, întotdeauna fusese așa, chiar în detrimentul ei. Iar acela era cu siguranță unul dintre momentele în care încăpățânarea îi făcuse rău.

Ar fi *trebuit* să-i scrie lordului Clayton o scrisoare de scuze și să-l roage frumos s-o lase să-l viziteze pe

Alabastru. Nu ar fi *trebuit* să se mai întoarcă niciodată după ce reuşise să vadă calul de două ori. Nu ar fi *trebuit* să se îmbrace niciodată în haine bărbăteşti şi să se strecoare pe fereastră. Ar fi *trebuit* să facă zeci de lucruri altfel, dar asta nu schimba cu nimic faptul că acum zăcea în mijlocul unui dormitor elegant amenajat, în casa lordului Clayton, purtând cămaşa de noapte a altcuiva, pe punctul de a-i explica tatălui ei ce anume făcuse ca să ajungă acolo.

Dintr-un motiv de neînţeles, se părea că lordul Clayton chiar credea că ea urma să rămână în casa lui cât timp i se vindeca piciorul. Evident, nici nu se punea problema! O, lordul Clayton făcuse ceea ce credea că era corect, aşezând-o într-un dormitor şi informându-l pe tatăl ei unde se afla. Făcuse singurul lucru onorabil pe care îl putea face. De fapt, făcuse mai mult decât atât, fiindcă se asigurase că doar câţiva servitori de încredere erau la curent cu situaţia aceea jenantă. Dar lordul Clayton nu putea crede că ea accepta să rămână, chiar dacă doctorul recomandase asta. Doctorii nu erau preocupaţi de lucruri precum reputaţia şi scandalurile. Dar ea, cu siguranţă, era! Nu atât pentru ea însăşi, cât pentru Anthony. Nu voia să târască în noroi numele nobil al fratelui ei nevinovat. Ei bine, Anthony trebuia s-o curteze pe viitoarea lui contesă şi să se însoare cu ea într-o bună zi. Să aibă o soră cu reputaţia pătată de un scandal i-ar fi afectat foarte mult şansele.

Iar dacă toate acele motive nu erau suficiente pentru ca Thea să nu poată rămâne în casa vicontelui, la ele se adăuga şi aspectul practic al întregii situaţii. Ea abia dacă îl cunoştea pe lordul Clayton. Îl înfuriase. El o înfuriase pe ea. Poate că făcuseră pace cu o noapte în urmă, dar asta nu-i făcea prieteni! Ar fi fost mai mult decât jenant, ca să nu spună „extrem de ciudat”, să fie nevoită să stea la el acasă în următoarele săptămâni, ca oaspete nedorit şi neinvitat, pe baza faptuim că ea se strecurase în grajdul lui şi avusese ghinionul – oricât de vinovat ar fi fost lordul Clayton – să-şi rupă un nenorocit de picior.

Oftă şi se ridică din nou în capul oaselor, strângând

din dinți de durere în timp ce piciorul rupt i se lovea ușor de saltea. Își dorea să ia mai mult laudanum, dar nu îndrăznise să ceară. Trebuia să fie lucidă în timp ce vorbea cu tatăl ei. El ar fi fost de acord cu ea, bineînțeles. Trebuia să fie de acord! Venise s-o ia acasă, era sigură de asta. Altfel de ce ar fi bătut drumul până acolo? Lordul Blackstone își dădea seama că era nevoie s-o ducă acasă, ca să evite bârfele și scandalul.

Thea aruncă o privire la dormitorul acela elegant. Grajdul i se păruse magnific. Ei bine, casa era nemaipomenită! Dormitorul ei de la Blackstone Hall nu era atât de frumos. Patul de aici era mare, acoperit cu cele mai fine lenjerii, iar pereții erau albi și tapetați cu flori albastre, delicate. Lângă șemineu se afla o canapea tapițată cu mătase albastru-deschis. Pe o măsuță de lângă fereastră era așezat un serviciu de ceai din argint. O vază albă, plină cu margarete proaspete, împodobește noptiera, iar perdelele elegante, brodate cu același albastru-deschis, fuseseră trase din dreptul ferestrelor mari, lăsând să pătrundă lumina.

Privi cu atenție dulapul superb, castaniu, care era așezat pe peretele opus patului. Oare pantalonii ei erau înăuntru? Zâmbi gândindu-se la asta. Nu prea avea idee cu ce anume să se îmbrace pentru călătoria de întoarcere acasă. Poate că n-ar fi fost rău să rămână înfășurată într-o grămadă de pături. Nu avea importanță. Indiferent de îmbrăcăminte, spera ca servitorii să găsească o modalitate s-o mute discret în caleașcă, fără să-i deranjeze piciorul. La rândul ei, avea să și-l țină pur și simplu sprijinit pe perne câtă vreme dura drumul spre casă. Asta era tot ce trebuia să facă.

Auzi pe coridor zgomotul pașilor a două perechi de picioare care se îndreptau spre dormitorul ei. Thea simți un nod în gât. Oare contele de Blackstone avea să fie furios sau stânjenit? Probabil că ambele. Ea trase aer adânc în piept și se acoperi mai bine cu pătura, în timp ce aștepta ca ușa să se deschidă.

Nu avu mult de așteptat. Câteva clipe mai târziu, tatăl

ei intră. Pe chip i se citea atât furia, cât și rușinea. Ușa se închise în urma lui și pașii lordului Clayton se auziră îndepărtându-se. Thea răsuflă ușurată. Cel puțin lordul Clayton îi lăsase să vorbească singuri. Era amabil din partea lui.

Ea își lăsă capul în jos, urându-se pentru că se comportase ca o școlăriță fără minte. Întotdeauna criticile tatălui ei o făceau să se simtă astfel... ca și cum nu ar fi fost niciodată destul de bună pentru el și nici nu avea să fie vreodată.

— Theodora... rosti el cu o voce gravă, vădit dezamăgit.

— Tată, răspunse ea pe un ton cât se putea de liniar, dorindu-și să rămână calmă.

Poate că ar fi fost bine să fi cerut acel laudandum.

— Te simți bine? întrebă el primul.

Rămânea întotdeauna un gentleman! Trebuia să se intereseze de sănătatea ei înainte să îi țină o predică despre felul în care se comportase.

— Da, se mulțumi ea să răspundă. Cei de aici m-au îngrijit foarte bine.

Ceea ce era adevărat.

Tatăl ei se apropie de pat. Își puse mâinile în șolduri și o măsură din cap până-n picioare, iar apoi îi spuse cu voce tăioasă, semn clar că terminase cu amabilitățile:

— Mă bucur să aud asta! Mi-am petrecut tot drumul până aici încercând să mă gândesc la un motiv pentru care aș fi primit o scrisoare de la vecinul nostru, lordul Clayton, în care să mă informeze că ți-ai rupt piciorul pe proprietatea lui în miez de noapte. Nu pot decât să presupun că întreaga poveste are legătură cu acel blestemat de cal. În numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

Parcă scotea flăcări pe nări în timp ce se încrunta la ea.

Thea tresări și înghiți în sec.

— Nu mi-am propus să-mi rup piciorul... începu ea.

— Scutește-mă de obrăznicii tale! În primul rând, ce-ai căutat aici?

Fața lordului Blackstone era ca o stană de piatră.

Ea înghiți din nou în sec și, în timp ce răspundea, smulse niște scame invizibile de pe pătură.

— Ai dreptate. Totul a avut legătură cu calul.

Supărat nevoie mare, el zise:

— Te rog, spune-mi că nu este adevărat că ai încercat să furi armăsarul!

Thea se încruntă.

— Așa ți-a spus lordul Clayton?

— Nu mi-a spus nimic! ripostă el. Încă nu am avut ocazia să vorbesc prea mult cu omul acesta. În schimb, am fost trezit din somn la o oră nepotrivită, ca să primesc vestea că exista un mesaj urgent din partea vicontelui și că un valet de pe moșia lui aștepta un răspuns imediat.

— Ce spunea mesajul? întrebă Thea, oarecum liniștită să afle că lordul Clayton nu-i spusese tatălui ei că ea încercase să-i fure calul.

Deși, din cele spuse, reieșea că tatăl ei *la asta se gândise prima dată*. Nu era bine, nu era bine deloc!

El răspunse cu o voce tăioasă:

— Spunea că ți-ai rupt piciorul pe moșia lui și că doctorul a recomandat să nu fii mutată!

Thea răsuflă ușurată. Așadar, lordul Clayton nu-i spusese tatălui ei că fusese îmbrăcată cu haine bărbătești sau că fusese prinsă furișându-se în grajdul lui. Minunat! Cu cât lordul Blackstone știa mai puțin, cu atât mai bine.

— Mi-am rupt piciorul într-un accident nefericit, în timp ce încercam să-l vizitez pe Alabastru, recunosc eu.

Iată, asta era și adevărat, și mai puțin jenant.

— Înțeleg! i-o retează el. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ai furișat în miez de noapte? De ce nu te-ai dus să vezi calul în timpul zilei, cu un însoțitor? Sau, mai bine zis, de ce ai mai bătut drumul până aici? Lordul Clayton a câștigat licitația în mod cinstit și tu știi asta!

Thea își lăasă capul în jos. Chiar și la vârsta la care ajunsese ea, tatăl ei tot o certa ca pe un copil neascultător. Iar partea cea mai proastă era că el nu se înșela în totalitate. Ea se comportase ca un mic monstru egoist și

răsfățat. Și, drept dovadă, avea piciorul rupt.

— Îmi pare rău, tată!

Urmărea cu degetul conturul micilor flori albastre brodate pe cuvertură, ca să nu fie nevoită să se uite în ochii tatălui ei.

— Și *mie* îmi pare rău că nu am câștigat licitația, Theodora, dar acesta nu este un motiv pentru care să te porți astfel!

Nu exista decât o singură cale de a rezolva problema. Ca să-și convingă tatăl s-o ducă imediat acasă, trebuia să arate că-i părea rău și că se simțea vinovată. Să se certe cu el nu ar fi făcut decât să-i prelungească șederea în acel pat și în acea casă.

— Știu, începu ea. Și sunt de acord cu tine. Comportamentul meu a fost groaznic. Ți-am cerut scuze ție și îmi voi cere scuze din nou în fața lordului Clayton. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce am făcut și promit să nu mă mai furizez niciodată pe aici. Acum, te rog să mă duci acasă!

Își încheie micul discurs cu o mișcare hotărâtă a capului. Gata. Asta era ceea ce voia să audă el, nu? Plătise pentru fapta ei. Își ridică bărbia și-și privi tatăl în ochi.

Spre surprinderea ei, sprâncenele tatălui încă erau încruntate.

— Cum adică să te iau acasă?

Thea îi aruncă o privire nedumerită. Simțea că ceva nu era în regulă.

— Da, mergem acasă acum, nu-i așa?

— Categorie, nu! Am vorbit cu doctorul Blanchard jos, în salon, în timp ce așteptam. A venit să te consulte în această dimineață și va veni aici, sus, după ce terminăm de vorbit. Mi-a spus destul de clar că nu trebuie să te miști decât după ce ți se vindecă piciorul.

Thea fu cuprinsă de un sentiment de panică. I se făcea rău.

— Știu că a spus asta, dar cu siguranță că putem fi atenți pe drumul spre casă.

Tatăl ei clătină din cap.

— Drumul spre casă este lung și accidentat. Potrivit doctorului, ți-ar face un rău iremediabil la picior. El a spus că este posibil să rămâi șchioapă toată viața dacă nu se vindecă așa cum trebuie!

Thea simți un nod în gât. Șchioapă?! Nu suna deloc bine. Dar, dacă asta însemna să scape din casa vicontelui de Clayton, era dispusă să-și asume riscul.

— Ei bine, este imposibil să rămân aici! Nu sunt bine-venită.

Gata. Iată un motiv de necontestat!

— Dimpotrivă, tocmai am vorbit puțin cu vicontele de Clayton și intenționez să vorbesc cu el mai pe îndelete înainte de a pleca. Venind încoace, el mi-a spus că este într-un totu de acord să rămâi aici până când te faci bine. Își dă seama cât de gravă este situația. E foarte amabil din partea lui! Ar trebui să-i fii recunoscătoare.

— El, amabil? Eu, recunoscătoare? repetă ea aproape țipând. Vicontele a spus așa pentru că e un gentleman, tată! Nu mă vrea în casa lui mai mult decât vreau eu să fiu aici!

Nu-i venea să creadă că tatăl ei chiar se gândea s-o lase acolo, își puse mâna pe stomac. Îi venea să vomite.

Tatăl ei ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că Clayton nu mai poate de bucurie, dar este extrem de frumos din partea lui să-și ofere casa și servitorii pentru îngrijirea ta. Ești nerecunoscătoare, Theodora!

Ea închise gura. Nu-i venea să creadă. Oare era captivă într-un coșmar? Oare laudanumul o făcuse să delireze? Tatăl ei *trebuia* s-o înțeleagă.

— Nu se poate să crezi că pot sta în casa vicontelui pentru o perioadă fără să iasă un scandal. Dacă se află că sunt aici, întreaga țară va face scenarii despre cum am ajuns în această situație. Și nu va dura mult timp ca vestea să se răspândească până în înalta societate de la Londra.

Tatăl ei ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt de acord. Aceasta este o posibilitate foarte reală. Și ar fi trebuit să te gândești la *asta* înainte să te

strecori aici în miez de noapte!

Mânia și dezaprobarea se simțeau în vocea lordului Blackstone.

— Tată, te rog! pledă Thea, disperată. Gândește-te la reputația familiei noastre! Gândește-te la Anthony! Dacă se iscă un scandal, acesta i-ar putea afecta perspectivele de viitor.

Lordul Blackstone se enervă cumplit și se întoarse spre ușă.

— S-ar putea, recunosc eu el. Și am de gând să te las pe tine să-i explici fratelui tău de ce ai făcut alegerile pe care le-ai făcut. Acum, eu plec. Am adus-o cu mine pe Maggie. A împachetat într-un cutău câteva dintre lucrurile de care vei avea nevoie. Va rămâne cu tine ca însoțitoare și îngrijitoare, astfel încât să nu mai fii o povară pentru lordul Clayton și personalul lui. Clayton intenționează să le spună servitorilor că Maggie este noua lui angajată.

— Asta nu va funcționa! Cu siguranță, vor apărea bârfe.

Thea încercă să-și dea păturile la o parte și să se tragă la marginea patului ca să se ridice, dar durerea care îi pulsa în picior era prea mare. Strânse din dinți de frustrare.

— Nu poți să mă lași aici, tată! Cine va planifica balul nostru de Crăciun?

Știa că un astfel de argument era ridicol în acel moment, dar disperarea o împiedica să gândească limpede.

Mâna tatălui ei era deja pe mânerul ușii.

— Dimpotrivă, Theodora, *pot* să te las aici și exact asta intenționez să fac. Servitorii vor planifica balul. Vei ajunge acasă la timp pentru el, nu-ți face griji! exclamă el în timp ce deschidea ușa, iar apoi adăugă: între timp, poate că te vei comporta mai bine ca oaspete în casa lordului Clayton decât ca locatar în casa mea.

Se întoarse ca să plece și tocmai era pe punctul de a păși pe coridor, când Thea întrebă, aproape țipând;

— Cât timp trebuie să stau aici?! O noapte?! Două săptămâni?!

Tatăl ei se opri și-și întoarse capul spre ea.

— Până când ți se vindecă piciorul.

Thea trase aer adânc în piept.

— Până când e vindecat? Pentru numele lui Dumnezeu, cât timp va dura asta?

Răspunsul veni pe un ton inexpresiv:

— Cel puțin o lună, după spusele doctorului Blanchard.

— O lună, repetă Thea simțind din nou o stare de greață. Nu pot să stau aici o lună! Cu siguranță că voi putea să plec mai repede!

— Doctorul nu este convins de asta. Iar acum intenționez să mă duc să discut restul detaliilor cu vicontele de Clayton. Îi voi spune că te vei comporta cât mai bine, Theodora. *Ai grijă* să nu ajung să fiu luat drept mincinos!

Capitolul 14

Ciocănitul ușor la ușa biroului său îl făcu pe Ewan să-și ridice privirea din registrele pe care le examina.

— Intră! spuse el.

Ușa se deschise și contele de Blackstone intră. Bărbatul mai în vârstă avea o privire resemnată și categoric nefericită.

Ewan își împinse scaunul și se ridică în picioare.

— Vreți să beți ceva, Lord Blackstone?

Poate că era dimineață, dar, având în vedere circumstanțele, Ewan se gândi că o băutură ar fi fost bine-venită.

— Nu, mulțumesc, Lord Clayton. Sper să nu vă răpesc mai mult timp decât cel pe care ați fost deja obligat să-l acordați familiei mele în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Nu e nicio problemă, milord, răspunse Ewan.

Îi părea puțin rău pentru conte. Era evident că Blackstone avea o fată năstrușnică, o fată care intra ușor în necazuri, o fată pe care el nu putea s-o supravegheze în permanență.

— Problema există, totuși, Lord Clayton, spuse Blackstone, dar sunteți un om amabil pentru că ne ajutați.

— Vă rog să luați loc, îl pofti Ewan întinzând mâna spre unul dintre cele două scaune care se aflau în fața biroului său.

Blackstone se așează pe scaunul cel mai apropiat de ușă și oftă.

— Mă tem că, atunci când îi intră fiicei mele ceva în cap, nimeni și nimic nu o poate face să se răzgândească.

Ewan chicoti.

— Mi-am dat și eu seama de asta, milord.

Blackstone se lăsă pe spate.

— Calul arab... Ea crede că îi aparține, sau cel puțin că ar trebui să-i aparțină, pentru că a fost al nostru cândva.

Ewan dădu din cap în chip de aprobare.

— Da, milord. Înțeleg.

— Țin să menționez că nu-i caut scuze fiicei mele, continuă Blackstone, jenat de situația în care se afla. Am vrut doar să vă spun de ce v-a cauzat atâtea probleme. Ea încă își dorește să cumpere armăsarul.

— Da, răspunse Ewan dând iarăși din cap. Oare Lady Theodora v-a spus că mi-a oferit un preț dublu față de cel pe care l-am plătit la licitație?

Blackstone ridică din sprâncene.

— Cum? Nu! Nu avem o asemenea sumă de bani! Și chiar dacă am avea, nu i-aș cheltui pe un singur cal, pentru numele lui Dumnezeu!

— Vă înțeleg, răspunse Ewan. Fiți sigur că i-am refuzat oferta.

— Mă învinovățesc pentru caracterul ei, continuă Blackstone oftând. Mama ei a murit în urmă cu destulă vreme și, ei bine, cred că i-a lipsit mâna călăuzitoare a unei femei în anii care au urmat. Poate că ar fi trebuit să mă recăsătoresc și să-i ofer o mamă vitregă. În schimb, am făcut tot ce am putut pentru ea. Însă atunci când vine vorba de calul arab, nu am ce face. Moftul acesta e prea mult pentru mine. Chiar regret că l-am mai trimis pe Anthony să răscumpere armăsarul la licitație.

Ewan îl privi cu atenție pe conte, care părea o persoană rezonabilă. Dar în mintea vicontelui încă exista un semn de întrebare.

— Pot să vă întreb de ce ați vândut calul, milord, dacă a însemnat atât de mult pentru fiica dumneavoastră ca animal de companie?

Blackstone ridică din umeri, vizibil încurcat.

— Harlowe mi-a oferit o sumă pe care nu am putut s-o refuz. Se pare că acel cal provine dintr-o rasă nobilă. Răposata mea soție a fost cea care i-a ales mama și care a împerecheat-o cu un armăsar la fel de nobil. Mama Theei avea un ochi bun în a alege caii. De unde era să știu că fiica mea urma să sufere atât de mult din cauza vânzării lui Alabastru?

„Ai fi putut s-o întrebi”, se gândi Ewan în timp ce îl privea fix pe conte.

În mod clar, lordul Blackstone nu era genul de persoană care să se gândească prea mult la sentimentele celorlalți. Pentru a doua oară în acea zi, Ewan simți un pic de compasiune față de Lady Theodora. Se hotărâse deja că nu avea nicio intenție să-i spună lui Blackstone că fiica lui se strecurase în grajd de cel puțin trei ori în miez de noapte. Atitudinea nepăsătoare a lui Blackstone față de tânăra domnișoară îl convinse pe Ewan că luase decizia corectă. Mai mult de-atât, nu avea nicio intenție să-i dezvăluie contelui că unica lui fiică fusese îmbrăcată în haine bărbătești atunci când făcuse acele escapade.

— Înțeleg, răspunse el cu simplitate.

Blackstone clătină din cap.

— Theodora este cea mai încăpățânată fată pe care am cunoscut-o vreodată! Cea mai încăpățânată dintre toate!

Ewan zâmbi.

— Nu o judecați prea aspru, Lord Blackstone! Încăpățânarea poate fi și o trăsătură bună. Mă gândeam la un moment dat că fiicei dumneavoastră i s-ar fi potrivit să fie ofițer în armată, păcat că e femeie! Mă gândesc că francezii s-ar preda imediat dacă s-ar confrunța cu Lady

Theodora pe un câmp de luptă.

Lordul Blackstone chicoti.

— Se pare că ați ajuns deja s-o cunoașteți puțin pe fiica mea, milord. Îmi pare rău că ea va fi un motiv de deranj pentru dumneavoastră. Am înțeles că doctorul Blanchard a spus că nu ar trebui să se miște.

— Așa este. Doctorul se teme că drumul spre casă ar putea fi prea mult pentru osul fisurat. Ar putea să-l rupă de tot.

Blackstone își descheie haina și scoase dintr-un buzunar interior un mic portofel de piele.

— Desigur, sunt pregătit să-i plătesc cheltuielile cât timp se află aici, cazare și masă. Și orice altceva îi trebuie. Vă rog să-mi trimiteți factura.

Contele deschise portofelul și scoase câteva bancnote mari.

Ewan împinse banii cu mâna.

— Nu va fi nevoie, milord! Am de gând s-o tratez ca pe un oaspete de onoare. Este vecina mea, la urma urmei.

Blackstone se încruntă.

— Ea nu este povara dumneavoastră, milord. Este a mea, spuse el oftând.

— Oricum ar fi, răspunse Ewan, gândindu-se că nu era deloc normal pentru un tată să se refere la singura lui fiică ca la o „povară”, nu am nevoie de bani ca s-o țin aici.

Blackstone îi aruncă lui Ewan o privire care arăta în mod clar că îl credea un pic nebun, dar băgă bancnotele înapoi în portofel și pe acesta în buzunarul hainei.

— Foarte bine. V-o las în grijă, împreună cu însoțitoarea ei, Maggie, și cu unul dintre valeții noștri, Giles. I-am dat instrucțiuni lui Maggie să-mi trimită un mesaj prin Giles dacă Theodora are nevoie de ceva de la mine cât timp se află aici.

— Mulțumesc, milord. Aveți cuvântul meu că voi face tot ce-mi stă în putință ca să mă asigur că prezența ei aici este un secret bine păstrat. Totuși, dacă află cineva, putem spune oricând că a fost aici ca să vadă calul și că și-a rupt piciorul în timp ce călărea.

Blackstone îi aruncă o privire sceptică.

— Dacă așa ar funcționa scandalurile, Clayton, aş fi de acord cu dumneavoastră, dar, dacă se duce vorba despre faptul că ea a fost aici în miez de noapte, mă tem că nici o explicație nu va sta în picioare.

— Nu pot să vă contrazic în această privință, milord, răspunse Ewan ridicându-se și însoțindu-l pe conte până la ușa. Oricum ar sta lucrurile, puteți fi sigur că fiica dumneavoastră se va simți pe deplin confortabil în timpul sederii sale aici.

Lordul Blackstone deschise ușa și aruncă o privire înapoi către Ewan.

— Să nu o faceți să se simtă prea confortabil, Lord Clayton! Fetei ăsteia i-ar prinde bine un pic de disconfort!

Capitolul 15

După consultație, de îndată ce doctorul Blanchard plecă, ușa dormitorului Theei se deschise din nou și Maggie intră în grabă. Servitoarea veni repede la patul bolnavei, vizibil îngrijorată.

— Te simți bine, Thea?

Fără să aștepte răspuns, Maggie dădu la o parte pătura, ca să cerceteze rana. Tresări și făcu un pas înapoi imediat ce văzu piciorul negru-albăstrui. Vânățile erau vizibile deasupra și dedesubtul bandajelor albe.

— O, Doamne! Arată îngrozitor! spuse Maggie pe nerăsuflăte.

— Chiar este îngrozitor, recunosc Thea trăgând pătura la loc ca să-și ascundă piciorul. Dar asta este cea mai mică dintre preocupările mele în momentul de față.

— Tatăl tău m-a informat că trebuie să stăm aici... *săptămâni* întregi! spuse Maggie cu o expresie plină de surprindere.

— Tata și-a cam pierdut mințile, fu de părere Thea.

— Chiar acum, în timp ce pleca, a menționat ceva

despre posibilitatea ca tu să rămâi șchioapă, spuse Maggie. Nu sună deloc bine!

Thea bătu cu pumnul în saltea.

— Ar fi asta mai rău decât distrugerea reputației mele? Decât distrugerea reputației lui Anthony? Dacă află cineva că sunt aici, numele familiei noastre va fi târât prin noroi! Dar se pare că tatei nu-i pasă!

— Iată comportament destul de nechipzuit din partea lui, zise Maggie frângându-și mâinile. Cu siguranță că există măsuri de precauție pe care să le luăm pentru piciorul tău ca să te putem duce acasă.

— Exact la asta mă gândeam și eu! exclamă Thea. Dar tata nici nu a vrut să audă.

Maggie își mușcă buzele.

— Tatăl tău m-a rugat să mă prefac că sunt proaspăt angajată de lordul Clayton.

— De parcă asta nu ar da naștere la bârfe printre servitori! zise Thea dându-și ochii peste cap.

— Și eu mă gândeam la același lucru, fu de acord Maggie. Așadar, se pare că vom sta aici cel puțin o lună, continuă ea oftând și apoi învârtindu-se prin cameră ca să se uite la mobilier și la decorațiuni. Măcar stai într-un dormitor frumos! Din câte am văzut, casa este bine îngrijită. Această cameră este destul de mare și e decorată cu stil. Lordul Clayton trebuie să aibă o avere destul de mare!

— Da, dar, dacă ar depinde de mine, nu vom rămâne aici prea mult timp, declară Thea ridicând dintr-o sprânceană.

Maggie se întoarse spre ea.

— O, nu! Te rog să nu-mi spui că te gândești să încerci să evadezi cu un picior rupt!

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele Theei.

— Bineînțeles că nu! Ar fi periculos și dificil.

— De parcă asta te-ar fi oprit până acum! constată Maggie încrucișându-și brațele pe piept.

Thea se bosumflă.

— Oricum ar fi, de data aceasta am un plan cu totul

diferit.

Maggie murmură, mai mult pentru sine:

— Oare vreau să aflu planul tău?

— Nu văd de ce nu. Este perfect rezonabil și echilibrat, declară Thea dând din cap cu hotărâre.

— Foarte bine, răspunse Maggie oftând și privind-o pe Thea. Care este planul?

Stăpâna ei își încrucișă brațele pe deasupra păturii.

— Vreau să-i scriu lui Anthony și să-l rog să vină să ne ia.

Capitolul 16

Ewan cugetă mult timp dacă s-o întrebe sau nu pe Lady Theodora ce dorea: să ia cina cu el în sufragerie sau în dormitor? Prezența ei era un secret pentru toți, cu excepția câtorva persoane din casă, bineînțeles, așa că el nu vedea ce rău s-ar fi putut întâmpla dacă ei doi ar fi cinat între patru ochi în dormitorul ei. Iar servitorii ar fi fost prezenți, din moment ce îi serveau.

În cele din urmă, decise că ar fi fost nepoliticos s-o ignore complet, așa că îi trimise un bilet prin intermediul lui James, valetul. Nu avu mult de așteptat până când ea îi răspunse că ar fi fost încântată să ia cina cu el. „Încântată” părea puțin cam mult spus. Poate că laudandumul o făcuse mai amabilă. Sau mai nebună?

În acea seară, la ora opt fix, Ewan bătu la ușa camerei lui Lady Theodora. Menajera ei – Maggie, parcă își amintea el că o chema – deschise ușa și-i făcu loc să intre.

Lady Theodora stătea în vârful patului. Era îmbrăcată într-o rochie albastru-deschis, cu părul aranjat cu pricepere într-un coc. Cuvertura îi acoperea doar picioarele. Ewan își putea imagina că ea nu avea pantofi, dar că purta ciorapi. Avea în poală o tavă pe care se găseau șervetul și tacâmurile, iar fața îi era luminată de un zâmbet.

— Bună seara, milord! spuse ea înclinându-și capul în

semn de salut.

La rândul lui, Ewan nu putu să nu zâmbească.

— Bună seara, milady! spuse el făcând o plecăciune. Sper că stați confortabil. Sau cât se poate de confortabil având în vedere circumstanțele.

Ea suspină.

— Piciorul încă mă doare destul de mult, ca să fiu sinceră, dar mica doză de laudanum pe care mi-o dă Maggie din când în când face durerea suportabilă.

Ewan îi aruncă o privire servitoarei, care abia dacă își ridică ochii de pe broderia la care lucra.

— Îți mulțumesc că ai venit aici, Maggie! Și îți mulțumesc pentru că ai fost de acord să prezinzi că ești angajata mea.

— Cu plăcere, răspunse Maggie, iar apoi se întoarse la lucrul ei.

Valeții așezaseră o masă mică lângă pat și o acoperiseră cu o față de masă și cu toate cele necesare ca să se poată mânca pe ea. Un scaun se afla în apropiere. Se putea ca aceea să fi fost cea mai ciudată cină la care Ewan participase vreodată, dar totul devenise ciudat de când o cunoscuse pe Lady Theodora Ballard. De ce acum ar fi fost altfel?

— Îmi permiteți? întrebă el făcând un gest spre scaun.

— Cu siguranță! răspunse Lady Theodora dând din cap în chip de aprobare.

Ewan trase scaunul și se așeză, în timp ce James se grăbi să-i umple paharul cu vin. Giles făcu și el un pas înainte și turnă vin în paharul lui Lady Theodora.

— Presupun că v-ați acomodat și că vă place aici, îndrăzni Ewan să spună în timp ce aștepta ca valeții să-și termine treaba.

— O, dormitorul acesta este absolut minunat! exclamă Thea privind admirativ spațiul generos din jurul ei. Și dacă tot suntem la acest subiect, trebuie să vă spun că grajdul dumneavoastră e cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată!

— Iau asta ca pe un mare compliment, milady. Vă

mulțumesc!

Primul fel, supă de năsturel, fu servit înainte ca Ewan să continue conversația.

— Va trebui să văd cum aș putea să vă fac rost de un scaun special, milady.

Lady Theodora îi aruncă o privire nedumerită.

— Un scaun special? Ce vreți să spuneți?

— Doctorul Blanchard m-a informat că la spițer există un scaun Bath cu roțile. Intenționez să vi-l cumpăr.

Lady Theodora făcu ochii mari, intrată în panică.

— O, nu, nu, nu! Vă rog să nu vă faceți probleme pentru mine! Vă deranjez destul!

El se încruntă. Oare lordul Blackstone îi spusese fiicei sale că era o povară pentru gazda ei? Ewan îl credea în stare de așa ceva.

— Nu mă deranjează deloc! Vă va ajuta să faceți mai multe lucruri cât timp sunteți aici, cum ar fi să stați lângă fereastră și poate chiar să mai ieșiți din cameră.

Lady Theodora continuă să se opună:

— Nu, vorbesc serios, nu! Vă rog să nu faceți o asemenea cheltuială pentru mine!

— Dacă veți rămâne aici cel puțin o lună, milady, n-aș vrea ca șederea să vă fie un chin. Se pare că nu avem altă alegere.

Lady Theodora își lăsă capul în jos.

— Da, da, bineînțeles. Sună minunat!

Ewan se uită la ea cu suspiciune. De ce nu voia să-l privească în ochi? Ce avea de gând să facă? Ar fi putut s-o întrebe, dar ea nu i-ar fi răspuns. În schimb, se hotărî să aducă în discuție un alt subiect care îl făcea curios: relația Theei cu tatăl ei.

— Am vorbit cu tatăl dumneavoastră în această dimineață... începu el în timp ce ducea la gură o lingură de supă.

Oare imaginația îi juca feste, sau chipul lui Lady Theodora se împietri la auzul numelui tatălui ei?

— Da, răspunse ea cu simplitate, fără nicio emoție în glas.

— Mi-a spus ceva ce mi-e rușine să recunosc că uitasem, continuă Ewan.

Lady Theodora se opri, rămânând cu lingura în aer.

— Ce anume, milord?

— Că mama dumneavoastră a murit cu mai mulți ani în urmă.

Înainte să răspundă, Lady Theodora își aținti privirea la lingură, o duse la gură și înghiți.

— Da, se mulțumi ea să răspundă.

Ewan se întrebă ce fusese asta. Tânăra femeie cu care schimbase până atunci doar cuvinte tăioase, îi răspundea monosilabic. Să fi fost de vină laudanumul? Sau pur și simplu își dăduse seama de greșeala pe care o făcuse și acum se purta intenționat ca o domnișoară bine-crescută? Și, mai important de-atât, de ce simțea că îi lipsea fata cu care se contrazicea?

— Îmi pare rău, spuse el. Pierderea mamei trebuie să fi fost dificilă pentru dumneavoastră. Câți ani aveți atunci când a murit?

— Optsprezece, răspunse Lady Theodora lăsând lingura jos, întorcându-și capul și privind în gol. A fost cea mai rea perioadă din viața mea.

— Fără îndoială, răspunse Ewan cu compasiune. A fost bolnavă foarte mult timp?

— Da, luni întregi. Am stat la căpătâiul ei și am avut grijă de ea zi și noapte.

Ewan își încreți fruntea, mirat. Până în acel moment nu și-ar fi închipuit-o pe Lady Theodora îngrijind pe cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dar, privindu-i reacția, știa că ea îi spusese adevărul.

— La cât timp după moartea ei a vândut tatăl dumneavoastră caii? Îndrăzni el să întrebe.

În ochii lui Lady Theodora apărură o sclipire de furie și, pentru o clipă, Ewan se întrebă dacă fusese potrivit să aducă în discuție acel subiect evident sensibil.

— Au fost vânduți chiar înainte ca mama mea să-și dea ultima suflare, răspunse ea cu o voce gătuită de emoție, dar străbătută de o urmă inconfundabilă de mânie.

Nu am aflat de asta pentru că nu mai fusesem la grajduri de săptămâni întregi. Știam că mama nu mai avea mult de trăit și am refuzat s-o las singură. Calul mamei mele însemna totul pentru ea, la fel ca și Alabastru pentru mine.

Ewan oftă. Simțindu-se vinovat, spuse:

— Deci de aceea Alabastru este atât de important pentru dumneavoastră.

Lady Theodora încuviință înclinând din cap. Ochii ei sclipeau, înlăcrimați.

— Am pierdut cele două suflete care îmi erau cele mai apropiate pe lumea asta: mama mea și calul meu, mărturisi ea trăgând aer adânc în piept. Iar calul era singurul pe care aveam vreo șansă să-l recuperez.

Ewan se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. O văzuse și pe Maggie afectată, ridicându-și privirea de la cusut cu lacrimile curgându-i pe obraji. Totuși, de îndată ce servitoarea observă privirea lui, și le șterse repede și-si aplecă din nou capul asupra lucrului ei de mână.

Pentru prima dată de când o cunoștea pe Lady Theodora, Ewan se simțea ca un măgar veritabil. Măgar, așa cum îl numise ea în ziua în care se cunoscuseră. Nu o întrebase niciodată care erau motivele pentru care îl dorea atât de mult pe Alabastru. Presupusese doar că voia calul pentru că fusese cândva al ei și nu-i plăcea să piardă un bun de preț. Dar, pentru ea, Alabastru nu era doar ceva ce-i aparținuse. Era familia ei.

Continuă masa, vorbind doar despre fleacuri și schimbând amabilități. În acea seară, Ewan părăsi camera lui Lady Theodora cu inima strânsă. O catalogase pe tânără ca fiind egoistă și egocentrică, dar adevărul era că renunțase la câteva luni din viața ei de adolescentă ca să-și îngrijească mama bolnavă. Asta cu siguranță că nu era egoism. O judecase greșit pe Lady Theodora în acea privință. Oare de câte ori o mai judecase greșit?

Capitolul 17

— Ai primit vești de la lordul Anthony, milady? o întreabă Maggie pe Thea în dimineața următoare, după ce o ajută să se îmbrace.

— Nu încă, răspunse Thea stând deasupra cuverturii pe patul aranjat, cu piciorul sprijinit pe perne și ocupată cu lucrul de mână, fiindcă acum cosea o nouă cămașă de noapte pentru Rosalie, servitoarea care fusese atât de amabilă încât îi împrumutase o cămașă în noaptea în care își rupsese piciorul. Poate că nu are de gând să-mi scrie, fu ea de părere. Speranța mea este că va apărea pur și simplu cu o trăsură cu patru cai și că ne va lua acasă. Mult mai eficient, nu crezi? adăugă ea râzând.

Maggie clătină din cap.

— Chiar crezi că o va face?

Thea încuviință pe un ton ferm:

— Anthony nu mă va lăsa să putrezesc aici! Sunt sigură de asta!

Se întoarce la lucrul ei de mână și la gândurile despre cina luată împreună cu lordul Clayton în seara precedentă. Fusese amabil din partea lui să cineze cu ea. Ar fi putut cu ușurință s-o lase închisă în cameră și să-i trimită doar mâncarea. În schimb, o tratase ca pe un oaspete adevărat. Nu numai atât, dar reușise cumva s-o întrebe despre unul dintre cele mai dureroase subiecte din viața ei și o făcuse să-i răspundă. Thea nu vorbea niciodată despre pierderea mamei ei, niciodată! Dar cumva, cu doar câteva întrebări scurte, lordul Clayton o convinsese să-i dezvăluie tristețea ei cea mai profundă. Ea nu știa cum naiba reușise el să facă asta. Dar nu trebuia să petreacă prea mult timp preocupându-se de așa ceva. Trebuia să găsească o cale să se întoarcă acasă. Dacă Anthony nu venea curând, ea plănuia să-i scrie din nou.

Thea tocmai băgase acul în pânza moale a cămășii de noapte, când o bătaie puternică în ușa dormitorului o făcu să tresară.

Maggie, de pe scaunul ei de lângă fereastră, se uită la stăpâna ei, așteptând. Avu loc un schimb de priviri nedumerite înainte ca servitoarea să se ridice, să-și așeze broderia pe scaun și să se îndrepte spre ușă.

În clipa în care ușa se deschise, lordul Clayton intră împingând un scaun cu rotile.

— Bună dimineața, milady! îi spuse el Theei, cu un zâmbet larg pe față.

— Bună dimineața, milord! răspunse ea, aruncându-i un zâmbet la fel de larg. Ce este acesta? Întrebă, făcând semn spre scaun.

Clayton împinse scaunul cu rotile până la marginea patului ei.

— Acesta este scaunul cu rotile pentru dumneavoastră. Foarte devreme în această dimineață, i-am trimis pe James și pe Giles ca să-l aducă din oraș.

Thea nu-și putu reține un zâmbet de încântare. Scaunul avea forma unei cutii triunghiulare, cu două roți mari în spate și cu una în față. Deasupra roții din față se afla o cutie mai mică, pătrată, care avea un mâner deasupra și alte două mânere de o parte și de cealaltă. Thea îl privi cu uimire.

— Ați făcut asta pentru mine? Întrebă ea arătând cu degetul spre propria persoană.

— Bineînțeles. Vă asigură stabilitatea și siguranța piciorului și vă permite să vă deplasați mai ușor prin casă. Nu vreți să vă petreceți întreaga ședere ascunsă în această cameră, nu-i așa?

Thea îl privi cu surprindere. Crezuse sincer că trebuia să-și petreacă întreaga perioadă de ședere ascunsă în acel dormitor, nu doar din cauza dificultăților de a se deplasa cu un picior rupt, ci și pentru că se încerca să se păstreze secretul în privința prezenței ei în casă. Ca să nu mai vorbim de faptul că se aștepta ca Anthony să sosească în orice moment și s-o ia de acolo! Se simți vinovată. Lordul Clayton trebuia să fi cheltuit destul de mulți bani pe acel scaun, iar ea avea de gând să plece din casa lui cu prima ocazie.

— Nu mă așteptam să faceți rost de unul atât de repede.

— După ce am vorbit despre asta aseară, am decis să trimit imediat după el, răspunse lordul Clayton.

Privirile lor se întâlniră.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră, milord, spuse ea cu blândețe.

Privirile lor nu se puteau desprinde una de cealaltă. Continuară să se uite unul la celălalt până când Thea se forță să-și abată privirea într-o parte, clătinând din cap.

— O, Mag, vino să mă ajuți să mă așez în scaun!

Dacă vicontele se deranjase să-i aducă un scaun cu rotile, ar fi fost extrem de nepoliticos din partea ei să nu-l folosească și să nu fie recunoscătoare pentru el. Chiar dacă numai preț de o zi sau două...

— Nu e nevoie! spuse lordul Clayton făcându-i semn servitoarei să se îndepărteze, în timp ce el împinse scaunul până la capătul patului, înconjurându-l apoi. Vă voi ajuta eu!

Thea abia avu un răgaz de o clipă ca să-i înțeleagă cuvintele înainte să fie luată în brațe fără nicio ceremonie, cu piciorul rupt, cu atelă și cu toate cele.

Se agăță de umărul vicontelui și-și petrecu brațele pe după gâtul lui ca să nu cadă, fiind în același timp intens conștientă de mirosul puternic al apei de colonie folosite de el și de senzația pe care i-o dădea atingerea acelor brațe musculoase de corpul ei. Fără să vrea, privirea i se mută pe gura lui, dintre toate locurile posibile.

Buzele lui frumos conturate se aflau la doar câțiva centimetri de ale ei. Thea trase aer adânc în piept. Cum ar fi fost să... să-l sărute? Înghiți în sec și privi în altă parte.

Apoi, la fel de repede cum o ridicase, lordul Clayton o așează pe scaun cu ușurință. Reuși chiar să-i amplaseze piciorul rupt într-un dispozitiv de lemn de pe marginea scaunului. Acel dispozitiv era menit să-i țină piciorul ridicat și stabil.

— N-am mai văzut niciodată un scaun cu rotile dotat cu un astfel de suport, spuse Thea, mai mult ca să-și

distragă atenția de la amintirea mușchilor și a gurii lui.

— Partea asta am făcut-o eu însumi, spuse lordul Clayton un pic rușinat.

— Ce-ați făcut? întrebă ea, mirată.

Cu siguranță, nu auzise bine!

Lordul Clayton își frecă ceafa.

— Aseară, înainte să mă culc, mă gândeam cum aș fi putut să vă ajut să vă țineți piciorul stabil în scaun. Nu-mi venea somnul, așa că am desenat o schiță și apoi m-am dus în șopron ca să fac suportul.

— Vorbiți serios? întrebă Thea, schimbând o scurtă privire plină de surprindere cu Maggie, care ridică din sprâncene și se îndreaptă spre scaunul ei. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ați reușit să-l faceți atât de repede?

— Eu... îmi place să... experimentez diverse lucruri, explică lordul Clayton, care apoi tăcu o clipă, temându-se că poate nu fusese înțeles. Sper că nu am întrecut măsura!

Thea îi zâmbi și clătină din cap.

— Nu mai mult decât am făcut-o eu atunci când mi-am rupt piciorul în grajdul dumneavoastră, răspunse ea întinzând mâna și atingându-i umărul. Vă mulțumesc! Sunt încântată de acest scaun. Este perfect!

Privirile lor se întâlniră din nou, iar Thea fu fermecată de acei ochi albaștri. Era mai mult decât generos din partea lui nu numai să-i procure scaunul, dar și să-i construiască un suport special pentru picior.

Ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi putut să trimită scaunul sus, cu valeții, și să le ceară s-o ajute să se așeze, dar el îl aduse personal și o ajutase el însuși. Privirea lordului Clayton se opri pe mâna ei, care încă îl atingeau. Ea și-o trase repede, ca arsă, și-și dresе glasul.

— Apreciez foarte mult, milord! Sunt sigură că tatăl meu vă va deconta cheltuiala...

— Prostii! răspunse el. Acesta este un cadou. Unul neobișnuit, desigur, dar un cadou totuși. Iar acum putem să mergem pe coridor ca să vă arăt cum să-l folosiți?

Thea își petrecu cea mai mare parte a orei următoare pe coridor, învățând cum să folosească mânerul ca să se deplaseze cu scaunul cu roțile. Fusesse obositor și nu era pe deplin sigură că executa corect toate manevrele, însă făcuse suficiente progrese ca să parcurgă singură distanțe mici. Trebuia să se bazeze pe valeți și pe Maggie ca să parcurgă distanțe mai mari, dar măcar învățase cum să se deplaseze prin cameră.

Lordul Clayton își luă rămas-bun cam pe la jumătatea lecției, atunci când sosi domnul Humbolt și îl informă că îl aștepta avocatul în birou, ca să treacă împreună în revistă registrele. Thea simți puțină dezamăgire în clipa în care lordul Clayton fu nevoit să plece, dar își continuă lecția cu ajutorul lui Maggie și Rosalie. La scurt timp, cele două domnișoare intrară în panică din cauza tendinței Theei de a se apleca în timp ce vira, existând pericolul ca ea să cadă din scaun.

Întoarsă în dormitor, ea se simți fericită, dar complet epuizată.

— Cred că am nevoie de un pui de somn, o informă pe Maggie în momentul în care se închise ușa dormitorului.

— Vrei să-l chem pe lordul Clayton ca să te ajute să te bagi înapoi în pat? Întrebă Maggie pe un ton ironic.

Thea îi răspunse tăios:

— Categorical, nu! Sunt sigură că noi trei ne putem descurca dacă ne punem mintea la contribuție.

Le făcu semn lui Maggie și lui Rosalie s-o sprijine. Cu ajutorul servitoarelor, Thea se ridică de pe scaun și se așeză înapoi pe pat, lent, inconfortabil și oarecum dureros. Întregul proces fu mult mai dificil decât atunci când lordul Clayton o ridicase cu îndemânare și o așezase în scaunul cu roțile. Dar nu putea să se bazeze pe el ori de câte ori avea nevoie să se miște. Nu numai că ar fi fost o cerere nerezonabilă, dar ar fi fost mai mult decât jenant. Mai ales având în vedere ce se întâmplase mai devreme în momentul în care o mutase. Ultimul lucru care îi trebuia Theei era să aibă parte de încă un moment în care să-i

simtă brațele pe corpul ei și să se gândească la cum ar fi fost să-l sărute. În plus, Anthony avea să vină după ea în curând și s-o ducă înapoi la Blackstone Hall. Trebuia să învețe cum să se descurce cu un picior rupt și fără s-o ajute lordul Clayton.

Strâmbându-se de durere, Thea se târî până la mijlocul saltelei. În timp ce Rosalie îi așează piciorul pe perne, Maggie trase pătura de pe pat și o înveli cu ea.

— Mulțumesc, Rosalie! spuse Thea, lăsându-se pe spate, răsuflând ușurată și gândindu-se că, în afară de odihnă, avea nevoie și de puțin laudanum, fiindcă piciorul îi pulsa din nou. Îți apreciez ajutorul și discreția, exclamă ea, socotind că nu strica deloc să-i amintească servitoarei că prezența ei acolo încă era un secret.

— O, nu vă faceți griji, milady! răspunse Rosalie dând din cap cu subînțeles. Simt pricepută în a păstra discreția aici. Am multă experiență, adăugă ea, iar apoi se uită în jur și, aplecându-se mai aproape de Thea, șopti: Vedeți dumneavoastră, nu sunteți singurul oaspete secret din această casă, milady. Mai există unul care se află în aripa cealaltă, într-o cameră de la capătul coridorului.

Thea făcu ochii mari, simțindu-și gâtul uscat.

— Ce?

Clipi iute, cu totul incapabilă să creadă ce auzea. Puteau fi adevărate spusele servitoarei? Iar dacă erau adevărate, cine, pentru numele lui Dumnezeu, era celălalt oaspete secret al lordului Clayton?

— Este adevărat, milady, spuse Rosalie de parcă i-ar fi citit gândurile. Numai că nici măcar eu nu sunt la curent cu identitatea acelui oaspete. Habar n-am cine se află în acea cameră.

Capitolul 18

În seara aceea, Ewan se hotărî să le ceară lui James și lui Giles s-o aducă în sufragerie pe Lady Theodora cu

scaunul cu rotile. Mai întâi, cei doi valeți așteptară până când nici un alt servitor nu se mai află în vestibul, iar apoi ei o aduseră pe domnișoară în sufrageria cea mare. Atunci când ei intrară, Ewan stătea lângă fereastră, cu mâinile în buzunare. Se întoarse imediat ca s-o întâmpine. I se tăie respirația.

Lady Theodora purta o rochie frumoasă, de culoarea lavandei, și părul îi era minunat aranjat. Un șirag de perle îi împodobeau gâtul, iar la urechi îi atârnau cercei. Era uluitoare!

— Arătați splendid! îi spuse Ewan, gândindu-se că nu avusese niciodată la cină o invitată mai încântătoare.

Se îndepărtă de fereastră și-i veni în întâmpinare.

— La fel și dumneavoastră, milord! răspunse Lady Theodora analizându-l cu privirea din cap până-n picioare.

Ewan aruncă o privire în jos, la ținuta lui. Petrecuse ceva timp în seara aceea ca să-și pună înfățișarea la punct. Se asigurase că valetul îl îmbrăcase în cea mai rafinată ținută, adică într-o redingotă și într-o pereche de pantaloni negri, cu cămașă albă, cu cravată și cu o vestă albastru safir. Ba chiar, folosind ceva pomadă, făcuse efortul să-și aranjeze părul.

Se înclină în fața lui Lady Theodora și zise:

— Mulțumesc, milady! Mă bucur că ați fost de acord să luați cina cu mine și astă-seară!

— Nu, eu sunt cea care trebuie să vă mulțumească, răspunse ea. Este minunat să cinez din nou într-o sufragerie și să am senzația că totul este ca înainte.

Ewan chicoti.

— Vă înțeleg, spuse el făcând un gest spre masa care fusese deja pusă de servitori, cei doi valeți coborând deja la bucătărie ca să ia primul fel de mâncare. Îmi permiteți? Întrebă apoi, arătând spre scaunul ei.

— Da, vă rog! răspunse ea zâmbind.

Ewan împinse scaunul cu rotile cât mai aproape de masă și îl răsuci astfel încât picioarele ei să fie în laterala dreaptă a mesei.

— Mi-am permis să mut farfuria și tacâmurile mele

mai aproape de ale dumneavoastră. Sper că nu vă deranjează.

Zâmbind larg, Lady Theodora se uită la locul din stânga ei, unde erau așezate farfuriile, tacâmurile și paharul de vin ale lui Ewan.

— De fapt, e mai bine așa. Ne vom putea auzi unul pe celălalt, spuse ea râzând la vederea mesei aceleia atât de mari.

— La asta mă gândeam și eu. De ce să păstrăm eticheta? răspunse Ewan zâmbind la rîndul lui. Suntem deja într-o situație ciudată.

— Într-adevăr, sublinie ea.

Valeții intrară în cameră aducând primul fel al cinei, supă de anghinare, pe care apoi le-o serviră celor doi, turnând pe urmă și vin în pahare.

Lady Theodora își dresе glasul.

— Ați... terminat treaba cu avocatul dumneavoastră, milord?

Ewan își luă lingura în mână.

— Da, deși nu pot să spun că a fost mai plăcută decât să vă ajut la lecțiile cu scaunul cu roțile. Dar dumneavoastră? Ce ați făcut în această după-amiază? După lecție, vreau să spun.

Lady Theodora răsе din nou, iar lui Ewan îi plăcu acel sunet. Mult mai mult decât înțepăturile ei de viespe.

— M-am odihnit puțin și m-am trezit cu o durere de brațe, mărturisi ea făcând o grimasă și masându-și puțin umerii. Iar apoi am terminat de cusut cămașa de noapte.

— Cămașa de noapte? se miră Ewan.

Lady Theodora își întări spusele cu o înclinare din cap, iar apoi luă o înghițitură din paharul ei cu vin.

— Da, am cusut o cămașă de noapte pentru Rosalie.

— Rosalie? Servitoarea? fu și mai mirat Ewan.

— Da. A fost atât de drăguță încât mi-a dat o cămașă de-ale ei în prima noapte în care am dormit aici. De aceea am considerat că era corect s-o răsplătesc cu o una nouă. Maggie a adus niște material de acasă. E cea mai frumoasă mătase albă!

Ewan o privi țintă pe Lady Theodora preț de câteva secunde, iar apoi își dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— A fost... frumos din partea dumneavoastră, reuși el să spună în cele din urmă.

Ea se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu am făcut mai mult decât a făcut ea pentru mine. Și apropo de gesturi frumoase, vă mulțumesc din nou pentru scaunul cu roțile, milord! A fost un cadou complet neașteptat și nu trebuia să vă deranjați, dar apreciez gestul.

Ewan clătină din cap și mai luă o înghițitură de vin.

— Să nu mai vorbim despre asta, vă rog! Măcar atât am putut să fac pentru dumneavoastră.

Lady Theodora mai luă o lingură de supă.

— Da, ați spus că acest scaun mi-ar permite să mă deplasez prin casă și pe moșie. Să înțeleg că am voie să merg *oriunde* pe moșie, milord? Întrebă ea, aruncându-i o privire plină de nerăbdare.

Ewan își încreți fruntea.

— Da, nu văd de ce nu! Putem aranja ca servitorii care nu știu că sunteți aici să nu se afle într-o anumită zonă atunci când mergeți acolo, dacă la asta vă referiți.

Ea se apropie de el, continuând să-l privească țintă.

— Oriunde? Nu există niciun loc care să fie interzis?

Ewan se încruntă.

— Dacă vă referiți la grajd, pot cu siguranță să vă ajut să ajungeți acolo. S-ar putea să fie nevoie să-i informez pe câțiva dintre grăjdari despre prezența dumneavoastră. Asta ar face ca mai mulți oameni să vă știe secretul. Dar dacă nu vă deranjează...

— O, mi-ar plăcea să merg la grajd! răspunse Lady Theodora. Dar, de fapt, voiam să întreb despre casă în sine. Am voie să merg *oriunde* în casă?

Ea continuă să-l privească ca și cum s-ar fi așteptat ca el să menționeze dintr-odată o zonă care era interzisă.

Ewan o privi printre gene.

— Nu înțeleg. Există vreun loc din casă ui de doriți să

mergeți în mod special, milady?

Ea își concentrează atenția asupra mâncării și pentru câteva momente se juca, distrată, cu lingura în bolul de supă.

— O, nu! Nicăieri în mod special. Pur și simplu nu aș vrea să merg undeva și să deranjez.

Ewan clătină din cap.

— Dacă aveți nevoie de ajutor ca să vă deplasați, vă stau la dispoziție.

— Mulțumesc, Lord Clayton! Apreciez.

Ewan își dresă glasul. Venise momentul perfect ca să aducă în discuție un subiect pe care voia să-l abordeze.

— Da, în privința asta... Deoarece trăim sub același acoperiș, cred că ar trebui să-mi spuneți pe nume, „Ewan”

Lady Theodora fu surprinsă o clipă, dar îi zâmbi călduros.

— Foarte bine. Puteți să-mi spuneți „Thea”, dacă doriți.

— „Thea”? Întrebă el. Nu „Theodora”?

Ea chicoti.

— Nimeni nu-mi spune „Theodora”, îi destăinui ea, pronunțându-și numele pe un ton mult prea formal, ca și cum și l-ar fi luat în derâdere.

— Tatăl tău o face, preciză Ewan.

Privirea ei i se întunecă.

— Nimeni în afară de tatăl meu nu-mi spune „Theodora”, mărturisi ea cu voce complet inexpressivă.

Era timpul să schimbe subiectul. După dezastrul de seara trecută, când o întristase în mod clar, aducând în discuție pierderea mamei ei și a calului, Ewan își dorea nespus de mult să păstreze conversația plăcută în această seară.

— Ai fost de multe ori la Londra? Întrebă el în timp ce valeții strângeau holurile de supă și serveau următorul fel, macrou cu fenicul și mentă. Nu-mi amintesc să te fi văzut la evenimentele mondene.

— Nu merg niciodată la Londra, răspunse Thea cu simplitate. Prefer viața de provincie.

— Nu ți-e dor de prietenele tale? Întrebă Ewan.

Ea chicoti.

— Maggie este cea mai bună prietenă a mea.

— Maggie? se miră el. Servitoarea ta?

Thea aprobă înclinând din cap.

— Presupun că pare un lucru neobișnuit pentru cineva ca tine, dar...

El ridică dintr-o sprânceană.

— Cineva ca mine? Ce înseamnă asta?

Thea zâmbi și clătină ușor din cap.

— Îmi pare rău, milord... Ewan. Am vrut doar să spun că pari să fii adeptul... convențiilor.

— Convenții? Întrebă el, mirat.

Nu îi prea plăcea cum suna asta.

— Da, știi tu. Tata mi-a spus că ești extrem de interesat de politică, ceea ce presupun că înseamnă că îți place să respecti regulile și că îți place să faci lucrurile așa cum trebuie și, știi tu, să urmezi convențiile.

Ewan mai luă o gură de vin.

— Oare de ce ai presupune asta?

Thea își flutură furculița în aer.

— Politica pare a fi un lucru ce necesită bun-simț și, ei bine, care pare convențional.

— Te-ar interesa să știi că sunt om de știință?

Thea își mușcă buzele.

— Acum, că ai adus vorba, cred că tatăl meu a spus ceva despre asta. Ce fel de știință te interesează?

— În acest moment? Știința minții.

Ewan îi scrută chipul ca să-i vadă reacția.

— A minții? Întrebă ea încruntându-se. Ce vrei să spui?

— Am studiat destul de multe cercetări despre creierul uman. Este capabil de mult mai multe decât știm, dar poate fi și rănit în moduri de care nu suntem conștienți.

— Da, știu, adevărat Thea dând din cap, apoi tăcu un moment, pentru ca pe urmă să reia: Creierul mamei mele a fost rănit.

Ewan aproape că își scăpă furculița.

— Adevărat?

Thea înclină iarăși din cap în semn de încuviințare.

— Dacă nu te deranjează că te întreb, ce s-a întâmplat cu ea? vru el să știe, sperând ca acea întrebare să n-o fi făcut să se simtă stânjenită.

Oare de ce ajungeau mereu să vorbească despre astfel de lucruri?

— Mamei mele îi plăcea să călărească. Era cea mai mare pasiune a ei, povesti Thea jucându-se cu degetul pe piciorul paharului de vin. Mama s-a rănit pentru că a fost aruncată de pe cal. S-a lovit destul de tare la cap. Doctorii au crezut că avea hemoragie cerebrală. Nu a vorbit luni de zile, mai bine de un an. S-a stins încetul cu încetul.

— Și atunci te-ai ocupat de ea? întrebă Ewan.

Thea adevărit dând din cap.

— Da. Nu putea să vorbească. Abia putea să scrie. Dar am reușit să comunicăm.

Lui i se puse un nod în gât.

— Trebuie să fi fost extrem de dificil pentru tine!

— Mi-am iubit mama foarte mult! spuse ea uitându-se în altă parte, iar Ewan se întrebă dacă ea simțea la fel și pentru tatăl ei. Am avut grijă de mama cea mai mare parte din cei doi ani. A murit la doar câteva zile după ce am împlinit optsprezece ani.

Un sentiment de milă atinse coarda sensibilă a inimii lui Ewan. Ce lucru îngrozitor era pentru o fată să-și piardă mama! Thea și-o pierduse în aceeași perioadă în care s-ar fi pregătit să-și facă debutul în societate. Îi veni în minte un gând îngrozitor.

— De aceea nu ți-ai făcut debutul în societate? De aceea nu te-ai măritat?

Privirea Theei se îndreaptă spre farfurie.

— Da, acesta a fost motivul. Eram în doliu și, chiar dacă tata a încercat să-l scurteze pentru ca eu să particip la evenimentele și la balurile din sezonul de evenimente mondene ale înaltei societăți, am refuzat. Și am refuzat să merg și în anul următor, povesti ea clătînând din cap.

— E de înțeles, spuse Ewan cu blândețe. Așadar,

mama ta a murit din cauza răniilor suferite la cap?

Thea se enervă.

— Nu am spus asta! Mama s-a stins din cauza unei răni suflătoare. A murit pentru că nu mai avea dorința de a trăi. Sunt sigură că, dacă ar fi vrut, și-ar fi putut reveni.

Ewan își dădea seama, după furia din vocea ei, că Thea nu avea de gând să-i dea mai multe amănunte. Iar el nu dorea s-o forțeze.

Ea își alungă amintirea din minte și un zâmbet îi apărură pe buze.

— În orice caz, ajunge cu discuțiile astea! exclamă după ce mai luă o înghițitură de vin. Ce alt fel de știință te interesează?

Ewan se bucură că ea schimbase subiectul. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era s-o întristeze din nou sau să-i aducă aminte de vremurile în care fusese nefericită.

— Tot felul de lucruri, răspunse el, cum ar fi cele mai bune tipuri de rotații ale culturilor agricole și inventarea unui suport pentru scaunul cu roțile, enumeră el, zâmbind. Dar am vorbit și cu Edward Jenner despre *vaccinae*, de exemplu.

Thea făcu ochii mari.

— Ai vorbit cu Edward Jenner?! Chiar cu el?

— Ai auzit de Jenner? se miră Ewan la rândul lui, neputându-și ascunde surprinderea, fiindcă nu întâlnise niciodată o femeie care să fi auzit de Jenner.

— Bineînțeles că am auzit de el! Ei bine, am citit chiar și *Cercetare privind Variolae Vaccinae, cunoscut sub numele de Variola Vaccii*. Ideea lui că vaccinul ar putea preveni variola a fost de-a dreptul genială!

Ewan se uită la ea șocat, de parcă stătea de vorbă cu vreo ființă de pe alt tărâm.

— Sunt de acord cu tine, spuse el.

— Totuși, îți dai seama că, deși Jenner poate că a inventat vaccinul, nu a fost primul care a venit cu ideea legată de acest concept? Întrebă Thea zâmbind cu seninătate.

Ewan se încruntă.

— Nu a fost el?

— De fapt, nu, continuă ea. Acest merit îi aparține lui Lady Mary Wortley Montagu, care a luat descoperirea de la *femeile* din Imperiul Otoman și a adus-o în Anglia secolului trecut. În copilărie, Jenner a fost vindecat de variolă datorită ei.

Sprâncenele lui Ewan se ridicară.

— Chiar așa?

— Da, deși presupun că nu ar trebui să fiu șocată să aflu că nu știai acest amănunt. După cât ești de surprins că o femeie a auzit de vaccin, îmi dau seama că nu te-ai fi gândit că o femeie l-a inventat.

Ea clipi din ochi cu inocență, încă zâmbind. Ewan făcu o plecăciune și chicoti.

— Scuzele mele, milady! Ai perfectă dreptate, desigur. Am înțeles punctul de vedere. Am reținut informația.

Thea făcu un gest prin care îi accepta scuzele.

— Bineînțeles, am citit și lucrarea lui Jenner despre *angina pectoris*. Teoria lui despre arterele coronare este și ea destul de fascinantă.

— Se pare că ești interesată de medicină, spuse Ewan, privind-o din nou cu atenție.

Thea se uită în farfurie.

— A trebuit să fiu.

— De ce? întrebă el în timp ce se servea cu macrou.

Thea își șterse buzele cu șervetul.

— Pe vremea când mama mea era bolnavă, am citit tot ce am putut în domeniul medical ca să înțeleg ce putea fi în neregulă cu ea. Am sperat să găsesc ceva care s-o ajute.

Ewan o privi pe Thea pe deasupra paharului de vin. Noaptea trecută își dăduse seama că o judecase greșit. În seara aceea realizează nu numai că o judecase greșit, dar și că o subestimase cu desăvârșire! Era isteță și citită, cea mai apropiată prietenă a ei era o servitoare și-și petrecuse timpul cosând o cămașă de noapte pentru una dintre servitoarele lui, drept cadou de mulțumire. Toate acestea

se adăugau la ceea ce el știa deja, și anume că își petrecuse unii dintre cei mai importanți ani din viață îngrijindu-și mama bolnavă, când ar fi putut lăsa cu ușurință acea sarcină pe seama servitorilor.

Temperamentul ei era departe de a fi motivul pentru care era fată bătrână, așa cum bănuise el, cu atât de puțină empatie, atunci când o cunoscuse. Ca să aibă grijă de mama ei bolnavă, Thea renunțase la șansele de căsătorie. În loc să meargă la petreceri și să-și cumpere rochii noi, își ocupase timpul citind despre medicină și instruindu-se în încercarea de a salva viața mamei sale. Thea era departe de a fi o prințesă răsfățată, așa cum crezuse el atunci când ea se furișase în mod repetat în grajdul lui.

Ewan își goli paharul. Nu-și mai amintea care fusese ultima dată când se înșelase atât de mult în privința cuiva. Faptul că mama Theei avusese o leziune cerebrală, iar fiica ei o îngrijise luni de zile, fusese cu siguranță încă o revelație. Dacă era capabilă să facă asta, ea era, în mod evident, dotată cu răbdare și grijulie. Leziunea lui Phillip însemna ceva destul de asemănător cu diagnosticul răposatei contese. Pe lângă faptul că fusese împușcat, prietenul lui fusese aruncat de pe cal și se lovise la cap.

Pentru prima dată de la sosirea Theei, Ewan începu să se întrebe dacă ar fi putut într-adevăr să-i împărtășească secretul lui. Oare ea ar fi fost dispusă să-l ajute? Oare putea avea încredere în ea și putea să-i spună despre Phillip?

Capitolul 19

— Te rog, Mag, deschide ușa! Am nevoie de ajutorul tău!

În dimineața următoare, Thea stătea în scaunul cu rotile chiar în spatele ușii dormitorului ei, privind-o ca pe un bolovan de neclintit. Era singurul lucru care se afla între ea și libertate. Se urcă în scaunul cu rotile și-și sprijini piciorul cu ajutorul lui Maggie și Giles. Acum voia să iasă din

cameră și să meargă să exploreze. Cu un singur scop, unul singur: să afle pe cine ascundea Clayton în camera aflată la capătul coridorului.

Cina de seara trecută fusese și mai revelatoare decât cea din urmă cu două seri. Mai exact, lordul Clayton se dovedise a fi un bărbat care nu credea că femeile știau prea multe despre medicină, asta era sigur. Dacă nu ar fi fost atât de grav, Theei aproape că i-ar fi venit să râdă. Cu toate acestea, în timpul discuției lor despre Edward Jenner, ea îi demonstrase cât de multe știa. După reacția lui Ewan, își dăduse seama că fusese impresionat de cunoștințele ei.

Cât despre ceea ce dezvăluise ea după aceea... cumva blestematul de viconte o făcuse să vorbească și mai deschis despre mama ei! În afară de Maggie și de Anthony, care știau amândoi totul, Ewan era singura persoană căreia Thea îi povestise vreodată despre tristețea mamei sale. Era ceva în felul în care viconteul părea să asculte cu atenție și să-i pese cu adevărat, ceva care o făcea să răspundă la orice întrebare pe care el i-o puneă.

Adevărul era că medicii crezuseră că mama ei s-ar fi putut recupera complet. Dar Thea știa ceva ce doctorii nu știau. În dimineața accidentului, deși ploua, contesa ieșise s-o călărească pe Helena fiindcă soțul îi plecase din nou la Londra... și la amanta lui.

Thea nu avea să uite niciodată cuvintele pe care i le spusese mama ei cu o seară înainte. Îmbrăcată în cămașa de noapte, Thea se dusese în dormitorul mamei ca s-o sărute pe obraz și să-i ureze noapte bună, așa cum făcea întotdeauna.

Dar mama ei era atât de tristă și de palidă! Avea ochii umflați de plâns. Ea îi povestise recent Theei, care pe atunci avea șaisprezece ani, despre faptul că Papa avea o amantă la Londra. Fusese nevoită să-i explice ce era o amantă. Thea fusese îngrozită. Nu se îndoia că de aceea plângea mama.

— Iar te-a făcut Papa să plângi? întrebasese Thea punându-și o mână pe umărul delicat al mamei sale.

Aceasta se întorsese spre Thea și o apucase de mână.

— Ascultă-mă, Thea, să nu te căsătorești niciodată cu un bărbat care nu te iubește! Asta înseamnă iadul pe pământ!

Uitându-se la ea cu ochi mari, Thea dăduse din cap în chip de promisiune, gâtul fiindu-i prea uscat ca să poată răspunde. Nu-i plăcea să-și vadă mama în felul acela, dar nu știa ce să spună ca s-o consoleze.

— Vorbesc serios, Thea, continuase contesa. Am avut grijă ca tu să ai destui bani ca să trăiești fără să te căsătorești. Nu trebuie să fii forțată s-o faci. Tatăl tău pleacă din nou în seara asta. Se duce la Londra. Se duce la ea. Tu nu va trebui să trăiești așa cum am trăit eu! Trebuie să te căsătorești cu un bărbat de care să fii sigură că te iubește!

Simțind un nod în gât, Thea dăduse iarăși din cap, își sărutase mama și părăsise camera. Își amintea că își văzuse tatăl ieșind din dormitorul alăturat, cu doi valeți care mergeau grăbiți în fața lui, cărându-i cuferele.

Ea îl privise ținută.

— Ai grijă de mama ta, Theodora! avuse el îndrăzneala să spună.

Thea își ridicase bărbia. Înțelegea exact unde se ducea tatăl ei și de ce.

— Am mai multă grijă de ea decât tine, șoptise ea.

Tatăl ei își continuase drumul pur și simplu.

A doua zi de dimineață, deși ploua, contesa ieșise ca s-o călărească pe Helena și pornise pe pajiște cu viteza vântului. O luase pe o cărare pe care, în mod normal, o ocolea și încercase un salt pe care, în mod normal, nu l-ar fi încercat. Fusese cât pe ce să-și rupă gâtul.

La aflarea veștii că soția îi fusese rănită atât de grav, contele nici măcar nu se deranjase să se întoarcă în Devon ca s-o vadă. În schimb, îi trimisese o scrisoare Theei, cerându-i să-i transmită mamei ei *urările lui de bine*.

Din acea zi, Thea își tratase tatăl ca pe un străin. În cei aproape doi ani în care mama ei fusese bolnavă, îl mai văzuse din când în când pentru scurt timp, dar el pleca întotdeauna la Londra imediat ce termina orice treabă ar fi

avut acasă.

Își vizitase soția foarte rar, iar ultima oară când venise la moșie, înainte ca ea să moară, nici măcar nu se deranjase s-o vadă. Potrivit medicilor, mama murise din cauza unei leziuni cerebrale persistente, rezultate, cu doi ani mai devreme, în urma căzăturii de pe cal. Dar Thea știa mai bine: mama ei murise din cauză că i se frânsese inima.

— Refuz să te las să te furișezi prin această casă, băgându-ți nasul acolo unde nu-ți fierbe oala! spuse Maggie, trezind-o pe Thea din amintirile ei nefericite.

Maggie se afla în cealaltă parte a camerei, împăturind câteva dintre hainele stăpânei sale și așezându-le în dulap. Thea își întoarse capul spre menajeră, oftând de nerăbdare.

— Nu vrei să știi pe cine ascunde lordul Clayton în aripa de alături?

Noaptea trecută, Thea nu ajunsese prea departe cu Ewan. Atunci când îl interogase, el se purtase ca și cum nu ar fi existat niciun loc în casă în care ea să nu se poată aventura. Bănuia că se comportase așa pentru că nu voia să pară suspicios și, cel mai probabil, nu bănuia că ea ar fi început să cotrobăie prin dormitoare ca să-l găsească pe celălalt oaspete ascuns.

Mai exact, câți oameni ascundea vicontele în casa lui? Din câte știa ea, erau mai mult de doi. Cu siguranță, el dădea impresia că nu avea nimic de ascuns. Dar, dacă mai exista un alt oaspete în casă, de ce nu fusese și acela invitat la cină? Poate că Rosalie se înșelase. Sau poate că, pur și simplu, Ewan era un bun mincinos. Nu exista decât o singură cale de a afla. Thea avea de gând să se ducă să cotrobăie prin dormitoare de îndată ce ar fi putut ieși din *ace/* blestemat de dormitor.

— Nu, nu vreau să știu pe cine ascunde lordul Clayton în aripa alăturată! răspunse Maggie cu fermitate. Și nici tu nu ar trebui să vrei! De fapt, ar trebui să fii mult mai îngrijorată de faptul că aceeași servitoare care ți-a spus *ace/* secret ar putea să le spună și altora secretul *tău!* Este evident că e o mare bârfitoare.

Thea îngheță.

— Dumnezeu mare, ai dreptate! Nici măcar nu m-am gândit la asta! exclamă ea mușcându-și buza și analizând cuvintele prietenei sale preț de câteva clipe. *Este* un motiv de îngrijorare, nu-i așa?

— Da! Este. Și motivul pentru care nu te-ai gândit la asta până acum e că ai fost prea ocupată ca să te amesteci în treburile altora! răspunse Maggie.

— Nu pot să nu fiu curioasă! În plus, închisă în această casă, ce altceva aș putea face? Nu îmi vine să cred că Anthony nu mi-a scris nici măcar o scrisoare!

Thea ar fi bătut din picior dacă nu ar fi stat, cu un picior rupt, într-un scaun cu rotile.

Maggie se uită lung la ea în timp ce împăturea cearșaful.

— Credeam că sperai să vină în persoană în loc să îți scrie.

— Chiar *sper*, dar acum m-aș mulțumi și cu o scrisoare. Ce naiba îl reține?

Thea se duse suficient de aproape de ușă ca să tragă de mâner, dar, din cauza unghiului în care se afla, ușa nu se putea deschide suficient de larg pentru ca ea să împingă scaunul cu rotile pe coridor.

— Te rog, Maggie, ajută-mă!

Maggie oftă și se îndreaptă spre ușă. Așteptă, cu mâinile în șolduri, ca Thea să se îndepărteze suficient de mult de ușă ca s-o deschidă. Odată ce aceasta fu deschisă, Thea ieși pe coridor, bucuroasă.

— Mulțumesc! strigă ea. Mă voi întoarce mai târziu!

— Era vorba să te ascunzi, spuse Maggie aproape în șoaptă.

— Foarte puțini servitori au voie la acest etaj. Rosalie însăși mi-a spus, ripostă Thea.

— Da, haide să credem orice spune Rosalie! Inclusiv faptul că mai este un oaspete ascuns pe aici, pe undeva.

Thea îi zâmbi poznaș peste umăr.

— Există un singur mod de a afla!

— Știu că vorbesc cu surzii, dar nu este treaba ta dacă lordul Clayton găzduiește un alt oaspete pe această

moșie! Ar trebui s-o lași baltă!

Thea porni spre capătul coridorului.

— Mă cunoști, Maggie. Nu am cum s-o las baltă!

*

— Milady, trezește-te! auzi Thea vocea lui Maggie de îndată ce deschise ochii, somnoroasă.

Ea tresări și aruncă o privire în jur. Stătea într-un colț de coridor, în scaunul ei cu rotile, și era clar că dormea de ceva timp.

— Cât e ceasul? o întrebă, amețită de somn, pe servitoarea care îi zâmbea stând în picioare, cu brațele încrucișate pe piept.

— Aproape ora patru, fu răspunsul lui Maggie.

— După-amiază? întrebă Thea, nedându-și seama unde se afla și ce făcuse, drept pentru care aruncă o privire în jur și încercă să-și amintească. Musafira lordului Clayton! exclamă ea. Nu am mai găsit-o!

— După cum arată lucrurile, nici nu ai ajuns prea departe, răspunse Maggie. Te-ai dus doar un pic după colț.

— Ce? Ce s-a întâmplat? Am adormit?

Thea clătină din cap, amețită, încă neînțelegând pe deplin ce se întâmplase.

— Laudanumul provoacă asta, răspunse Maggie cu o voce mieroasă.

— Laudanum? Dar nu luasem nici o picătură de laudanum... murmură Thea îndreptându-și spatele și privind-o țintă pe servitoare. Ceaiul meu! Margaret Mary Hill, mi-ai pus laudanum în ceai în această dimineață, nu-i așa? Știam eu că ceaiul avea un gust ciudat!

— Te-am avertizat să-ți vezi de treburile tale! răspunse Maggie ridicând din umeri.

— Știi cum sunt eu! insistă Thea, încercând cu disperare să-și urnească scaunul din colțul coridorului.

— Da, știi, și tocmai de aceea ți-am pus laudanum în ceai. Acum te duc înapoi în dormitor, ca să începem pregătirile pentru cină. Lordul Clayton a cerut să i te alături

din nou în sufragerie.

Capitolul 20

După ce valeții strânseseră cina din acea seară, Ewan le spusese că puteau pleca. Apoi o duse pe Thea în camera de zi, imediat lângă sufragerie, și închise ușile, astfel încât niciun servitor care trecea pe acolo să nu-i vadă.

Împinse scaunul Theei lângă canapeaua pe care el luă loc. Luaseră o altă masă bună, vorbind și râzând, împărțășind diverse informații pe care le știau despre alții din zonă și glumind despre orice, de la cursele de cai și până la piesele lui Shakespeare.

Ewan era profund impresionat de Lady Thea Ballard. Ea se dovedea a fi înzestrată cu simțul umorului, cu un suflet cald și cu destul de multă inteligență. În mod evident, își iubea foarte mult fratele, îl iubea poate și mai mult pe Alabastru și era oarecum rece atunci când venea vorba de contele de Blackstone. Mama ei însă fusese o persoană pe care o iubise cu multă ardoare. Era mare păcat că acea doamnă fusese luată atât de repede de lângă tânăra ei fiică!

Ewan se ridică și se îndreptă spre bufet.

— Dorești niște vin de Porto?

— Nu, mulțumesc. Nu cred că alcoolul și laudanumul se împacă foarte bine, răspunse Thea.

Ewan chicoti. Își turnă un pahar de Porto și se întoarse ca să se așeze pe canapea, aproape de Thea. Se aflau la doar un metru distanță unul de celălalt.

Thea se uită la Ewan, încurcată.

— Eu... am ceva important de spus. Adică de întrebare, de fapt.

— Da? spusese Ewan încruntându-se.

Ea își dresese glasul și-și încrucișă mâinile, așezându-și-le cu grijă în poală.

— Vreau să... recunosc ceva. Ceva de care nu sunt

foarte mândră.

Ewan fu cuprins de groază.

— Ce anume?

— Aveam de gând să mă furișez și să mă uit eu însămi, dar am decis că asta nu m-a ajutat deloc data trecută. În plus, servitoarea mea, care mai degrabă m-ar droga decât să mă lase să mă amestec, m-a influențat să nu o fac, în orice caz, m-am hotărât să spun lucrurilor pe nume.

Se uită la el, studiindu-i reacția.

Acum, că erau atât de aproape, el își dădea seama că ea avea cele mai frumoase și mai lungi gene. Cu toate acestea, o privea în continuarea cu precauție.

— Ce să spui?

Thea își îndreaptă spatele și se uită ținută în ochii lui. Destul de tulburată. Destul.

— Pe cine ascunzi în cealaltă aripă a casei?

Ewan era cât pe ce să scuipe înghițitura de vin pe care tocmai o luase.

— Ce?

— Mai ai un oaspete, nu-i așa?

— Cine ți-a spus asta?

El fu nevoit să-și șteargă gura cu dosul mâinii.

Thea își lăsa capul în jos.

— Am auzit niște servitori vorbind.

— Care servitori? Întrebă el privind-o încruntat.

— Nu are importanță! E clar că e adevărat, fiindcă altfel nu ai fi atât de supărat, răspunse ea, întâlnindu-i din nou privirea. Deci îmi spui tu sau trebuie să investighez singură?

Ewan puse paharul de Porto pe masa din fața lui. Tânăra femeie nu se putuse abține. Nu reușise să se poarte cum trebuia decât vreme de două nopți. Acum se întorcea la obiceiul ei de a fi complet necuviincioasă. Ewan nu era încântat că unul dintre servitori îi spusese Theei despre Phillip, dar adevărul era că se gândise deja să-i spună el însuși. Răsuflă adânc.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Lady Thea.

Ea părea nerăbdătoare, dar aprobă înclinând din cap.

Ewan își netezi cămașa cu mâna și spuse:

— Dacă celălalt oaspete ar ști că ești aici, ai vrea să vină să te caute?

Thea strâmbă din nas. În mod clar, nu aprecia logica lui.

— Presupun că nu aș vrea, răspunse ea în cele din urmă. Fusesse sinceră, ceea ce era mare lucru, având în vedere firea pe care o avea. Ewan se așteptase ca ea să nege.

— Ei bine, atunci nu crezi că ar trebui să-i acorzi celuilalt oaspete al meu amabilitatea de a-l lăsa să rămână neștiut de nimeni? Thea se uită lung la el și dădu din cap în semn de aprobare.

— Știu că ar trebui să fac asta, dar mi-e teamă că sunt copleșită de curiozitate și că nu mai pot suporta!

Ewan râse și clătină din cap.

— Ești sinceră, trebuie să recunosc asta.

— Tata spune deseori că sunt prea sinceră, recunosc eu, oftând. Dar nu la fel de des pe cât îmi spune că sunt prea încăpățânată.

— Asta știu din experiență că este adevărat, fu de acord Ewan. Să presupun că degeaba te rog să nu încerci să afli cine este celălalt oaspete al meu?

În timp ce-și ridica ochii cenușii și frumoși ca să-l privească, Thea avea pe față cea mai adorabilă expresie de vinovăție.

— Aș putea să-ți promit că nu o voi face, milord, dar mă tem că mi-aș încălca promisiunea în câteva ore.

Ewan clătină iarăși din cap.

— De acord. Probabil că e bine că deja mă gândeam să-ți spun despre el.

— Despre el?! Întrebă Thea făcând ochii mari.

— Da, repetă Ewan, chicotind. Doar nu credeai că am mai mult de o domnișoară ascunsă în camerele de oaspeți, nu-i așa?

Thea zâmbi.

— Sincer vorbind, habar nu aveam. Imaginația mea e

bogată, vezi tu, așa că am făcut diverse scenarii.

— Te rog să nu-mi povestești niciunul dintre ele! S-ar putea să rămân șocat.

Thea își lăasă capul în jos.

— La drept vorbind, mi-e teamă că asta s-ar și întâmpla. Ewan se apropie mai mult de ea, ca să-i poată vorbi în șoaptă.

Erau atât de aproape, încât respirau același aer.

— Adevărul este că aveam de gând să-ți cer ajutorul în ceea ce-l privește pe celălalt oaspete al meu.

— Ajutorul meu? Cum aş putea să-l ajut pe oaspetele tău? Întrebă ea tot în șoaptă.

Ewan era atât de aproape, încât putea să-i vadă micii pistrii de pe nas. Era tentat să întindă mâna și să atingă pielea moale a obrazului ei. Se scutură ca să alunge astfel de gânduri.

— Celălalt oaspete este prietenul meu, Phillip. Stă aici de câteva luni. Nu e într-o stare foarte bună în acest moment.

Pieptul Theei se ridica și cobora cu fiecare respirație. Ewan nu se putu abține să nu-i remarce decolteul seducător.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea, agitată.

— Este soldat. Pe lângă alte câteva răni pe care le-a suferit în război, are o leziune cerebrală. De la faptul că a fost aruncat de pe cal.

Făcu o pauză și căută să vadă reacția Theei.

— Îmi pare rău să aud asta, zise ea.

— Nu a scos niciun cuvânt de când s-a întors de la război.

Respirația sacadată a Theei îi ridică lui Ewan părul de pe ceafă.

— Îmi pare rău să aud asta, șopti ea.

— Speram că...

— Sperai că aş putea să te ajut, având în vedere experiența mea cu mama? termină ea ideea.

El încuviință înclinând din cap.

— Înțeleg dacă nu vrei să faci asta. Îți cer cam mult.

— Deloc. M-aș bucura să te ajut. Măcar atât pot să fac după ce ai fost atât de amabil să mă lași să stau aici. Dar am o întrebare.

— Care este...? vru Ewan să știe.

— Pot să înțeleg că vrei să-ți ajuți prietenul care a fost rănit în război, dar ceea ce nu pot înțelege este... de ce e un atât de mare secret?

Capitolul 21

Thea privi cum o serie de emoții se perindau pe fața lui Ewan. Surpriză, regret și... indecizie.

În cele din urmă, el spuse:

— Știai că există destul de multe teorii științifice despre influența animalelor asupra minții celor care au suferit un șoc?

— Da, știam, răspunse Thea, ușor derutată, neînțelegând ce legătură avea asta cu secretul din jurul lui Phillip. Există pe continent un om care este expert în domeniu. Am vrut să încerc să trimit după el în vremea când mama era bolnavă, dar tata a refuzat. Numele lui este Forrester, cred.

Ewan râsuflă ușurat.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că domnul Forrester este aici?

Surprinsă, Thea făcu ochii mari.

— Cum așa? Vorbești serios?

— Da, lucrează cu Phillip de câteva zile.

— Dar... de ce? întrebă Thea.

Ewan se întoarse spre ea.

— M-ai întrebat de ce prezența lui Phillip aici este un secret. Știu că pare ciudat, dar există un motiv întemeiat pentru asta. Vezi tu, Phillip nu este un simplu soldat.

Thea își ținu respirația.

— Cine este?

— E adevăratul duce de Harlowe!

Thea era șocată.

— Ce?!

Ewan își întări afirmația dând din cap.

— Așa este!

Thea își coborî vocea și se apropie mai mult de Ewan.

— Adevăratul duce de Harlowe? Al doilea fiu al bătrânului duce? Dar am crezut că a murit!

Ewan dădu din cap încetitor.

— Toată lumea crede că e mort. Dar nu a murit în război. A fost urcat pe o navă care s-a întors în Anglia, iar prietenul meu, marchizul de Bellingham, l-a găsit. Phillip nu mai semăna deloc cu cel de odinioară.

Thea respiră sacadat, încercând să asimileze vestea.

— Deci asta înseamnă că...

— Alabastru era calul lui. Au fost la război împreună.

Thea înțelese abia acum. Îi dădură lacrimile. Nici într-o sută de ani nu ar fi ghicit că Ewan voise să-l cumpere pe Alabastru ca să i-l dea înapoi precedentului proprietar, care aproape că-și pierduse viața.

Thea ascultă în tăcere și cu atenție în timp ce Ewan îi povestea cum Phillip îi salvase *viața* în copilărie.

— Așa că, atunci când Bell mi-a scris de la Dover, spunându-mi că tocmai sosise de pe continent un vas cu soldați răniți și că unul dintre ei era Phillip, m-am grăbit să merg să-l caut. L-am adus aici și aici a rămas. Fratele lui era mort deja în acel moment și nu-mi era clar dacă Phillip știa asta.

Ewan era încă la o distanță de un braț de ea când Thea se apropie și mai mult și-i șopti:

— Așadar, îi datorai viața prietenului tău și de aceea l-ai luat la tine în cea mai grea perioadă a vieții lui...

— Exact, spuse Ewan privind-o țintă în ochi.

— De aceea a trebuit să-l cumperi pe Alabastru, spuse ea.

— Da, aprobă Ewan.

— Și de aceea prezența lui Phillip aici e un secret, continuă ea.

Ewan aprobă din nou.

— Da, și trebuie să te rog să păstrezi acest secret.

Thea îi promise:

— Bineînțeles că voi păstra secretul! Dar toată lumea crede că el e mort, șopti ea. De ce nu ar vrea să-și facă apariția?

— Există câteva motive, răspunse Ewan, dar cel mai important în acest moment este starea lui de sănătate. Nu e suficient de puternic.

Dintr-odată, totul începea să capete sens: existența unui secret, nevoia lui Ewan de a cumpăra calul cu orice preț, prezența domnului Forrester, totul. Thea încercă să-și aducă aminte. Oare îl mai întâlnise vreodată pe Phillip? Pe cel de al doilea fiu al ducelui de Harlowe? Nu-și amintea o astfel de întâlnire, dar poate că avusese loc pe când era ea mai mică de vârstă.

— Trebuie să fie dificil pentru Phillip, spuse ea în cele din urmă, întorcându-și capul spre Ewan. A fost atât de bolnav în ultima perioadă, iar fratele lui a murit!

— Exact, răspunse Ewan masându-și ceafa. Are nevoie de ceva mai mult timp ca să se vindece.

— Este complet de înțeles, spuse Thea dând din cap.

Nu simțea nimic altceva decât compasiune pentru bietul soldat care, fără îndoială, avea acum de dus o povară imensă.

Privirile lor se întâlniră.

— Trebuie să am cuvântul tău că nu vei spune nimănui că Phillip se află aici. Sau că este în viață. E foarte important!

— Îți promit, desigur, spuse Thea, mulțumită că el avea suficientă încredere în ea ca să-i împărtășească un asemenea secret.

Ewan se apropie mult de ea și, într-un moment de nebunie, Thea crezu că el avea s-o sărute. Mai întâi îi încredințase cel mai mare secret al lui, iar acum avea de gând s-o sărute! Iar ea își dorea asta. Închise ochii, pregătită, atât de pregătită!

Buzele lui îi atinseră timid obrazul. Un fior o străbătu din cap până-n picioare.

— Mulțumesc, Thea! îi șopti el la ureche, apoi se îndepărtă.

Ei îi veni să plângă de ciudă.

Capitolul 22

În dimineața următoare, Thea se pregăti pentru întâlnirea cu Phillip. Ewan o rugase să se întâlnească în acea zi cu prietenul lui, iar ea acceptase cu plăcere. Maggie o ajutase deja să se îmbrace, iar Thea stătea în scaunul cu roțile și privea pe ferestrele dormitorului ei, gândindu-se la noaptea trecută și la Ewan.

Mintea i-o lua razna ori de câte ori se gândea la conversația pe care o avuseseră. Fuseseră suficient de aproape unul de celălalt ca să se sărute. De fapt, ea avusese de mai multe ori impresia ca Ewan avea de gând s-o sărute și, mai rău, îi trecuse prin cap de mai multe ori că i-ar fi *plăcut* ca el s-o facă. *Sperase* că avea s-o sărute. Numai că el nu o făcuse. Iar ea ajunsese să se întrebe dacă nu cumva înnebunise. De ce se gândea la un sărut din partea lordului Clayton... adică a lui Ewan? Era o nebunie, nu-i așa? Oare ea putea da vina pe laudanum?

Își petrecuse noaptea gândindu-se la asta, zvârcolindu-se și răsucindu-se în pat atât cât îi permitea piciorul rupt. Ewan era un gentleman. Nu avusese de gând s-o sărute. Ar fi fost complet nepotrivit. Dar oare el voise s-o sărute? Credea că citise asta în ochii lui, dar poate că doar i se păruse. Poate că nu existase nicio scânteie de dorință între ei în timp ce-și vorbiseră în șoaptă după cină. Poate că el doar făcuse tot posibilul să păstreze secretă identitatea prietenului său.

Iar el îi spusese secretul! Asta însemna că avea încredere în ea. O, era adevărat că ea aflase ceva și îl întrebase, dar își dădea seama că Ewan nu mințise atunci când îi spusese că plănuia deja să-i ceară ajutorul. Privirea lui fusese sinceră.

O dureau inima când se gândea la Phillip, soldatul rănit, viitorul duce, care nu mai scosese un cuvânt de luni de zile. La fel ca și mama ei. Practic, Phillip rămăsese captiv în camera lui din casa lui Ewan. Ea nu-l văzuse niciodată ieșind. De fapt, probabil că nu l-ar fi văzut deloc dacă nu s-ar fi dus să-i bată la ușă.

Trebuia să recunoască faptul că se bucura să știe că Ewan avea suficientă încredere în ea încât să-i spună un secret atât de important. Tânăra indiscretă pe care el o cunoscuse în noaptea în care ea își rupsesse piciorul în grajdul lui nu i-ar fi smuls niciodată un secret. Era sigură de asta.

Între timp, ea nu primise încă vești de la fratele ei. Îi scrisese lui Anthony încă două scrisori și nu primise niciun răspuns. Lui nu îi stătea în fire s-o ignore. Începea să se întrebe dacă nu cumva Anthony se îmbolnăvisese sau dacă nu cumva plecase la Londra și scrisorile nu ajunseseră încă la el. Dar trecuseră zile întregi. Cu siguranță că el ar fi primit măcar una dintre scrisori până acum.

O bătaie în ușă o trezi la realitate.

— Intră! spuse ea, aranjându-și un pic ținuta.

Ușa se deschise și Ewan intră.

— Bună dimineața, milady! spuse el făcând o plecăciune.

— Bună dimineața, milord! răspunse ea înclinând din cap.

Ewan era îmbrăcat cu pantaloni de culoare cafenie, cu o haină albastru-închis și cu o cămașă albă. Cravata albă ca zăpada îi era legată neglijent la gât. Cizmele negre îi completau ținuta. De ce trebuia să fie un bărbat atât de chipeș? Era *foarte* chipeș. Ea îl considerase astfel și înainte să bea laudanumul.

— Ești gata să-l cunoști pe Phillip? o întrebă Ewan.

— Da, desigur.

Thea clătină din cap, încercând să nu se mai gândească la ochii lui albaștri, la umerii lui largi și la...

Ewan păși în spatele ei și începu să-i împingă scaunul spre ușă. Giles, care așteptase în spatele ușii, o ținu

deschisă pentru ca Ewan și Thea să iasă pe coridor.

Ewan coti la stânga și împinse scaunul până la capătul coridorului lung, o luă după colț și coborî, pe un alt coridor lung, până în cealaltă aripă a casei. Se părea că Rosalie avusese dreptate. Phillip avea la dispoziție o întreagă aripă.

— Phillip are un set de camere, explică Ewan în timp ce mergeau. Un dormitor, un vestiar și un salon. Te duc în salon, bineînțeles.

Thea dădu din cap în semn de încuviințare. Abia aștepta să-l cunoască pe Phillip, dar se întreba... oare el era ținut la pat? Oare era în comă? Ewan nu menționase niciun detaliu despre boala prietenului său.

După ce ajunseră la capătul celui de-al doilea coridor lung, Ewan se opri în fața primei uși dintre cele trei rămase. Își dresе glasul înainte să bată la ea. Nu primi niciun răspuns. Așteptară câteva secunde înainte ca el să spună:

— Întotdeauna îi acord puțin timp înainte să intru.

Thea dădu din cap în semn că înțelesese.

Giles, care îi însoțise, deschise ușa și Ewan împinse scaunul Theei înăuntru.

Ea se aștepta la o cameră întunecată și umedă, plină de mirosuri de eter și de laudanum, dar găsi, în schimb, o cameră luminoasă, cu perdelele trase din fața ferestrelor imense și cu toate lucrurile așezate la locul lor, ordonate și proaspăt curățate, în timp ce camera ei era decorată într-un stil evident feminin, camerele lui Phillip erau potrivite pentru un bărbat, cu finisaje albastru-închis și cu tablouri care înfățișau câini de vânătoare și vulpi. Totul era decorat cu bun-gust, ca și propria ei cameră, iar mirosul de ceară parfumată plutea în aer.

După ce ochii i se adaptară la lumina puternică a soarelui care pătrundea în salonul acela minunat, ea îl văzu în sfârșit pe Phillip. Departe de a zăcea la pat, el era îmbrăcat impecabil cu pantaloni de culoare cafenie, cu un sacou albastru și cu o vestă albă, precum și cu o cămașă și o cravată albe. Îmbrăcămintea lui semăna mult cu cea a lui Ewan. Phillip purta cizme negre și stătea la o masă, privind pe fereastră. Părea perfect sănătos, dar Thea știa mai bine.

Atunci când ei intrară în cameră, Phillip întoarse capul. Din cealaltă parte a încăperii, Thea nu își putu da seama cu exactitate, dar i se păru că văzuse o licărire de ceva - ce anume? - trecând prin ochii lui Phillip. Oare era surprins să vadă un alt oaspete, o femeie? Oare Ewan îi povestise câte ceva despre ea?

În timp ce acesta din urmă o ducea în cealaltă parte a mesei, Giles se grăbi să mute scaunul existent la masă, pentru ca Ewan să poată pune în loc scaunul Theei.

— Phillip, spuse el pe un ton scăzut, fără inflexiuni. Permite-mi să ți-o prezint pe Lady Theodora Ballard, care îmi e vecină.

Phillip se uită în tăcere la Thea, iar ea își înclină capul în semn de salut.

Ewan făcu o mică pauză, iar apoi continuă:

— Lady Thea, acesta este prietenul meu, Phillip, căpitan în armata Majestății Sale.

Thea se comportă ca și cum lipsa menționării numelui de familie ar fi fost perfect normală. Dar se înțelese deja cu Ewan ca ea să nu scoată nici măcar un cuvânt despre familia lui Phillip sau despre viitorul lui titlu.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule! spuse ea.

— Phillip, m-am gândit că te-ar bucura compania unei domnișoare după atât de mult timp petrecut doar cu mine, spuse apoi Ewan.

Se întoarse ca să-și ia un scaun și să se așeze lângă ei, dar Thea ridică un deget ca să-l oprească.

— Urăsc să fiu nepoliticoasă, milord, spuse ea, dar vrei să ne lași singuri?

Capitolul 23

După ce ușa se închise în urma lui Ewan, Thea se apropie de măsuta care o despărțea de Phillip. Se aplecă cât putu de bine peste masă, așezându-și brațele deasupra ei și uitându-se cu atenție la celălalt oaspete al lui Ewan.

Phillip avea părul blond închis și ochii verzi. Era, cu siguranță, tânăr și chipeș, dar durerea i se citea în ridurile de pe față. Fusese rănit, și nu doar fizic. Riduri fine i se formaseră la colțurile ochilor, iar suferința îi lăsase urme și în jurul gurii. Era prea slab și părea destul de... nefericit. Thea fu imediat năpădită de compasiune față de el. Era un om care se simțea pierdut. Îi veni o idee. Se hotărî imediat să încerce să se împrietenească.

Se aplecă în față și șopti:

— Mă bucur să te cunosc, Phillip. Tocmai am descoperit așară că lordul Clayton are mai mult decât un pacient ascuns în casa lui. Se pare că este directorul unui spital secret!

Phillip se uită la ea și rămase tăcut, dar Thea ar fi putut jura că văzuse o sclipire de amuzament în privirea lui.

Îl privi timp de câteva momente înainte să ridice din umeri și să spună:

— Se pare că noi doi ne aflăm oarecum în aceeași barcă în momentul de față. Adică suntem amândoi oaspeți ai lordului Clayton în timp ce ne recuperăm. După cum poți vedea, mi-am rupt piciorul. Te scutesc de detalii. Dar voi spune că accidentul meu s-a întâmplat în circumstanțe extrem de jenante. O poveste pe cinste, te asigur. Poate să fie o poveste pentru o altă zi, dacă vei avea chef s-o asculți.

Ea îl privea așteptând. El se uita la ea calm și tăcut. Poate că omul era bolnav, dar cu siguranță nu era în comă, așa cum se temuse. Era treaz, alert și se uita direct la ea. Orice ar fi fost în neregulă cu el, Thea avea sentimentul clar că motivul pentru care nu vorbea era în întregime o alegere și nu lipsa capacității de a vorbi. Asta era interesant!

Încercă să-l facă să vorbească, atrăgându-l cu povestea despre cum ajunsese ea să-i fie oaspete lordului Clayton. Dar nu reuși. Avea nevoie de ceva mai convingător. Aruncă o privire în jur. Avea nevoie de ceva suficient de interesant ca să-l facă să pună întrebări.

— Lordul Clayton mi-a spus că șederea ta aici trebuie să rămână un secret și ai cuvântul meu că îl voi păstra. Dar trebuie să-ți spun... că am și eu un secret.

Thea își petrecu următoarele două săptămâni convinsă că fratele ei fie o abandonase complet, fie era mort, între timp, lua micul dejun cu Phillip în fiecare zi. Menționarea faptului că avea un secret nu îl ademenise să vorbească în prima dimineață, dar asta nu o împiedica să încerce zilnic câte ceva nou. A doua zi, Phillip nu spuse nimic în timp ce ea vorbi pe îndelete despre viața pe care o ducea în casa tatălui ei. A treia zi, el nu spuse nimic în timp ce ea vorbi îndelung despre Maggie și despre toate isprăvile pe care ele două le făcuseră împreună de-a lungul anilor. În a patra zi, el nu spuse nimic în timp ce ea vorbi pe larg despre mama ei și despre Anthony. În a cincea, a șasea și a șaptea zi, Phillip fu complet tăcut în timp ce ea îi povesti detaliile șederii ei la conacul Clayton. Din ziua a opta până în ziua a treisprezecea, Phillip o privi în tăcere în timp ce ea îi arătă trucerile pe care le învățase cu privire la modul de manevrare a scaunului cu roțile.

Abia în a paisprezecea zi îi vorbi ea despre Alabastru. Iar asta, după ce discutasese cu domnul Forrester, pe care îl întâlnise la cina pe care o luase alături de el și de Ewan în seara precedentă.

Acum Thea așteaptă până când fu servit micul dejun și vaeții se retrăseseră, înșirându-se pe lângă un perete.

— Îți amintești că, încă din ziua în care ne-am întâlnit, ți-am spus că aveam un secret? Începu Thea.

Phillip o privea în tăcere, ca de obicei.

— Ei bine, este evident că ești un gentleman și de aceea nu mă întreb, continuă ea, dar îți voi spune chiar și așa, promise ea oprindu-se ca să tragă aer adânc în piept. Vezi tu, am meritat să-mi rup piciorul, mărturisi ea privindu-l ținută pe Phillip și așteptând câteva clipe înainte de a continua: Adevărul este că m-am furișat în grajdul lordului Clayton nu o dată, ci de *trei* ori!

Făcu o pauză ca să vadă dacă acea mărturisire stârnea vreo reacție, dar Phillip continuă s-o privească

absent.

— *În mijlocul nopții!* exclamă ea, lăsând să se aștearnă tăcerea după ce rostise acele vorbe.

Nimic.

— Am avut un motiv foarte bun, desigur, continuă Thea. Vezi tu, lordul Clayton mi-a furat calul! exclamă ea privindu-l din nou cu atenție pe Phillip, în speranța ca acea știre care suna ciudat să-l convingă în sfârșit să vorbească. Bine, bine! reluă ea. Nu mi-a *furat* calul. L-a câștigat la licitație. Dar eu îl trimisesem pe fratele meu ca să cumpere armăsarul, iar lordul Clayton a avut îndrăzneala să liciteze o sumă ridicol de mare. O mică avere, crede-mă! exclamă, iar Phillip o privi țintă. E cel mai frumos armăsar din lume, la urma urmei! Un cal arab pursânge. Numele lui este Alabastru.

Phillip tresări și un sunet răgușit îi ieși din gât. Tuși și încercă din nou:

— Alabastru, abia putu el să spună cu glas dogit.

Inima Theei începu să bată cu putere. Ea dădu din cap în semn de aprobare și zâmbi. Îi venea să râdă și să bată din palme, dar știa că trebuia să rămână calmă.

— Da. Alabastru. Am înțeles că și tu îl cunoști. Acum se află în grajdul lordului Clayton. Ar trebui să mergi să-l vizitezi cândva.

— Alabastru, spuse din nou Phillip în șoaptă.

— Vrei să-l vezi? îl momi Thea, întinzând mâna și bătându-l pe Phillip ușurel peste mâna pe care și-o așezase pe masa dintre ei.

El dădu din cap în semn că voia.

Thea făcu același gest. Știa, după ce vorbise cu domnul Forrester, că ar fi trebuit să-l lase singur pe Phillip pentru restul zilei. Faptul că el chiar rostise ceva, nu o dată, ci *de două ori*, era o mare realizare. Fără îndoială că acum era încordat și obosit. Ar fi trebuit să se scuze, să plece și să-l lase să se odihnească.

— Excelent, spuse ea trăgându-și mâna înapoi. Să ne organizăm, să mergem la grajd și să-l vizităm pe Alabastru într-una din zilele acestei săptămâni.

Fură întrerupți de o bătaie puternică în ușă.

— Intră! strigă Thea, dându-și seama că nu putea fi altcineva decât fie unul dintre servitorii care știu că ea și Phillip se aflau acolo, fie Ewan însuși.

Maggie intră în grabă pe ușă și o expresie de ușurare i se așternu pe față atunci când o văzu pe Thea stând la masa de lângă fereastră.

— Aici erai, milady! Îmi pare teribil de rău că te deranjez, dar tocmai ai primit o scrisoare și știam că vei dori s-o citești imediat. Este de la fratele tău!

Capitolul 24

— Nu vine să mă ia! anunță Thea cu o voce panicată.

Mâinile îi tremurau în timp ce ținea scrisoarea fratelui ei.

Thea se scuzase repede în fața lui Phillip și se grăbise să se întoarcă în camera ei, unde putea să citească scrisoarea în privat.

Maggie se îndreptă spre Thea și se uită peste umărul ei ca să vadă scrisoarea.

— Cum adică nu vine să te ia?

Thea citi încă o dată scrisoarea, ca să se asigure că nu citise greșit prima oară. *Trebuia* să fi citit greșit! Nu era posibil ca Anthony să ignore rugămințile ei de a o lua acasă și s-o lase să putrezească acolo. Fusesse pe jumătate convinsă că el era bolnav sau mort. Acum, că știa că era perfect sănătos și că o ignora intenționat, se simțea revoltată. Se afla în casa lordului Clayton de mai bine de două săptămâni. Potrivit doctorului Blanchard, putea să fie nevoie să mai stea încă vreo *patru*. Anthony nu avea cum s-o lase acolo atât de mult timp.

— Poftim, citește-o și tu! spuse Thea, întinzându-i scrisoarea lui Maggie, care o luă și apoi începu s-o citească repede și cu voce tare:

Dragă Thea,

Sper că această scrisoare te găsește bine și că piciorul tău se vindecă așa cum trebuie. În legătura cu asta, tata m-a informat despre posibilitățile de agravare dacă te-am muta în starea ta actuală. L-am vizitat și eu pe doctorul Blanchard în oraș și mi-a confirmat ceea ce mi-a spus tata. Am stat deoparte și nu ți-am făcut nicio vizită fiindcă mi s-a spus că te afli în casa lordului Clayton în secret și că nu primești vizitatori. Aștept cu nerăbdare să te revăd după ce te întorci la Blackstone Hall. Te rog să nu te superi pe mine.

Cu multă sinceritate,

Anthony

Thea apucă scrisoarea de la Maggie și se uită țintă la fraza ofensatoare.

— *Te rog să nu te superi pe mine*, își imită ea fratele pe un ton ironic. Ce altceva să fac? O, de ce? De ce mi-ar face el asta? Doar i-am explicat situația! I-am spus că pierderea reputației mele l-ar putea ruina. Tata ar putea fi ruinat! Oare lui Anthony nu-i pasă? Chiar i-am scris și i-am explicat că există o servitoare care știe că sunt aici și care este o mare bârfitoare. I-am spus chiar că ai recurs la a mă droga.

— Te-am drogat doar o singură dată, sublinie Maggie dându-și ochii peste cap. În plus, lordul Anthony este pur și simplu îngrijorat pentru piciorul tău.

Vocea Theei crescuse imediat cu o octavă.

— Ar trebui să fie îngrijorat de reputația mea! Și de a lui!

— Sunt de acord cu tine, Thea, dar, dacă Anthony nu vrea să vină, se pare că nu mai ai alte opțiuni.

Thea aruncă o privire febrilă de jur-împrejurul camerei.

— Nu rămân niciodată fără opțiuni atât timp cât creierul meu funcționează! Adu-mi o pană și niște hârtie velină! Dacă Anthony refuză să vină să mă salveze, va trebui să-i scriu unchiului Teddy de la Londra. El va fi îngrijorat de reputația mea! Sunt sigură de asta!

Capitolul 25

Ewan se opri în fața ușii lui Phillip. Era pe punctul de a bate la ușă, dar putea să jure că auzise o voce de bărbat venind dinăuntru. O voce de bărbat care vorbea și care... râdea? Nu. Nu avea cum să fie adevărat! Mai ascultă câteva clipe și auzi din nou acel timbru vocal specific unui bărbat. Mai întâi vocea zglobie a Theei, iar apoi o voce pe care nu o mai auzise de ani de zile – vocea lui Phillip – răspunzându-i Theei și râzând.

Oare ea reușise cumva imposibilul și îl convinsese pe Phillip să vorbească după numai două săptămâni petrecute împreună cu el? Ewan trebuia să afle numaidecât. Bătu repede la ușă și intră în cameră. Thea stătea lângă fereastră, în scaunul ei cu rotile. Phillip stătea la o măsuță de lângă ea. Zâmbeau amândoi.

Privirile lor se îndreptară spre Ewan.

— Bună dimineața, mormăi Ewan, simțindu-se caraghios pentru că dăduse buzna în discuția lor privată.

— Bună dimineața, Lord Clayton! răspunse Thea cu un zâmbet larg pe față. Este o zi minunată, nu-i așa?

Privirea lui Ewan rămase ațintită la Phillip. Prietenul lui îi spuse pe un ton jovial:

— Bună dimineața, Clayton!

Ewan înghiți în sec. Phillip tocmai îi adresase câteva prime cuvinte după atâtea luni de zile!

— Cum te simți? continuă Ewan, neștiind ce altceva să spună.

— Mă simt foarte bine, răspunse Thea, toată un zâmbet. Și aș îndrăzni să spun că și Phillip se simte la fel. Nu-i așa, Phillip?

Phillip încuviință dând din cap.

— Într-adevăr, sunt bine, Lady Thea!

Ewan se uita când la unul, când la celălalt. Era uimit. Amândoi se comportau ca și cum aceea ar fi fost o zi ca

oricare alta și ca și cum Phillip n-ar fi pățit nimic în război. Ei bine, el nu avea de gând să le strice jocul. Intenționa să se comporte, de asemenea, ca și cum totul ar fi fost normal dintotdeauna. Nu voia ca Phillip să se simtă stânjenit în vreun fel.

— De fapt, continuă Thea, chiar acum Phillip spunea că ar vrea să-l vadă pe Alabastru.

*

Ewan nu stătu mult pe gânduri. Se grăbi să-i ducă pe Thea și pe Phillip la grajduri. Cei doi valeți de încredere avură sarcina s-o scoată din casă pe Thea în scaunul cu rotile. Phillip mergea alături de ei.

De cum intră în grajd, Phillip se duse la boxa lui Alabastru. Mângâie calul și-i vorbi încet. Îi netezi ușor coama, îi mângâie capul și-i dădu să mănânce un măr.

Ewan împinse în liniște scaunul cu rotile al Theei în partea cealaltă a grajdului, ca să le dea timp lui Phillip și calului pentru revederea lor.

De îndată ce el opri scaunul cu rotile, Thea îi spuse:

— Ajută-mă să mă ridic, te rog. Vreau să-i privesc pe Phillip și pe Alabastru împreună.

Ewan se conformă iute, oferindu-i brațul Theei în timp ce aceasta se împingea ca să se ridice pe piciorul ei cel sănătos. Apoi o ridică cu grijă în brațe și o așeză lângă balustrada unei boxe, iar ea se sprijini de balustrada groasă de lemn, ca să se susțină.

De acolo îi putea vedea pe Phillip și pe Alabastru.

— Trebuie să recunosc că m-ai uimit, Thea, spuse Ewan câteva clipe mai târziu, în timp ce îl privea pe Phillip, aflat la câțiva metri distanță, cum mângâia calul cel nobil.

— Te-am uimit? Întrebă ea râzând. Cum?

— Ai făcut ceea ce eu nu am putut face de atâta vreme. Ai reușit cumva să-l convingi pe Phillip să vorbească și să-și părăsească dormitorul.

— Nu am făcut mare lucru. Phillip era pregătit să facă aceste lucruri. Ai avut mare grijă de el, Ewan.

— Nu a spus un cuvânt de luni de zile. Nu până când ai început să te întâlnești cu el.

— Vrei să știi adevărul? Întrebă Thea.

— Cu orice preț!

— Nu cred că rana lui Phillip a fost fizică, ci psihică, spuse Thea.

Ewan se încruntă.

— De ce spui asta?

— Am vorbit cu domnul Forrester. Dacă Phillip ar fi avut creierul afectat, el nu ar fi putut să vorbească atunci când ar fi vrut. Cred că a așteptat doar momentul potrivit. Prezența mea i-a oferit acea ocazie.

Ewan se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Pe când mama mea era bolnavă, îmi dădeam seama că *voia* să vorbească, dar nu putea. Nu reușea să formeze cuvintele. Problema lui Phillip nu era de o asemenea natură. El *putea* să vorbească. Doar că alegea să nu o facă. Cred că suferea din cauze lucrurilor văzute în război. L-am întrebat despre acele lucruri.

Ewan trase aer adânc în piept.

— Și ți-a spus?

— Un pic. O parte din ele. Pare destul de dureros pentru el să-și amintească.

Amândoi se uitară spre locul în care Phillip vorbea în liniște cu Alabastru. Apoi Ewan își întoarse privirea spre Thea. În ochii ei străluceau lacrimi.

— Plângi? Întrebă el cu glas scăzut, scoțându-și batista din buzunarul hainei și înmânându-i-o.

— Da, răspunse ea ștergându-și lacrimile cu batista. Dar nu pentru motivul pe care îl crezi tu.

El zâmbi.

— Și ce cred eu, după părerea ta?

Thea își tamponă ochii cu batista.

— Crezi că plâng pentru că nu-l pot avea pe Alabastru.

— Nu cred asta, Thea. Dar *de ce* plângi?

Ea se uită la Phillip și la Alabastru.

— Plâng pentru că este evident că se iubesc. Dacă aş fi ştiut că l-ai cumpărat pe Alabastru pentru Phillip, nu aş fi fost atât de hotărâtă să iau calul înapoi pentru mine.

Ewan clătină din cap.

— Nu aveai de unde să ştii asta, Thea. În plus, tu l-ai avut pe Alabastru pe când era mânz. Înseamnă mult pentru tine.

Ea încuviinţă înclinând din cap.

— Da, dar Phillip mi-a explicat cât de apropiaţi au devenit în timpul războiului. El şi Alabastru erau o echipă.

— Ştiam că Alabastru însemna foarte mult pentru el, spuse Ewan. De aceea nu m-am gândit la bani atunci când am licitat.

— Iar fratele meu a fost cel care a ridicat preţul destul de sus, murmură Thea clătinând din cap, dezamăgită.

— Ballard nu avea de unde să ştie de ce îmi doream atât de mult să câştig calul. La fel cum nici eu nu aveam de unde să ştiu cât de mult ţi-l doreai tu.

Thea răsuflă adânc.

— Ei bine, chiar dacă aş putea, acum nu l-aş mai lua pe Alabastru de lângă Phillip. Prietenul tău are nevoie de cal. Are nevoie de el mai mult decât am eu.

Ewan inspiră adânc.

— Este un gând foarte frumos!

Dacă îi mai rămăsese vreo îndoială, Ewan era acum convins. O *judecase* complet greşit pe Thea. Ea nu era deloc așa cum presupusese el la început.

Thea îşi şterse lacrimile în timp ce îi respinse lauda:

— Măcar atât puteam să fac după ce am venit aici şi m-am făcut de râs furişându-mă şi rupându-mi piciorul!

Ewan chicoti şi-şi băgă mâinile în buzunarele hainei.

— O, n-aş spune asta! Gândeşte-te că, dacă nu te-ai fi furişat şi nu ţi-ai fi rupt piciorul, poate că Phillip nu ar fi vorbit acum.

Thea zâmbi şi dădu din cap în semn că era de acord cu spusele lui.

— Este un mod frumos de a interpreta evenimentele. Îţi mulţumesc! Atunci, nu voi regreta niciodată că mi-am

rupt piciorul, declară ea aruncând o privire spre locul unde se afla Phillip, care încă vorbea în șoaptă cu Alabastru.

Thea oftă și-și sprijini brațele pe ușa boxei din fața ei. Își ținu echilibrul și-și sprijini de pământ piciorul imobilizat în atelă. Era bucuroasă să stea în picioare, chiar dacă o durea puțin.

Ewan făcu un pas mai aproape. Foarte aproape. Era mai înalt decât ea. Thea se întoarse spre el și fu nevoită să-și încline capul pe spate ca să se uite la fața lui. O, de ce trebuia ca bărbatul acela să fie atât de chipeș și să miroasă atât de bine? Nu mai voia să-i înapoieze batista. Avea parfumul lui.

— Pe lângă identitatea lui Phillip, va trebui să mai păstrezi un secret, Thea, spuse Ewan cu blândețe, în timp ce se uita în ochii ei.

Thea înghiți în sec.

— Care este acela? întrebă ea în șoaptă.

— Că eu am făcut asta.

Buzele lui le întâlneau pe ale ei într-un sărut.

Capitolul 26

În momentul în care buzele lui Ewan le atinseră pe ale ei, mintea Theei o luă razna.

Primul ei gând: „Ce face?” fu repede înlocuit de cel de-al doilea gând: „Sper să nu se oprească!”

La început, sărutul fu suav, catifelat, apoi Ewan se întoarse și se mută în fața ei, probabil ca Phillip să nu-l vadă, și atunci sărutul deveni insistent, plin de dorință.

Limba lui Ewan îi atinse buzele și ea le despărți, primind-o. Atunci gura lui se cufundă într-a ei, buzele lor contopindu-se, iar ea nu rezistă dorinței și lăasă limba lui să se joace cu a ei.

După ce el se opri și făcu un pas înapoi, Thea respira greu și tremura de dorință. Mai fusese sărutată înainte de câțiva pretendenți din provincie, dar niciuna dintre acele stângăcii nu se compara cu *ace*l sărut.

Se uită la Ewan cu ochii larg deschiși, ca și cum el tocmai îi făcuse ceva ce nu avea să uite niciodată. Nu avea cum să uite, știa asta.

— Sper că vei putea să mă ierți, spuse el după ce-și dresese glasul, dându-se înapoi și îndreptându-și haina.

Rămasă fără cuvinte, tot ce putu face Thea fu să se holbeze la el, cu gura deschizându-i-se și închizându-i-se de parcă ar fi fost un fel de pește scos din apă, înainte ca vocea lui Phillip să întrerupă orice ar fi avut ea de gând să spună:

— Alabastru este exact așa cum mi-l amintesc!

— Te-a așteptat, reuși Ewan să îngâne, ca și cum n-ar fi sărutat-o până atunci pe Thea atât de pasional încât abia își mai amintea propriul nume.

Ea continuă să se uite la el. Cum de putea să mai vorbească? Cum de putea să discute cu Phillip ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? În schimb, ea nu putea să mai fie niciodată la fel ca înainte. Era recunoscătoare totuși că Ewan rămăsese atât de liniștit, pentru că unul dintre ei trebuia să fie astfel.

Ewan se îndepărtă de ea și se îndreptă spre prietenul său ca să vorbească despre cal, în timp ce ea rămase în urma lui, cu gura căscată. După atâtea zile în care se întrebese „cum ar fi fost dacă...”, fusese în sfârșit sărutată de lordul Clayton... și deja voia să fie sărutată din nou.

*

Ewan își petrecu următorul sfert de oră povestindu-i lui Phillip cum reușise să cumpere nu numai fostul lui cal, ci și toate bunurile familiei lui la licitația organizată la Londra, cu câteva săptămâni în urmă, de vărul acela îndepărtat. Ewan păstrase tot ce câștigase pentru prietenul său. Acum vorbea și reușea să spună o poveste convingătoare, dar mintea îi era cu totul în altă parte. Adică la sărutul cu Thea, întâmplat mai devreme.

Nu ar fi trebuit s-o sărute. Bineînțeles că nu ar fi trebuit. Nu avea nicio scuză pentru asta și nici nu înțelegea

de ce o făcuse, dar pur și simplu nu se putuse abține. După ce văzuse sinceritatea reacției ei la faptul că Phillip se reîntâlnea cu calul pe care ea și-l dorise atât de mult, pur și simplu el se îndrăgostise puțin de fată. Asta era tot. O, nu credea neapărat în dragoste, dar de câteva zile își dorea s-o sărute și în ultima vreme avea impresia clară că ea nu ar fi fost supărată dacă el ar fi făcut-o. Nu existase decât o singură cale de a afla, iar emoțiile din acea dimineață îl copleșiseră.

Numai că nu erau doar emoții la mijloc. Chiar și acum, Ewan se lupta cu o erecție cum nu mai experimentase de ceva vreme. Se simțea ca un școlar fără experiență, atât era de incapabil să potolească cererile dezlănțuite ale corpului său după ce primise căldura sărutului ei. Ea nu doar că îi permisesese s-o sărute, ci îl sărutase înapoi cu toată pasiunea de care era în stare, pasiune pe care el ghicise de mult că se afla înlăuntrul ei.

Problema era că... acum o dorea. Iar asta era extrem de inoportun. Ea nu era vreo văduvă sau vreo cântăreață de operă. Era o tânără nevinovată. O fată bătrână, poate, dar fiica unui nobil ca și el, nu cineva cu care să se joace și, cu siguranță, nu o femeie pe care s-o poată lua în patul lui. *La naiba. La naiba. La naiba.* Fusesse o greșeală s-o sărute. Cum să reușească să trăiască sub același acoperiș cu ea cel puțin încă două săptămâni, dacă nu mai mult? Ea se afla la el acasă de aproape trei săptămâni, iar doctorul Blanchard, care o vizita regulat, spusese că ar fi putut trece în total șase săptămâni până când piciorul ei avea să se vindece suficient încât să poată fi mișcat astfel încât ea să meargă acasă cu trăsura.

Ewan se îndepărtase de Thea și se dusesse să vorbească cu Phillip ca să-i lase un pic de timp. Își dădea seama că ea fusese amestecată de sărut. Dar nu avea de unde să știe dacă voia să-l pălmuiască sau să-l sărute din nou. Presupunea că cea de-a doua variantă era cea adevărată. Thea nu era genul de femeie care să se rușineze și să-l pălmuiască.

Trebuia să se întoarcă la ea, fiindcă avea un picior

rupt, iar el o lăsase sprijinită de ușa unei boxe, ca pe o furcă. Se uită la ea. Thea privea spre partea îndepărtată a grajdului. Văzută din profil, arăta la fel de minunat.

— Să ne întoarcem? îi propuse el lui Phillip.

Phillip dădu din cap în semn că da, îl mai mângâie o ultimă dată pe Alabastru, iar apoi cei doi bărbați se îndreptară spre locul în care se afla Thea. Înainte ca Ewan să apuce s-o ajute să se așeze în scaunul cu roțile, aceasta își dresе glasul și spuse:

— Phillip, ai fi atât de amabil încât să mă ajuți să mă așez? Sunt convinsă că lordului Clayton i-ar prinde bine o pauză, fiindcă a avut destulă grijă de mine.

„Dimpotrivă”, se gândi Ewan, dându-se la o parte ca să-i permită lui Phillip s-o ajute să se așeze din nou pe scaunul ei cu roțile.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era o pauză. De fapt, își dorea mai mult de la ea.

Mult mai mult.

Capitolul 27

A doua zi, Thea stătea în patul ei, cu piciorul sprijinit pe perne, scriindu-i o altă scrisoare fratelui ei. Habar nu avea de ce Anthony alesese s-o abandoneze, dar intenționa să-i trimită un răspuns tăios. Cu câteva zile în urmă, îi trimisese deja o scrisoare unchiului ei de la Londra. În ea, îi povestise pe scurt circumstanțele în care se afla – fără partea în care încercase să intre prin efracție în grajdul lordului Clayton îmbrăcată ca un băiat – și îl ruga pe unchiul Teddy să vină imediat s-o ia, ca să-i salveze reputația. Dacă unchiul ei nu-i răspundea, urma să-i scrie lui Lady Hophouse, cea mai apropiată prietenă a mamei sale.

Cineva trebuia să vadă logica din argumentul Theei și să vină după ea. Trebuia să plece din casa lordului Clayton.

Stătuse deja mult prea mult timp. Ewan o sărutase, așa cum ea își dorise, iar acum trecuse la a-și imagina căsătorie și copii și of, totul era atât de complicat! Nu te căsătorești cu un bărbat pe care îl cunoști după ce te furișezi în casa lui și îți rupi un picior. Ar fi fost de-a dreptul absurd!

Avea impresia că se îndrăgostise de Ewan, iar asta o îngrozea. Nu putea lăsa se întâmple așa ceva. Mama ei fusese destul de clară în această privință atunci când, chiar înainte de accident, îi depănase povestea despre cum ea și tatăl ei se cunoscuseră și se căsătoriseră.

Viitoarea contesă se îndrăgostise nebunește de conte atunci când îl întâlneau la un bal de la Londra, la scurt timp după ce-și făcuse debutul în societate. Fusese convinsă că Blackstone o iubea și el, dar, de fapt, fusese îndrăgostit doar de banii fetei și de poziția în societate a familiei ei, ambele, destul de impresionante. Căzuseră de acord să se căsătorească după doar câteva săptămâni de curtare, ceea ce nu era ieșit din comun.

Dar la doar câteva săptămâni după nuntă, tânăra contesă își dăduse seama că soțul ei avea o amantă la Londra. Una la care nu avea nicio intenție să renunțe. El își lăsase soția la țară și se întorsese la distracțiile lui de la Londra, ca și cum nu ar fi fost însurat. Venise la țară suficient de des ca să-și lase soția însărcinată și să-și asigure viitorul prin cei doi urmași. Contesa își făcuse datoria și născuse copiii, se îngrijise de moșie și fusese o gazdă bună ori de câte ori soțul ei sosea de la Londra însoțit de musafiri. De asemenea, reușise să-l convingă să organizeze un bal anual de Crăciun. Aceea era singura perioadă din an în care putea fi sigură că el avea să fie acasă, alături de ea.

Pe Thea o durea sufletul ori de câte ori se gândea la biata ei mamă, ce iubise un bărbat care nu-i răspunsese cu aceleași sentimente. Nu avea să uite niciodată ultimele cuvinte pe care i le spusese ea: „Thea, să nu te căsătorești niciodată cu un bărbat care nu te iubește! Asta înseamnă iadul pe pământ!”

Cuvintele nu se șterseseră din mintea Theei în acei

ultimi șase ani.

Pe lângă faptul că era în doliu chiar la momentul debutului ei în societate, Thea mai era și speriată de căsătorie. Cum, mai exact, să găsești un bărbat care să te iubească la rândul lui, dacă bărbații păstrau secrete, cum ar fi fost faptul că aveau amante secrete la Londra? Căsătoria părea ceva înfiorător de riscant, în ultimii ani, Thea reușise să stea departe de subiecte precum dragostea și căsătoria, iar acum lordul Clayton o făcea să-și dorească lucruri la care ea renunțase de mult timp. Iată ceva extrem de incomod și de supărător! Și nu avea cum să gândească limpede atât timp cât trăia sub același acoperiș cu el. Tot ce voia să facă acum era să-l sărute din nou. Iar un asemenea impuls nu o ajuta deloc să ia decizia corectă.

Nu, trebuia să se întoarcă acasă cât mai repede posibil, iar dacă singura modalitate de a face asta era să convingă pe una dintre rudele sau pe unul dintre prietenii ei să vină și s-o ia, așa să fie! Așa că Thea porni o campanie de scrisori. Începu cu scrisoarea către fratele ei, recitind-o ca să se asigure că își prezentase cele mai importante argumente.

Între timp, în cealaltă parte a camerei, Maggie stătea pe un scaun de lângă fereastră, răsfoind exemplarul de dimineață al ziarului *Times*. Lui Maggie îi plăcea să citească adeseori cu voce tare secțiunea de bârfe din ziar. Thea era pe jumătate atentă. Era ușor amuzată de bârfele din înalta societate, dar ele nu o interesau în mod deosebit.

— Lady Haversham găzduiește o serată muzicală în casa ei din Berkeley Square, anunță Maggie.

— Ce păcat că nu am fost invitată! spuse Thea pe un ton ironic.

— O serată muzicală ți-ar prinde bine, spuse Maggie fără să-și ridice privirea. Este o distracție mult mai potrivită decât să te furișezi în grajduri.

Thea ridică dintr-o sprânceană.

— Asta e părerea ta!

Maggie o ignoră și continuă cu următoarea știre.

Thea zâmbi în sinea ei. Își putea imagina povestea ce

avea să apară în ziar în ziua în care se afla că fratele fostului duce de Harlowe nu murise în război și că urma să-și preia titlul și poziția în societate. Mag ar fi căzut de pe scaun. Bineînțeles că Thea ar fi vrut să-i spună pe loc prietenei sale o veste atât de importantă, dar îi promisese lui Ewan să păstreze secretul și așa avea să și facă. Din câte știa Maggie, Phillip era doar un oaspete al casei și un prieten al lordului Clayton.

— Se pare că balul doamnei Cranberry a fost un succes, spuse Maggie în continuare. În ciuda faptului că sculptura în gheață s-a topit rapid și a creat o mică inundație în apropierea ringului de dans, provocând alunecarea mai multor dansatori.

— Și-a rupt cineva piciorul? întrebă Thea pe un ton absent.

— Dacă cineva a făcut-o, nu este menționat, răspunse Maggie oftând.

— Ei bine, nu i-aș dori nimănui așa ceva, spuse Thea uitându-se țintă la propriul picior, momentan inutil. Deși în curând voi avea un scaun cu roțile pe care cineva să-l împrumute la nevoie.

— Lordul Whitmire și domnișoara Laura Footwinkle urmează să se căsătorească, relatează Maggie mai departe.

— Lordul Whitmire este un fanfaron, spuse Thea. Și nu am auzit niciodată de domnișoara Footwinkle.

— Ar trebui măcar să te prefaci că-ți pasă de aceste lucruri! spuse Maggie cu o notă de muștrare în glas și clătinând din cap cu îngrijorare.

— De ce aș face-o, Mag, când te am pe tine ca să te ocupi de toate astea în locul meu? întrebă Thea afișând un zâmbet larg. Dar, dacă asta te face să te simți mai bine, află că îi urez noroc domnișoarei Footwinkle. Va avea nevoie de el dacă va trebui să asculte tot restul vieții poveștile plictisitoare ale lordului Whitmire.

Clătinând din cap, servitoarea mai citi pe sărite câteva anunțuri la care Thea abia dacă era atentă, până când Maggie tresări, speriată.

Thea se uită la ea. Fața prietenei ei devenise

îngrozitor de albă. Thea fu străbătută de un fior.

— Ce este, Maggie?!

Servitoarea își ridică privirea din ziar și se uită ținută la Thea. Ochii ei negri erau plini de neliniște.

— Mă sperii! spuse Thea, tremurând deja. Spune-mi! Ce este?!

— Mi-e teamă că nu o să-ți placă asta, răspunse Maggie cu un nod în gât.

— Ce e?! întrebă Thea, intrată în panică. Adu-mi ziarul, te rog!

Maggie se ridică încet de pe scaun și merse și mai încet spre pat. Atunci când ajunsese în sfârșit acolo, îi înmână Theei ziarul, deschis la pagina pe care ea, Maggie, tocmai o citise. Arată spre rândurile din mijlocul paginii.

Ochii Theei urmăriră acele rânduri până când poposiră pe paragraful care, în mod evident, o îngrozise pe Maggie.

Acest autor a aflat dintr-o sursă sigură că, în cel mai mare secret, în Devon, Lady Theodora Ballard, fiica contelui de Blackstone, trăiește sub același acoperiș cu vicontele de Clayton!

Capitolul 28

— Fir-ar să fie! strigă Ewan în timp ce citea secțiunea de bârfe din *Times*. Humbolt, vino aici!

Câteva momente mai târziu, majordomul apărură la ușa biroului.

— Da, milord!

— Cheamă-l pe doctorul Blanchard! Spune-i că trebuie să vină imediat! Apoi trimite-i o scrisoare lordului Blackstone. Spune-i același lucru.

— Da, milord! răspunse Humbolt dând din cap în semn de încuviințare și apoi grăbindu-se să facă ceea ce i se ceruse.

Ewan înjură din nou în sinea lui. Obişnuia să citească fiţuicile cu bârfe, deoarece bârfele, oricât de inofensive ar fi părut, se dovedeau adesea utile atunci când negocia cu anumiţi domni din Parlament. Nu se ştia niciodată când anume o mică informaţie se putea dovedi utilă ca să convingă pe cineva să asculte vocea raţiunii. Un parlamentar informat era un parlamentar puternic, sau cel puţin aşa îi plăcea lui Ewan să creadă.

Cu toate acestea, se mândrea cu faptul că-şi ţinea *propriul* nume departe de a apărea în ziare, cu excepţia cazurilor în care se vorbea despre activitatea lui în Parlament. Bârfa nu era ceva asociat cu el. Şi pe bună dreptate.

Până atunci. Înjură a treia oară.

*

Doctorul Blanchard sosi primul. Fu primit direct în biroul lui Ewan, unde acesta se plimba de colo până colo, soluţiile pe care le găsea în minte părănd din ce în ce mai sumbre.

— Aţi văzut ziarul din această dimineaţă? Îl întrebă el pe doctor.

Acesta din urmă îşi schimbă poziţia de pe un picior pe altul, încurcat. Îşi dresе glasul.

— Da, milord.

— Atunci, ştiţi de ce v-am chemat atât de repede.

Doctorul aprobă cu o înclinare a capului.

— Trebuie să ştim ce variante avem, continuă Ewan. Lady Theodora se află aici de trei săptămâni. Cum se simte piciorul ei? Poate fi mutată? S-a vindecat suficient de mult osul?

— Va trebui s-o examinez din nou, bineînţeles, milord. Cu siguranţă că ar fi mai puţin riscant s-o mutăm acum decât în urmă cu trei săptămâni, dar riscul rămâne totuşi.

Ewan îşi muşcă buzele şi dădu din cap.

— Foarte bine. Lordul Blackstone va fi aici în scurt timp. Vom discuta opţiunile cu el. Mă tem că nu avem prea

multe.

*

— Ce-ai aflat? o întrebă Thea pe Maggie imediat ce servitoarea se întoarse în grabă în dormitor.

Thea o trimisese pe Maggie în misiune, ca să descopere tot ce se putea despre lordul Clayton și dacă acesta citise bârfa din *Times*. O neliniștea extrem de tare faptul că nimeni nu-i spusese încă nimic.

— Tatăl tău este aici! raportă Maggie frecându-și mâinile. Tocmai a sosit. Domnul Humbolt îl conduce chiar acum în biroul lordului Clayton.

Thea se deplasă spre ușă în scaunul cu rotile. Acela era momentul în care își dorea cel mai mult să se poată ridica și să meargă pe picioare.

— Tata? Aici? Păi asta înseamnă că a venit să dezbată problema.

— Așa se pare, fu de acord Maggie.

Thea se supără.

— Lordul Clayton nu m-a chemat și pe mine, ceea ce înseamnă că vor discuta doar ei doi. Este de neconceput!

— Poate că nu vor să te îngrijoreze, Thea, spuse Maggie.

— Să mă îngrijorez? În primul rând, sunt deja destul de îngrijorată. În al doilea rând, e vorba de viața *mea*. De viitorul *meu*. De familia *mea*. De scandalul *meu*! Nu e normal să se discute despre consecințe în lipsa mea.

Thea se apropie de ușă și se opri.

— Deschide ușa, te rog, Maggie, și cheamă valeții să mă ducă jos. Refuz să le permit acestor blestemați de bărbați să se întâlnească fără mine!

*

Câteva minute mai târziu, Thea era la parter în scaunul ei cu rotile, împins de Giles în direcția biroului lui Ewan. Auzind decizia Theei de a întrerupe întâlnirea

domnilor, Maggie nu protestase. Chiar și ea știa că nu trebuia să se certe cu Thea atunci când era atât de hotărâtă pe cât ajunsese să fie în acel moment. În loc să încerce s-o descurajeze, Maggie deschisese imediat ușa și-i chemase pe James și pe Giles, care se grăbiseră amândoi s-o ajute.

În timp ce Thea și Giles se apropiau de ușa biroului, ea îi făcu semn valetului să tacă și apoi îi făcu semn să plece. Împinse singură scaunul pe distanța rămasă, iar apoi își lipi urechea de ușa biroului.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, se auzi vocea tatălui ei.

Thea își dădu ochii peste cap. Cât de rău putea să-i pară? El o lăsase aici, știind foarte bine că ar fi urmat un scandal dacă cineva ar fi spus ceva, ceea ce, evident, se întâmplase.

— Nu, eu sunt cel care vă datorează scuze, milord! spuse Ewan. S-ar părea că cineva din personalul meu a furnizat informația către ziare.

— Nu poți ști asta cu siguranță, Clayton, fu de părere contele. Doi dintre servitorii mei știu că Thea se află aici. Este foarte posibil să fi fost unul dintre ei.

Thea miji din ochi. Cum de îndrăznea tatăl ei s-o acuze pe Maggie că răspândise zvonul? Și nu credea nici că ar fi fost Giles. Rosalie era vinovată, în mod evident, deși Thea presupunea că nu puteau dovedi vreodată așa ceva.

— În acest moment nu mai contează cine a vorbit. Răul a fost făcut, se auzi vocea lui Ewan, care făcu o pauză lungă înainte de a continua: Presupun că suntem amândoi de acord că există o singură cale de a rezolva această situație.

Thea își ținu respirația. Vocea lui Ewan părea resemnată.

— Știu la ce te gândești, Clayton, spuse contele. Și sunt întru totul de acord.

Ce? Ce avea în minte? Thea își auzea inima bătându-i atât de puternic, încât trebuia să facă un efort ca să audă conversația.

— Îmi voi chema avocatul, spuse Ewan dintr-odată. Vom întocmi un contract de căsătorie.

Thea tresări.

— Dacă te consolează cu ceva, Clayton, fiica mea are o zestre mare și valoroasă, spuse tata.

— Nu mă îngrijorează zestre, zise Ewan. Sunt mult mai îngrijorat de cum anume îi voi explica asta logodnicei mele.

Căldura și frigul cuprinseră simultan corpul Theei. Se topea, îngheța. Pereții coridorului se apropiau și o striveau. Nu. Nu se putea întâmpla așa ceva! Se sprijini cu o mână de peretele de lângă ușă, ca să nu cadă. Se simțea rău.

Logodnică? Logodnică! Ce?! Thea habar n-avea că Ewan avea o logodnică! Nu, nu! Nu se putea întâmpla așa ceva! Nu se putea întâmpla! Nu și dacă avea ea un cuvânt de spus! Iar ea avea un cuvânt de spus! Nu putea să se mărite cu un bărbat care nu o dorea. Care se căsătorea cu ea dintr-un sentiment de obligație, din pricina unei greșeli pe care ea o provocase în primul rând. Nu avea să fie o povară pentru Ewan pentru tot restul vieții!

„Dacă te consolează cu ceva, Clayton...”

Cuvintele tatălui ei îi răsunau continuu în minte. Dar și mai rele erau cuvintele cu care răspunsese Ewan: „Sunt mult mai îngrijorat de cum anume îi voi explica asta logodnicei mele.”

Clayton o sărutase, deși avea o *logodnică*. Era un pungaș. Un ticălos. Un trădător.

Thea nu-și mai aminti cum ajunsese înapoi la scară și cum reuși să cheme din nou valeții. Dar, odată ce se văzu din nou în dormitorul ei, închise repede ușa și se întoarse spre Maggie, spunându-i pe nerăsuflăte:

— Fă-mi bagajele, te rog! Mergem acasă, împreună cu tata!

Ewan abia dacă era atent la detaliile contractului care se întocmea. Își chemase avocatul imediat după ce el și lordul Blackstone hotărâseră că trebuia să aibă loc o căsătorie. În acel moment, avocatul era instalat în birou, redactând contractul de căsătorie dintre Ewan și Thea.

Lui Ewan nu îi stătea deloc în fire să nu țină cont de detalii. În mod normal, ar fi fost atent la fiecare cuvânt dintr-un astfel de document. Un contract de căsătorie era ceva de care urma să fie legat pentru tot restul vieții. Existau implicații uriașe în acel act, dar el nu reușea să se concentreze asupra detaliilor. Se gândea doar la cât de mult se schimbase viața lui în cele câteva săptămâni de când o cunoscuse pe Lady Theodora Ballard.

Cu doar câteva zile în urmă, ducea o viață perfect ordonată. O viață în care știa exact ce urma să facă de la o zi la alta, pentru că plănuise totul dinainte. Dar, de când Thea ajunsese la ușa lui, surprizele neplăcute se ținuseră lanț, culminând cu întocmirea unui contract de căsătorie! Cum naiba de se întâmplase așa ceva?!

Avocatul continua să pună o serie de întrebări, iar Ewan răspundea monosilabic, în timp ce-și imagina momentul în care avea să-l informeze pe lordul Malcolm, tatăl Lydiei, că nu mai exista o înțelegere între el, lordul Clayton, și fiica acestuia. Lordul Malcolm nu ar fi fost încântat, dar nici nu s-ar fi supărat prea tare. Ewan presupusese atât de mult timp că urma să se însoare cu Lydia, încât nu se putea împăca cu gândul că asta pur și simplu nu mai avea să se întâmple. Oricum, desigur că nu avusese intenția să se căsătorească prea *curând* cu Lydia, și poate că asta spunea ceva despre nerăbdarea lui de a fi cu ea, sau despre lipsa unei astfel de nerăbdări, mai exact.

Dar, gândindu-se că urma să se însoare cu Thea, își dădu seama că... abia aștepta! Cu siguranță că aștepta cu nerăbdare noaptea nunții. Era cel puțin surprinzător, dar avea deja emoții gândindu-se la asta.

Căsătoriile din lumea lor se bazau pe principii sănătoase, ca, de pildă, unirea a două familii care să formeze una mai puternică. De aceea voise să se însoare

cu Lydia. Nu se gândise prea mult la altceva în afară de principii. Lydia părea o fată destul de plăcută. Se născuse și crescuse într-o familie onorabilă. Ar fi trebuit să fie o soție bună. Asta era tot. Acum, Ewan se confrunta cu perspectiva de a se căsători dintr-un cu totul alt motiv... ca să prevină un scandal. Și, deși nu era cel mai grozav lucru din lume să te căsătorești din motive politice, să te căsătorești pentru prevenirea unui scandal era, în mod clar, mult mai rău.

Ewan privea ținută pe fereastra biroului său, fără să vadă pajiștea de dincolo de ea. Poate că nu ceruse nimic din toate acestea, poate că nu se așteptase la așa ceva, dar trebuia să facă ceva ca să salveze onoarea lui și pe cea a Theei, ceea ce însemna să se însoare cu ea. Nu avea de ales. Era singura acțiune care îi putea salva reputația fetei, acum când ziarurile de bârfe puseseră mîna pe vestea că ea locuia sub acoperișul lui, chiar și dacă tot timpul ea avusese o însoțitoare care corespundea cerințelor impuse de bunele maniere. Dar acest fapt nu mai avea nicio importanță. Implicația scandaloaasă era tipărită acolo, negru pe alb, pentru ca toată lumea s-o afle.

Avocatul citea din contract fiecare articol pentru care Ewan trebuia să decidă, iar el se trezea că era de acord cu orice dorea lordul Blackstone. Zestrea Theei era substanțială. Ewan nu avea obiecții. Thea avea voie să păstreze controlul asupra banilor care îi rămăseseră de la mama ei. El nu avea nicio obiecție. Thea urma să folosească o parte din zestre pentru un trusou. Suma obișnuită.

— Sunt anumite lucruri la care Thea nu va renunța, așa că ar trebui să fii la curent cu ele, spuse lordul Blackstone.

Ewan ridică dintr-o sprânceană.

— Cum ar fi...?

— Va avea pretenția să călărească ori de câte ori va dori, răspunse Blackstone.

Ewan râse zgomotos.

— Mi-ar plăcea să văd pe cineva încercând s-o împiedice!

Fu rândul lui Blackstone să ridice dintr-o sprânceană.

— Mi-e teamă că o să ai mult de furcă, Clayton!

Ewan îl privi cu atenție pe bărbatul mai în vârstă. Dacă Thea ar fi fost fiica *lui*, în loc să se poarte ca și cum ar fi fost o povară pentru cel cu care ea urma să se căsătorească, ar fi făcut, ca tată, tot ce putea ca să-i laude calitățile. Tânăra femeie pe care Ewan ajunsese s-o cunoască în ultimele săptămâni era înțeleaptă, frumoasă și avea simțul umorului. Știa exact ce voia și nu accepta să fie prostită. Era o fiică de care Blackstone ar fi trebuit să fie mândru. Ewan era dezamăgit. Blackstone nu-și merita fiica. Dar nici el, Ewan, nu era sigur că o merita pe Thea.

*

După mai mult de o oră, contractul fusese încheiat. Avocatul îi puse lui Ewan documentul în față și-i dădu o pană de scris. Ewan se uită lung la document și apoi la Blackstone.

— Cred că ar trebui s-o întrebăm pe Thea înainte să-l semnăm. Ca să ne asigurăm că este de acord cu hotărârea noastră.

Blackstone se uită la el, derutat.

— S-o întrebăm pe Theodora?!

Ewan își mușcă buzele ca să se abțină și să nu-i atragă atenția lordului că fiica lui prefera să i se spună „Thea”.

— Da. Dacă ea se opune? întrebă Ewan.

— Nu are de ales, răspunse Blackstone pe un ton sec. Ewan ridică dintr-o sprânceană.

— Așa vezi tu lucrurile?

Contele nu vru să-l privească în ochi.

— Lasă-mă pe mine s-o informez pe Theodora!

Capitolul 30

— Am luat o decizie! anunță contele Blackstone în timp ce intra pe ușa dormitorului Theei, din casa lui Clayton.

Thea era deja pregătită pentru un astfel de anunț.

— Și eu, la fel. Mă întorc imediat acasă, împreună cu tine! exclamă ea făcând semn spre bagajele care stăteau lângă ușă, cel mare, al ei, iar cel mic, al lui Maggie.

Lordul făcu ochii mici.

— Trebuie să mă ascuți, Theodora! Am luat cea mai bună decizie pentru viitorul tău.

Thea se îndreptă de spate și spuse, ridicând vocea:

— Lasă-mă să mă fac înțeleasă! Eu *nu* rămân aici! Orice planuri ați făcut pentru mine, mi le poți explica *acasă*. Refuz să rămân aici ca subiect de bârfă din partea unor clevetitori necunoscuți! Nu-mi pasă nici dacă mi se *desprinde* piciorul pe drum!

Tatăl ei scrâșni din dinți și în ochii cenușii i se citi furia. Dar înțelegea clar că ea vorbea serios.

— Bine. Te voi duce acasă. Dar vom discuta despre viitorul tău pe drum!

Theei nu-i păsa. Câștigase prima bătălie, aceea de a pleca imediat din casa lordului Clayton. Dat fiind faptul că nu avea nici cea mai mică idee despre cine anume răspândise bârfele pe seama ei, plecarea era primul și cel mai important lucru de făcut. Nu avea nici o intenție să se mărite cu Clayton, iar dacă mai rămânea acolo o clipă, decizia ei devenea și mai greu de justificat. Acum, că vestea ajunsese în ziare, fără îndoială că toți vecinii aveau să vină să se convingă singuri. Probabil că unii erau deja pe drum.

*

Nici o oră mai târziu, Thea, Maggie și toate bagajele lor fură urcate în trăsura lordului Blackstone. Giles și James puseră scaunul cu roțile într-o căruță care venea în urma trăsurii.

Thea chiar reușise să-l convingă pe tatăl ei că nu

trebuia să fie văzuți în vestibul, luându-și rămas-bun de la gazda lor. În schimb, îi promisese tatei să-i scrie lui Clayton o scrisoare de mulțumire după ce se va fi instalat din nou acasă la ea. Deocamdată, îi trimise mulțumiri vicontelui prin intermediul tatălui ei, care reveni în birou ca să-l anunțe pe Clayton că își lua fiica acasă.

În interiorul trăsurii, făcură tot posibilul ca să protejeze piciorul Theei, sprijinindu-l pe un morman de perne și de pături. Dar, în timp ce vehiculul călătorea pe drumurile de țară pline de gropi, câte o denivelare ocazională era suficient de supărătoare ca s-o facă pe Thea să strige de durere. Strângea din dinți și încerca să nu scoată niciun țipăt sau geamăt, dar din când în când tot nu se putea abține.

De mai multe ori, tatăl ei încercă să abordeze subiectul acelei logodne ridicole. La un moment dat, Thea își dădu seama că, dacă exagera durerea de picior, reușea astfel să-l împiedice pe tatăl ei să încerce să discute despre asta.

Între timp, Maggie stătea încordată lângă stăpâna ei, încercând să se concentreze asupra lucrului de mână și tresărind de fiecare dată când Thea țipa.

— Theodora, trebuie să discutăm despre viitorul tău, îi ceru în cele din urmă lordul, pe când se aflau la mai puțin de un sfert de oră de Blackstone Hall. Lordul Clayton și cu mine am...

— Aaa! strigă Thea înainte să-și pună dosul mâinii pe frunte, pentru un efect dramatic suprem. Piciorul îmi pulsează și sunt epuizată! Putem să vorbim despre asta mâine, după ce voi reuși să mă odihnesc, tată?

— Trebuie să avem grijă de reputația ta! ripostă el.

Thea se supără.

— Da, ar fi *trebuit* să avem această grijă atunci când m-ai obligat să rămân în casa lordului Clayton după accidentul meu.

Acele vorbe fură suficiente ca să-l reducă la tăcere pe tatăl ei pentru tot restul drumului spre casă. Slavă cerului! Thea se uită pe fereastră. Ziua era cenușie și rece, la fel ca

gândurile ei. Privea cum trăsura trecea pe lângă copacii fără frunze, cu ramurile lor negre care se conturau pe cerul întunecat, în timp ce ei îi treceau prin minte gânduri despre timpul petrecut alături de Clayton.

Regretă că nu avusese ocazia să-și ia rămas-bun de la Phillip. Era un om atât de drăguț! Dulce, amabil și grijuliu. Nici pe departe la fel de enervant cum fusese Clayton atunci când îl cunoscuse ea. Plănuia să-i scrie lui Phillip ca să-și ia rămas-bun și, cu acea ocazie, să-l încurajeze să-l vadă pe Alabastru cât mai des posibil.

Alabastru! Oare ei avea să i se mai ivească vreodată ocazia să vadă acel cal? Să-l mai viziteze de acum încolo ar fi însemnat să dea naștere unor bârfe care să umple din nou ziarele. *La naiba!* Închise ochii. Trebuia să-și facă mai târziu griji în privința asta, fiindcă în momentul de față era mult prea epuizată.

Dar Thea nu putea să doarmă. Durerea provocată de călătoria în care îi sărise în sus piciorul fracturat o făcea să strângă din dinți. Iar dacă asta nu o stânjenea destul, de fiecare dată când încerca să se odihnească, un gând oribil, năucitor și surprinzător continua s-o tortureze: Clayton avea o logodnică.

O logodnică! Fusese logodit în toată perioada în care ea se aflate în casa lui, fără ca el să sufle vreodată fie și un singur cuvânt despre asta. Oare ce soi de ticălos era? O sărutase, pentru numele lui Dumnezeu! Era cel mai josnic dintre ticăloși, exact genul de care mama ei îi spusese să se ferească.

Thea încercă să și-o imagineze pe logodnica lui Clayton. El nu rostise niciun nume. Oare ea o cunoscuse vreodată pe acea domnișoară? Oare era de vârsta ei? Fără îndoială că era mai tânără, poate chiar o debutantă de optsprezece ani. Oare își făcuse intrarea în societate în primăvara anului trecut? Oare avea părul blond, lung și drept și ochi albaștri strălucitori, așa cum aveau multe dintre faimoasele debutante? Oare cânta la pian și avea vocea precum cea a unei ciocârlii? Fără îndoială că nu era irascibilă și încăpățânată, așa cum era ea, Thea. Fără

îndoială că nu era genul de domnișoară care să se îmbrace ca un băiat și să se furișeze în grajdul lui Clayton în toiul nopții. Și probabil că nu era genul care să-și fi rupt piciorul în timp ce făcea asta.

Of, ce mai conta? Thea se gândi că ea oricum nu se mărita - *nu avea să se mărite* - cu lordul Clayton. Nu o puteau forța să facă asta. Nu ar fi îndrăznit. Ceea ce însemna ca, în curând, Clayton avea să fie liber să se însoare cu aleasa inimii lui, cea cu părul lung și blond și cu vocea ca de ciocârlie. Thea nu voia să se mai gândească la ea, fiindcă așa ceva nu ar fi fost decât o pierdere de timp. Avea lucruri mult mai importante la care să mediteze, ca, de pildă, cum naiba să-și convingă tatăl că ea nu accepta pentru nimic în lume să se mărite cu lordul Clayton. Un astfel de subiect avea să stârnească cea mai mare ceartă pe care ea și tatăl ei o avuseseră vreodată, dar Thea era hotărâtă să câștige cu orice preț.

Capitolul 31

Aflat la umbra grajdului, Ewan privi cum Alabastru sărea peste un obstacol nu foarte înalt, cu Phillip în șa. De câteva zile încoace, Forrester lucra cu Phillip și cu Alabastru în fiecare după-amiază. Potrivit lui Forrester, starea lui Phillip se îmbunătățea într-un ritm nemaîntâlnit.

Phillip zâmbi și-i făcu lui Ewan cu mâna. Acesta din urmă îi răspunse în același fel. De când o cunoscuse pe Thea, Phillip progresase în chip uimitor. Și nu exista nicio îndoială că influența Theei fusese cea care îl ajutase atât de mult. Ea își petrecuse ore întregi stând de vorbă cu el în liniște. Discutaseră foarte mult despre Alabastru. Thea îi spusese lui Phillip povești despre vremea când Alabastru fusese mânz. Ewan îl auzise pe Phillip chicotind și istorisind, la rândul lui, aventurile pe care le avusese împreună cu calul.

Nu se putea nega faptul că, în cele câteva săptămâni

în care Thea fusese acolo, Phillip făcuse mai multe progrese decât în toate lunile în care Ewan încercase cu disperare să-l ajute. Transformarea care se produsese în acel scurt răstimp era una uimitoare.

Thea! Oare unde era ea acum? Ewan se sprijini cu spatele de zidul grajdului, închise ochii și oftă. Tot ce știa era că ea nu se mai afla la conacul Clayton. Ar fi trebuit ca acel contract de căsătorie să fi fost semnat. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Thea nu ar fi putut face mare lucru ca să refuze căsătoria. Dar Ewan nu voia ca ea să fie forțată să se mărite cu el. Thea era mai mult decât încăpățânată. Dacă se opunea căsătoriei, deși aceasta era în mod evident unicul lucru rezonabil care se putea face, nimic nu ar fi convins-o să se răzgândească.

Bineînțeles, cea mai bună variantă era s-o lase pe ea să se gândească și să se decidă. Ewan plănuiise chiar să îngenuncheze în fața ei și să-i ceară mâna așa cum se cuvenea, dar Blackstone îl informase că Thea era îngrijorată de apariția și mai multor bârfe, drept pentru care își dorise să plece imediat acasă. Aparent, în acel moment nu-i mai pășase de piciorul ei. Nici măcar nu-i dăduse lui Ewan șansa de a-și lua rămas-bun. Așa ceva deja însemna o prevestire de rău augur. În plus, Thea și tatăl ei erau mereu la cuțite. Iată de ce Ewan nu prea avea speranțe că ea ar fi acceptat o căsătorie decisă de lordul Blackstone.

Ewan avea de gând s-o viziteze pe Thea după ce ea își revenea suficient de pe urma călătoriei cu trăsura, care bineînțeles că trebuia să fi fost dureroasă. El spera ca piciorul ei să nu fi fost prea afectat de călătorie. Își dădu seama că voia s-o vadă. Să vorbească din nou cu ea.

Se îndepărtă de zidul grajdului și o luă spre casă, lăsându-l pe Forrester să-l supravegheze pe Phillip. Ewan trebuia să facă pregătirile pentru instalarea unei vicontese în casa lui. Era ceva ce nu plănuiise să se întâmple atât de repede, dar iată că destinul nu ținea cont de planurile lui. Iar mireasa era cu totul alta.

Lordul Blackstone nu avea relații politice deosebit de bune și era clar că o căsătorie cu Thea nu ar fi fost la fel de

avantajoasă pentru cariera lui Ewan precum cea cu Lady Lydia. Dar Ewan nu regreta. Era foarte puțin probabil să se plictisească vreodată cu Thea ca soție. Ea iubea caii la fel de mult sau chiar mai mult decât îi iubea el, iar sărutul ei îi făcuse tot corpul să vibreze. Era o fată deosebită. El își dăduse seama de asta în săptămânile pe care și le petrecuseră împreună. Lady Theodora Ballard era fără pereche.

Ewan putea doar să spere că tatăl ei nu făcuse vreo gafă atunci când îi vorbise despre căsătorie, astfel încât ea să se opună cu totul unei astfel de idei. Pentru că, odată ce s-ar fi întâmplat așa ceva, existau puține șanse ca Thea să se răzgândească vreodată.

Capitolul 32

O bătaie ușoară în ușa dormitorului o făcu pe Thea să se strâmbe. Era tatăl ei. Trecuse deja mai mult de o zi de când se întorsese acasă, așa că nu mai putea să-i spună lordului că era obosită și că o dureau piciorul. Foarte bine. Amânase destul de mult discuția. Venise timpul. Trase aer adânc în piept, se ridică pe perne și-și îndreptă umerii. Trebuia să fie pregătită.

— Intră! strigă ea în cele din urmă, încrucișându-și brațele în poală.

Ușa se deschise. Tatăl ei intră și se înclină într-un mod extrem de politicos.

— Sper că te simți mai bine în această dimineață.

— Simt un pic mai odihnită, răspunse ea pe un ton ușor sarcastic.

Încurcat, el își dresă glasul și spuse:

— Trebuie să vorbim despre viitorul tău, Theodora.

Ea încercă să-și păstreze vocea plăcută și calmă.

— Sunt conștientă de ceea ce plănuiești pentru viitorul meu, tată, dar trebuie să-ți spun că nu sunt de acord.

— Cu ce nu ești de acord? Întrebă el privind-o printre gene.

Ea își încrucișă brațele pe piept.

— Cu planul tău de a mă căsători cu lordul Clayton!

— Theodora, trebuie să înțelegi...

— Înțeleg perfect! spuse Thea pe un ton tăios, care punea capăt încercării ei de a fi calmă și plăcută. Voi doi ați discutat în lipsa mea și ați decis în mod abuziv că o nuntă ar fi cea mai bună soluție ca să evităm consecințele nefaste și ca să oprim scandalul cauzat de șederea mea prelungită în casa lordului Clayton. Nu sunt de acord cu voi!

Nervos, lordul scrâșni din dinți.

— Cu riscul de a te supăra și mai tare, Theodora, îți aduc la cunoștință că nu am nevoie de acordul tău!

Thea își strânse pumnii, iar din ochi îi țâșniră flăcări. Poate că acest bărbat reușise s-o controleze pe frumoasa, dulcea și sfioasa ei mamă, dar *Thea* nu avea de gând să-l lase s-o sperie și s-o silească să încheie o căsătorie nedorită. Restul vieții ei, fericirea ei viitoare depindeau de asta. Nu voia să moară singură în patul ei, în timp ce soțul ar fi fost la Londra împreună cu amanta lui, așa cum i se întâmplase mamei ei.

— Dimpotrivă, ripostă ea, ai nevoie de acordul meu! Dacă plănuiești o nuntă, îți promit că nu o să fiu acolo în ziua stabilită.

— Ce vrei să spui? Întrebă el privind-o din nou printre gene.

— Ce-ai auzit! Nu poți avea o nuntă fără mireasă. Indiferent ce trebuie să fac, nu voi fi acolo!

— Ameninți că-ți vei face rău? vru el să știe.

Ea ridică din umeri. Asta arăta doar cât de puțin o cunoștea tatăl ei. Nu avea de gând să-și facă rău. Nici prin cap nu-i trecuse, dar, dacă el voia să creadă că asta ar fi fost o posibilitate, așa să fie! Îi convenea ca el să creadă că ea avea mai multe opțiuni de a se împotrivi.

— Sau să fug, adăugă, aruncându-i lordului un zâmbet malițios.

— Să fugi? Unde să te duci? Întrebă el pe un ton tăios.

Thea nu-și dorise niciodată mai mult să se fi putut ridica în picioare.

— N-am de gând să-ți spun, dar fii sigur că scandalul care ar urma dacă lordul Clayton ar fi părăsit la altar ar fi mult mai mare decât reputația mea ruinată din cauza bârfelor din ziar!

Tatăl ei aproape că strigă:

— Pot să-ți reamintesc, Theodora, că acest scandal și tot ceea ce are legătură cu el a fost stârnit din vina ta încă de la bun început?!

Cuvintele ei ieșiră ca niște gloanțe printre dinții încleștați:

— Pot să-ți reamintesc, tată, că ți-am cerut să mă duci acasă după ce mi-am rupt piciorul și că tu ai refuzat?!

Lordul Blackstone înjură în sinea lui.

— Ești încăpățânată în detrimentul tău, Theodora! Nu vezi că aceasta este cea mai bună alegere pentru viitorul tău?

— Nu vezi că eu sunt singura care știe ce este cel mai bine pentru viitorul ei? Nu doresc să mă căsătoresc cu lordul Clayton!

— Ce legătură are una cu alta? Căsătoria te va scuti de bârfe suplimentare, iar eu și fratele tău vom fi scutiți, de asemenea.

— Scutește-mă tu de reproșuri, tată! Adevărul e că refuz să vă permit ție și lui Clayton să decideți viitorul meu cu atâta ușurință.

Dintr-odată, tatăl ei se întoarse spre ușă.

— Așa să fie, Theodora! N-ai decât să rămâi tot restul vieții tale o fată bătrână, nedorită de nimeni!

Ewan lovi cu palma în tăblia biroului, făcând să sară în sus hârtiile, pana și cerneala.

— La naiba!

Humbolt veni în grabă la ușă.

— S-a întâmplat ceva, milord? Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, s-a întâmplat ceva groaznic, dar nu, tu nu poți să mă ajuți, răspunse Ewan. Îmi cer scuze că te-am speriat, Humbolt.

Majordomul făcu o plecăciune și plecă, în timp ce Ewan luă scrisoarea de la Blackstone, pe care tocmai o citise, și o cercetă din nou. Și a doua oară îl scotea din sărite la fel de mult.

Clayton,

Regret să te informez că Theodora refuză să accepte căsătoria. I-am spus să se pregătească să se mărite cu tine, dar ea nu vrea să se supună. A amenințat chiar să fugă dacă o forțez. Mă tem că, dacă insist, își va face rău. Îmi cer scuze pentru toate problemele pe care fiica mea ți le-a cauzat în ultima vreme. De acum va fi vorba doar despre rușinea familiei mele și nu te vom mai implica în problemele noastre. Theodora a luat o decizie. Va fi obligată să suporte consecințele.

Ewan scrâșni din dinți. O, prostul acela de Blackstone stricase totul! Așa cum, de altfel, el, Ewan, se temea că avea să facă. Pe Thea nu puteai s-o *pui* în fața faptului împlinit. Trebuia s-o întrebi. Să-i ceri părerea. Să *discuți* cu ea. Și exact asta avusese Ewan de gând să facă. Numai că acum se întreba serios dacă Thea ar fi acceptat măcar să-l primească în vizită. *La naiba. La naiba. La naiba.* Situația devenise dezastruoasă.

Împreună cu scrisoarea de la Blackstone, pe care el alesese s-o citească prima, venise și o scrisoare de la Thea. Rupse plicul în grabă și cercetă pagina, deja dezamăgit de cât de puțin îi scrisese ea.

Lord Clayton,

Cuvintele nu pot exprima adâncă recunoștință pe care o am pentru extrema dumneavoastră bunătate. Vă rog să primiți cele mai profunde scuze pentru deranjul pe care vi l-am cauzat. Vă rog, dați-i lui Alabastru un măr din partea mea.

Lady Theodora Ballard

Asta era tot? Astea erau singurele cuvinte primite de la ea? Thea știa că el și tatăl ei întocmiseră un contract de căsătorie. Oare avea de gând să se comporte ca și cum așa ceva nici măcar nu s-ar fi întâmplat? Toți trei știau că, dacă ei, cei doi bărbați, insistau și semnau contractul, ea nu avea de ales decât să se mărite cu el. Dar Ewan nu voia asta, și se părea că nici tatăl ei nu voia. Blackstone menționase chiar că Thea ar fi putut să-și facă rău singură. Ewan se îndoia serios de asta. Credea totuși că ea ar fi fugit dacă s-ar fi ajuns la căsătorie, ceea ce ar fi provocat un scandal și mai mare. Își putea imagina cum ziarele de bârfe ar fi pus mâna pe povestea cum că ei doi se logodiseră, iar Lady Theodora fugise ca să scape de căsătorie. Nu. Asta nu se putea întâmpla!

Dacă ei doi nu se căsătoreau, reputația Theodorei ar fi fost pătată, la fel ca și cea a tatălui și a fratelui ei. Dar, în cele din urmă, lumea ar fi uitat și ar fi trecut la următorul scandal. Iar atât timp cât Thea nu intenționa să se căsătorească vreodată – și, după cele spuse de ea, era evident că nu avea de gând s-o facă –, ea ar fi trecut pur și simplu în categoria fetelor bătrâne care fuseseră subiectul unui scandal în tinerețe. Poate că nu era corect, dar Ewan putea să-și continue viața și planurile rămânând relativ nevătămat.

Trebuia să accepte faptul că Thea, în mod clar, nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Și era până într-atât de hotărâtă, încât prefera viața de fată bătrână și potențialul scandal. Ca să nu fie nevoită să se mărite cu el, chiar ar fi fugit din propria casă.

Ewan își trecu mâinile prin păr. La naiba! Bine, atunci! Încercase să facă un gest de gentleman. Încercase să facă

un gest onorabil și să-i ofere Theei protecția numelui său. Dacă ea nu o dorea, dacă o refuza categoric, dacă amenința chiar să fugă de acasă, el nu mai avea nici o obligație față de acea domnișoară. Ea era cea care se furișase în grajdul lui. Ea era cea care căzuse și-și rupsesse piciorul. Ea era cea care devenise un musafir nepoftit. Iar acum ea era cea care îi refuza ajutorul. Așa să fie! El avea să-și continue viața, uitând de Lady Theodora Ballard și de haosul total pe care îl provocase în viața lui timp de câteva săptămâni toamna asta. Ewan avea să se întoarcă la viața lui cea normală, ordonată și atent planificată.

Capitolul 34

Aflată în scaunul cu rotile, Thea se deplasă spre fereastră salonului. Tocmai terminase o scrisoare de rămas-bun către Phillip. Nu-și mai văzuse tatăl de două zile, de când se certaseră. În mintea ei se repetau continuu ultimele lui cuvinte: „Așa să fie, Theodora! N-ai decât să rămâi tot restul vieții tale o fată bătrână, nedorită de nimeni!”

Tatăl ei avea dreptate. Nu era dorită. Dar nu reușise să ia hotărârea să-i spună lordului Blackstone că adevăratul motiv al refuzului ei de a se căsători cu lordul Clayton era chiar faptul că acesta nu o dorea. Tatăl ei deja credea că era o fată bătrână răsfățată și egoistă. De ce să se mai chinuie să-i schimbe părerea? În plus, chiar dacă ea i-ar fi spus că știa că lordul Clayton își dorea o altă femeie, tatăl ei i-ar fi ignorat pur și simplu îngrijorarea, considerând-o cu totul lipsită de importanță. Lordul Blackstone se mulțumea cu faptul că Clayton *acceptase* să se însoare cu fiica lui și nu-i păsa de ceea ce simțea viconte de adevărat pentru ea. Thea urma să aibă o discuție cu fratele ei, dar se temea că aceasta avea să decurgă la fel ca schimbul de replici tăioase pe care deja îl avusese cu lordul Blackstone.

Anthony intră în salon. Tocmai se întorsese de la

Londra. Thea avea câteva lucruri să-i reproșeze. Vremea era rece și ea tremura, în ciuda păturii pe care și-o pusese pe genunchi. Ar fi trebuit să-și mute scaunul cu roțile mai aproape de șemineu, dar parcă nu avea energia necesară.

— Cum te simți? Ce-ți face piciorul? Întrebă Anthony după ce închise ușa în urma lui și se îndreptă spre canapeaua din mijlocul camerei.

— Se vindecă, răspuse ea pe un ton sec.

— Știu de la tata că doctorul Blanchard a fost aici și a spus că, în ciuda călătoriei pe care ai făcut-o cu trăsura, piciorul tău se vindecă așa cum trebuie.

— Da. Sunt foarte norocoasă, răspuse Thea, care voia să termine cu flecăreala și care acum își întoarse scaunul cu roțile spre Anthony. De ce nu ai venit după mine? De ce nu mi-ai răspuns la scrisori?

El oftă și-și trecu mâna prin păr.

— Îmi pare rău, Thea. Chiar îmi pare rău! Dar am vorbit îndelung cu tata despre asta și el a insistat să rămân acolo. În plus, ți-am răspuns!

Thea se ținu cu putere de mânerul scaunului.

— De când îl asculți tu pe tata? Mi-ai scris doar o singură dată, ca să-mi spui că nu veneai să mă ieși acasă, iar asta, după mult timp!

Anthony își sprijini mâinile pe spătarul canapelei, strângând cu putere tapițeria.

— Nu puteam să te aduc acasă în secret, fără ca tata să afle despre asta! Ce-ai fi vrut să fac, să te fi ascuns în pivniță?!

Thea oftă, supărată. Veni mai aproape de fratele ei.

— Nu înțeleg de ce tata era atât de hotărât să rămân acolo! Știa că ne pândeia riscul afectării reputației mele și pe cel al afectării renumelui întregii familii.

— I-am spus asta tatei de mai multe ori, răspuse Anthony ridicând dintr-o sprânceană. Dar se pare că el era mai îngrijorat de vindecarea corectă a piciorului tău decât de renumele familiei noastre.

Thea îl privi printre gene.

— Oare de ce nu te cred?

— Asta e, conchise Anthony. Îmi pare rău că nu am venit după tine. Îmi pare rău că nu l-am înfruntat pe tata.

— Nu, zise Thea oftând și lăsându-și capul în jos. Mie ar trebui să-mi pară rău. Eu sunt cea care s-a dus pe moșia lordului Clayton și și-a rupt piciorul. Eu sunt de vină în întregime! Îți datorez scuze pentru că ți-am distrus reputația.

Anthony se apropie de ea și se așează pe vine.

— Nu-ți face griji pentru mine, Thea! Știi la fel de bine ca și mine cum e firea lumii. Sunt un viitor conte necăsătorit. În astfel de situații, bărbații sunt întotdeauna mai protejați decât femeile. Îmi fac griji pentru reputația *ta*, pentru viitorul *tău*.

Thea se simți deznădăjduită.

— Nu mai are rost să te îngrijești pentru mine. Sunt de mult timp fată bătrână. Nu mi-ar plăcea ca bârfa legată de mine și de Clayton să-ți afecteze șansele la o căsătorie bună.

Anthony îi strânse ușor mâna rece, încurajând-o.

— Până când voi fi eu gata să-mi iau o soție, nimeni nu-și va mai aminti de aceste prostii, declară fratele ei ridicându-se și îndreptându-se spre șemineu, de care se sprijini, privindu-și sora. Iar acum, cât despre faptul că ești fată bătrână... tata mi-a spus că ai refuzat oferta de căsătorie a lui Clayton.

— Bineînțeles că da! exclamă Thea.

Fratele ei își încrucișă brațele pe piept și o privi cu atenție.

— Pot să te întreb de ce?

Thea clătină din cap, iritată.

— Cred că ar trebui să fie evident. Nu am de gând să distrug viața acestui om!

Anthony ridică din sprâncene, mirat.

— Să-i distrugi viața?!

— Da. Căsătoria cu viconte ar însemna să forțez o uniune între el și o femeie care a intrat cu forța în viața lui. Lordul Clayton a fost mereu bun cu mine. Îi datorez scuze, nu un viitor nedorit alături de o soție nedorită.

Fratele ei îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Din câte îl cunosc pe Clayton, nu e genul care să fie forțat să facă ceva.

Thea era din ce în ce mai agasată.

— Ce altceva ar fi la mijloc? Este evident că s-a oferit să se însoare cu mine ca să-mi salveze onoarea!

— El e un gentleman, fu de acord Anthony, ceea ce nu e rău, Thea. Ești fiica unui conte. Nu e ca și cum Clayton s-ar căsători cu cineva inferior lui.

Thea își lăsă privirea în jos.

— Este logodit cu altcineva.

— Ești sigură? Nu am citit despre asta în niciun ziar, răspunse Anthony pe un ton sceptic.

— A spus-o el cu gura lui, stăruie Thea ridicându-și privirea ca să vadă reacția fratelui ei.

— Na... încep să spună Anthony, dar gura i se închise brusc și se porni să-și scarpine bărbia, părând încă puțin sceptic. Presupun că asta schimbă oarecum lucrurile, Thea! Dar sunt sigur că, dacă nu ar fi fost de acord să te ia de soție, Clayton nu ar fi acceptat nimic din întregul aranjament pus la cale.

Thea se căznea să nu plângă.

— Există o mare diferență între a-ți *dori* să te căsătorești și a fi *de acord* să te căsătorești, spuse ea cu glas șoptit.

Vocea lui Anthony deveni mai blândă.

— Vrei să fii fată bătrână, Thea? Nu vrei să ai propria casă? Propria familie?

Thea era gata să izbucnească în plâns. Se întoarse cu fața spre fereastră.

— Îți voi spune ce nu vreau. Nu vreau să forțez un bărbat ca să mă ia de nevastă!

Anthony mormăi o înjurătură.

— La naiba, Thea! De ce trebuie să fii atât de încăpățânată? Cred cu adevărat că faci o greșală!

Ea se uită pe fereastră la cerul cenușiu.

„Thea, să nu te căsătorești niciodată cu un bărbat care nu te iubește! Asta înseamnă iadul pe pământ.”

— Nu, spuse ea în șoaptă, petrecându-și brațele în jurul trupului și tremurând de frig. *Asta* ar fi cea mai mare greșeală din viața mea, să mă căsătoresc cu lordul Clayton.

Capitolul 35

Beau Bellham, marchizul de Bellingham, se afla de două zile în casa lui Ewan. Acesta îl chemase acolo pe bunul lui prieten printr-o scrisoare. Trebuia să discute despre viitorul lui Phillip. Iar Beau, spion pentru Ministerul de Interne, dar și marchiz, era persoana perfectă pentru dezbaterile unor astfel de chestiuni. Ewan, Bell și Phillip stăteau în birou, la sfârșitul după-amiezii, discutând exact acest subiect. Ewan și Phillip savurau un pahar de coniac, în timp ce Bell, despre care se știa că nu consuma alcool, bea un pahar cu apă.

Ewan începuse aceeași propoziție de două ori și de fiecare dată o lăsase neterminată, în timp ce privirea îi rătăcea la întâmplare pe fereastra biroului. Fără să știe de ce, el și-o imagina pe Thea pe pajiște, călare pe Alabastru, râzând și cu părul ei negru fluturând în vânt.

Nu se mai auzise niciun râset de când plecase ea din casă, de parcă acolo nu mai era viață. El și Phillip începuseră să-și vorbească unul altuia în monosilabe. Lucrurile care îi făceau plăcere lui Ewan înainte ca Thea să locuiască sub acoperișul său nu-l mai atrăgeau acum. Nimic nu mai avea sens. Înainte putea lua masa singur fără nicio problemă, dar acum, când Humbolt îl servea, îi lipsea prezența ei la capătul mesei, îi era dor s-o audă râzând și glumind, răspunzând la întrebările lui și adresându-i și ea întrebări. Phillip o înlocuise în ultima vreme la masă, dar nici măcar compania vechiului său prieten nu putea compensa pierderea Theei.

Era imprevizibilă și neconvențională, două atribute pe care cu câteva săptămâni în urmă el le-ar fi considerat indezirabile. Dar acum, când se uita la locul gol de la masa din sufragerie tot ce simțea era pierderea prezenței ei. Ajunsese să se bazeze pe discuțiile lor, pe compania Theei.

Adevărul era că Ewan îl chemase pe Bell ca să fie mai multă lume în jurul lui. În acea perioadă a anului, el se întorcea în mod normal la Londra ca să-și vadă mama, să-și viziteze prietenii și să participe la o serie de petreceri și de serbări la care era invitat.

Decisese ca în anul acesta să stea deoparte, din cauza scandalului iscat în ziare. Înainte să se întoarcă în oraș, trebuia să lase să treacă o perioadă, astfel ca agitația să se liniștească. Dar, în adâncul sufletului, el spera cu adevărat ca Thea să se răzgândească și să accepte contractul de căsătorie. Rămăsese la țară așteptând cu sufletul la gură, zi după zi, o altă scrisoare de la lordul Blackstone, una care să-i spună că Thea se răzgândise. Nu avea niciun sens și nici măcar nu putea explica de ce spera la o astfel de scrisoare. Și totuși spera, simțindu-se ca un neghiob fiindcă o aștepta în van de aproape două săptămâni.

— Ce voiai să spui? Întrebă Bell, aflat de partea cealaltă a biroului.

— Eu... ce? Întrebă Ewan trezindu-se din visare și concentrându-se la discuția cu marchizul.

— Spuneai ceva despre cum ar trebui să-l escortăm pe Phillip înapoi la Londra atunci când va veni timpul, spuse Bell, care, de pe scaunul mare de piele pe care ședea, îl privea cu suspiciune pe Ewan.

Phillip își ridică privirea din paharul de coniac.

— Nu fi prea aspru cu el, Bell! Omului îi lipsește oaspetele lui.

Bell se încruntă.

— Ce vrei să spui? Ești chiar aici.

— Nu eu, spuse Phillip zâmbind abia schițat. *Celălalt* oaspete al lui.

Bell își îndreaptă întreaga atenție către Ewan.

— Celălalt oaspete? Ce-mi scapă?

Ewan se uită la Phillip.

— Mulțumesc că ați menționat acest lucru, Excelență.

Phillip își înclină capul și zâmbi larg.

— Cu plăcere!

Ewan oftă înainte să înfrunte privirea întrebătoare a lui Bell.

— Tu nu citești ziarele, Bell?

— Ziarele? întrebă Bell încruntându-se.

— *Times*, mai exact, îndrăzni Ewan.

— Paginile cu bârfe din *Times*, și mai exact, adăugă Phillip.

Bell își dădu ochii peste cap.

— Nu. Sunt oarecum ocupat să îndeplinesc ordinele Majestății Sale în timp de război; nu sunt tocmai interesat de bârfele prostești care circulă în presă.

Ewan își duse paharul de coniac la gură, dar, înainte să ia o înghițitură, spuse:

— Toamna asta am avut un musafir vreme de câteva săptămâni. O domnișoară. Lady Theodora Ballard.

Bell clătină din cap.

— Numele nu îmi este cunoscut.

— E tânără, are douăzeci și ceva de ani. Locuiește aici, în Devon, spuse Ewan, iar imaginea chipului frumos al Theei îi bântui încă o dată amintirile. Este fiica contelui de Blackstone.

Bell se încruntă.

— Dacă locuiește în Devon, ce a căutat aici?

— Ea... ăăă... și-a rupt piciorul aici, spuse Ewan, iar apoi își dresе glasul.

Bell îl privi cu atenție.

— Și-a rupt piciorul?

Ewan puse paharul pe biroul din fața lui și-și împreună mâinile.

— E o poveste lungă și detaliile nu sunt importante, dar doctorul Blanchard a spus că nu trebuia să fie mutată, așa că a rămas aici un pic.

— Un pic?! se miră Bell, ridicând dintr-o sprânceană.

— Câteva săptămâni, preciză Ewan.

— O domnișoară încântătoare, pur și simplu încântătoare, adăugă Phillip luând o înghițitură din paharul lui.

— Dar ce legătură are asta cu paginile de bârfe din

Times? întrebă Bell.

— A, da. Ei bine, *Times* a aflat cumva de faptul că Lady Theodora stătea aici și a publicat știrea.

— A aflat... cumva? întrebă Bell, ridicând din ambele sprâncene.

— Da, încă trebuie să descoperim cum de s-a întâmplat așa ceva, dar nu asta e important. Ideea e că m-am oferit să mă căsătoresc cu Lady Thea, deși planul inițial era să mă logodesc cu Lady Lydia Malcolm.

Bell îi aruncă o privire mirată.

— Ce?! E prima dată când aud așa ceva!

Ewan ridică din umeri.

— Nimic oficial. Doar niște discuții preliminare cu tatăl ei. Trebuia să fie - hm, încă este - o căsătorie avantajoasă din punct de vedere politic.

— În regulă, spuse Bell. Dar ce legătură are asta cu Lady Theodora?

— Lady Thea a venit aici și și-a rupt piciorul, spuse Phillip luând încă o înghițitură de coniac.

Bell se uită când la unul, când la celălalt.

— Stai! Clayton, te căsătorești cu Lady Thea?

— Nu mă mai căsătoresc, răspunse Ewan pe un ton sec, luând din nou paharul în mână.

— Cum? De ce? întrebă Bell, care acum era complet derutat.

— Pe scurt, domnișoara preferă să trăiască împovărată de acest scandal decât să se mărite cu mine, răspunse Ewan oftând.

— Iar Clayton este abătut de când a plecat ea, interveni Phillip.

Ewan se încruntă.

— Eu nu sunt abătut.

— Nu? Iartă-mă, înseamnă că am înțeles greșit tăcerea și nefericirea ta, spuse Phillip râzând.

Ewan gemu și-și puse mâinile în cap.

— O, Doamne! Par deprimat?

— Nu fi prea aspru cu tine însuși, bătrâne! Cred că ți-e dor de ea, spuse Phillip. Și mie mi-e dor de ea.

— Ți-e dor de Lydia? Întrebă Bell, privindu-l pe Ewan printre gene.

Ewan se gândi o clipă la întrebare înainte de a clătina încet din cap.

— Nu mi-a fost niciodată dor de Lydia. Abia dacă o cunosc.

— Dar ți-e dor de Thea? vru să știe Bell.

Ewan își scărpină bărbia. Își odihni brațul îndoit deasupra capului și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dacă e să fiu sincer... da.

Bell căzu pe gânduri și, în cele din urmă, luă o înghițitură din paharul lui cu apă.

— Măi, măi, măi, măi! Mie mi se pare că cineva e îndrăgostit!

Ewan aproape ca scuipă băutura din gură.

— Dragoste! Categorie nu, pur și simplu...

— Îți lipsește compania ei și te gândești mereu la ea? completă Phillip ridicându-și paharul ca pentru un toast.

— N-am spus niciodată că mă gândesc mereu la ea! ripostă Ewan, încruntându-se fioros la prietenul lui.

— Dar faci asta, nu-i așa? îl chestionă Phillip clipind și zâmbind inocent.

O clipă, Ewan rămase tăcut. De unde naiba știa Phillip că el se gândea tot timpul la Thea? Era atât de evident? Scria pe fața lui?

— Nu contează, răspunse Ewan, gesticulând ca să-și accentueze vorbele. Ea m-a refuzat. Și, cu asta, basta!

— De unde știi că nu tânjește și ea după tine? Întrebă Bell.

— Asta e ridicol! ripostă Ewan.

— Nu mai ridicol decât faptul că tu tânjești după ea, zise Phillip.

Ewan se încruntă. Prietenii lui îl derutau. Totul părise clar înainte ca ei să înceapă să vorbească. Thea stătuse la el acasă vreme de câteva săptămâni, plecase, refuzase să se mărite cu el, iar viața urma să revină acum la normal. Dar prietenii îi sugeraseră că îi era dor de ea și chiar rostiseră cuvântul „dragoste”, pentru numele lui

Dumnezeu! Era mult prea mult, se simțea copleșit.

— Cred că ar trebui să-i faci o vizită, spuse Phillip. Să vezi cum se simte... întreabă de piciorul ei!

Ewan își privi dezaprobator prietenul.

— După scandalul din ziare, nu prea cred că ar fi o idee bună s-o vizitez. Și nu se știe nici dacă ea va dori să mă primească.

Bell ridică din umeri.

— Există o singură cale de a afla.

— Nu! răbufni Ewan. O astfel de vizită e o idee foarte proastă!

— Atunci, de ce nu o inviți aici ca să-l vadă pe Alabastru? întreabă Phillip.

— Cine e Alabastru? întreabă Bell.

— Un cal, răspuse Phillip. Un cal pe care Lady Thea îl iubește foarte mult.

— Sunt sigur că nu ar veni, răspuse Ewan. Ea ar mai lăsa timp, astfel încât să se stingă scandalul.

— Ei bine, trebuie să existe o modalitate s-o vizitezi, s-o vezi, spuse Bell, căzând pe gânduri.

Ewan era pe punctul de a răspunde, când se auzi un ciocănit în ușa biroului. Humbolt se ivi în prag.

— Îmi cer scuze, milord, dar mi-ați cerut să vă aduc imediat orice corespondență care sosește de la Blackstone Hall.

Ewan se uită la prietenii lui, care îl priveau și mișcau din sprâncene cu subînțeles.

Majordomul întinse tava de argint pe care se afla scrisoarea, iar Ewan o luă.

— Mulțumesc, Humbolt!

Acesta se înclină și plecă.

Ewan rupse plicul cu mișcări grăbite, ignorând privirile curioase ale celor doi prieteni ai săi.

— Ei bine, ce scrie? întreabă în cele din urmă Bell, după ce Ewan avu suficient timp să citească.

Oftând, acesta din urmă aruncă scrisoarea pe birou și se lăsă din nou pe spate.

— Este invitația la balul anual de Crăciun de la

Blackstone Hall. Primesc una în fiecare an. Nu e nimic special.

— Poate că nu e specială, dar, cu siguranță, vine exact la timp, spuse Phillip cu un zâmbet larg pe față.

— Eu nu merg niciodată la balul de Crăciun de la Blackstone Hall. De obicei sunt la Londra în acea perioadă, răspunse Ewan.

Bell se ridică și-și puse paharul cu apă pe marginea biroului.

— În primul rând, intenționez să investighez serios, ca să aflu identitatea persoanei care le-a dat celor de la *Times* știrea despre șederea lui Lady Thea aici, spuse marchizul, ocolind biroul și bătându-l ușor pe spate pe Ewan. În al doilea rând, aş spune că ar trebui să-ți schimbi planurile pentru anul acesta, bătrâne, adăugă el, luând invitația și punându-i-o în mână. Te duci la balul acesta!

Capitolul 36

Moșia contelui de Blackstone, 23 decembrie 1812

Sala de bal de la Blackstone Hall strălucea de lumina zecilor de lumânări așezate în candelabrele enorme care atârnavă din tavan. Era decorată cu ramuri de brad și de pin și se simțea în aer parfumul pădurilor din zilele de iarnă. La bal veniseră toți vecinii Theei, nobili din Devon. Doamnele purtau cele mai frumoase rochii de gală de iarnă, domnii purtau cele mai bune ținute de seară și toată lumea părea să se distreze de minune.

Toată lumea, în afară de Thea.

În ciuda bârfelor, lordul Blackstone insistase să organizeze petrecerea anuală pentru prietenii și vecinii lor. De fapt, în săptămânile care trecuseră de când Thea părăsise casa lui Clayton, bârfele se stinseseră. Piciorul i se vindecase și ea putea din nou să meargă. Din fericire, fără să șchiopăteze.

În seara aceea, Thea era îmbrăcată într-o rochie albă, cu o fundă mare de catifea verde în jurul taliei și cu o capă de blană albă pe umeri. Părul îi era prins într-un coc, iar Maggie îi pusese în păr o rămurică de vâsc, care îi dădea un aer de sărbătoare. Thea zâmbea, dădea din cap și se prefăcea fericită, dar sufletul îi era pustiu.

Iar asta i se întâmpla de câteva săptămâni. Își spusese că simțea astfel din cauza reputației ei ruinate, dar, având în vedere faptul că la bal nu fusese făcut nici măcar un comentariu referitor la așa-zisul scandal, se părea că mica lor familie rezistase furtunii cu mai mult succes decât prezisese Anthony.

Ziarul *Times* nu mai menționase niciodată nimic despre ea și nici despre lordul Clayton. Poate că bârfele se stinseseră, dar asta nu îi împiedicase pe participanții la petrecere să discute despre subiect. Pe parcursul nopții, Thea auzise câte o șoaptă ici și colo. Șoapte care întotdeauna păreau să se stingă de îndată ce se apropia ea.

Thea tocmai luase o pauză și plecase de lângă intrarea în sala de bal, unde îi întâmpinase pe invitați. Lordul Blackstone îi luase locul pentru un moment. Încă se comportau unul față de celălalt ca niște străini politicoși, dar cel puțin nu se certau.

Thea se strecură printre musafiri până la masa cu răcoritoare, ca să-și ia un pahar cu limonadă. Își păstrase pe buze zâmbetul cel mai ospitalier cu putință, dar privirile și sprâncenele ridicate care o întâmpinau pretutindeni îi spuneau că rămăsese subiectul bârfelor. Ca să nu mai fie în centrul atenției, luă paharul și se retrase aproape de perete, lângă un palmier plantat într-un ghiveci. Și-ar fi dorit ca planta să fi fost destul de mare încât să se ascundă după ea. Câteva clipe mai târziu, spre imensa ei ușurare, apărură Anthony.

— Arăți foarte bine astă-seară, surioară! spuse el înclinându-se.

Thea îi zâmbi larg și îl onoră și ea cu o plecăciune.

— Și tu arăți la fel de chipeș ca de obicei! spuse ea, la fel de amabilă.

Anthony se întoarce cu spatele la perete și începu să privească mulțimea.

— Se pare că avem mulți oaspeți.

Thea dădu încet din cap, în semn de încuviințare.

— Da, dar cu toții șușotesc pe la colțuri, adăugă ea.

Anthony ridică dintr-o sprânceană.

— Cu toții? Ești chiar atât de sigură? Nu mi se pare că lordul Mayfeather șușotește.

Uitându-se la cârcotașul Lord Mayfeather, Thea nu putu să nu râdă. Omul avea aproape nouăzeci de ani și era orb ca un liliac.

— Nu mă poate vedea suficient de bine ca să șușotească, răspunse ea. Dar te asigur că mulți dintre ceilalți oaspeți o fac.

— Lasă-i să vorbească! zise Anthony. Vrei să-ți pun în limonadă ceva mai tare? Dacă bei amestecul acesta, nu-ți va mai păsa dacă vorbesc.

— Chiar te rog, se învoi Thea, întinzându-i paharul.

Anthony se întorsese pe furiș cu spatele la sala de bal, luă un flacon dintr-unul din buzunarele interioare ale hainei și turnă o parte din conținutul acestuia în paharul ei de limonadă.

— Poftim, dragă soră. Crăciun fericit!

— Mulțumesc, Anthony! Ești un frate bun, zise ea râzând, ridicând paharul și luând o înghițitura, după care se strâmbă din cauza conținutului amar, dar avu curajul să bea în continuare. Poate că asta va face ca viitoarea mea conversație cu Lady Hepplewhite să fie mai puțin îngrozitoare!

Lady Hepplewhite era cea mai mare bârfitoare din Devon și toată lumea știa asta. Fără îndoială că ea era cea care alimenta șușotelile.

— Lady Hepplewhite este aici? întrebă Anthony aruncând o privire atentă în jurul sălii. Unde?

— Stă lângă estrada muzicanților, răspunse Thea, refuzând să se uite. Fără îndoială că le dă indicații despre cum să cânte la instrumentele lor.

Anthony chicoti.

— Ei bine, sper să faci față conversației cu ea, pentru că aceasta este proba de foc de astă-seară.

— Te asigur că nu sunt nerăbdătoare să discut cu Lady Hepplewhite!

Thea își îndreptă atenția spre intrarea în sala de bal, ca să vadă cine mai sosise. Privirea ei trecea de la chipul unui musafir la altul, până când...

Rămase cu gura căscată. Îngheță. Se agăță de brațul fratelui ei.

— Anthony... reuși ea să spună, gâtuită de emoție.

El se aplecă s-o audă mai bine, cu fruntea încruntată.

— Da, ce este?

— De ce e *lordul Clayton* aici?

Și era, într-adevăr, Clayton!

Stătea lângă intrare și vorbea cu tatăl ei, zâmbind și râzând. Clayton purta o impecabilă ținută neagră, de seară, cu o cămașă albă, cu cravată albă și cu vestă de satin alb. Văzându-l cât era de chipeș, Theei i se înmuiară picioarele. Ca să nu cadă, se agăță de brațul puternic al fratelui ei.

Anthony se uitase și el spre ușă. Oftă.

— Mă temeam eu că se putea să vină!

— Ce? Știai că a fost invitat?

Thea încercă să-și ascundă panica, dar nu reuși.

— Este invitat în fiecare an, Thea. E vecinul nostru, la urma urmei! Doar că, de obicei, nu participă. Preferă să-și petreacă sărbătorile de iarnă la Londra. Sau cel puțin așa a făcut în trecut. Am crezut că știi. Nu ai văzut lista de invitați de anul acesta?

— Tata mi-a spus că doamna Lowry s-a ocupat de asta. Având în vedere accidentul meu, ea mi-a spus să nu-mi fac griji în legătură cu organizarea petrecerii din acest an și să fiu doar prezentă în calitate de gazdă.

Thea încercă să-și recapete respirația, dar îi era din ce în ce mai greu, fiindcă ochii albaștri ai lui Clayton păruseră s-o caute în toată sala și reușiseră s-o găsească de îndată.

Privirile lor se întâlniră. Thea simți că inima stătea să-i sară din piept.

— De ce a venit anul acesta? îl întrebă ea pe Anthony,

fără să se poată opri din a-l privi pe Clayton.

— Nu știi, răspunse fratele ei. Sunt surprins să-l văd aici. Sper că nu tata a fost cel care a insistat pe lângă el și l-a convins să vină.

— Și eu sper! exclamă Thea dând peste cap conținutul paharului său cu alcool și apoi dându-i lui Anthony paharul gol.

Așteptă ca băutura să-i ardă stomacul și ca Ewan să se îndepărteze de ușă și de tatăl ei, apoi trecu la acțiune. Păstrându-și un zâmbet fals pe față, ea se duse până la locul în care tatăl ei primea invitații și îl prinse de mânecă.

— Pot să-ți vorbesc o clipă, tată? spuse ea cu cea mai mieroasă voce din lume, îndepărtându-l pe lordul Blackstone de cei cu care vorbea.

— Da, bineînțeles, draga mea, răspunse tatăl ei întorcându-i zâmbetul fals.

În fața celorlalți, ei doi se arătau mereu politicoși.

Thea îl trase pe lord afară, pe coridor. Apoi intrară în salonul din apropiere și închiseră ușa în urma lor. Din fericire, nu era nimeni acolo. Câteva lumânări ardeau în sfeșnicele răspândite prin încăpere.

— Lordul Clayton este aici, îi spuse ea dintr-odată tatălui ei, care o privea cu atenție, nerăbdător.

— Da, știu. Eu l-am invitat, răspunse el pe un ton sec.

Thea încercă să rămână calmă și să ascundă ceea ce simțea.

— Cum ai putut să te gândești că, după recentul scandal, ar fi fost o idee bună să-l inviți?

Tatăl ei o privi dojenitor.

— Theodora, am crezut sincer că ar fi fost mai scandalos dacă nu l-aș fi invitat! De obicei, el ne trimite printr-o scrisoare regretele lui cu privire la faptul că nu poate să vină.

Ea simțea un nod în gât. Își dădu după ureche părul care îi alunecase pe față.

— Și ți-a spus *de ce* s-a hotărât să vină *tocmai* anul ăsta?

— Nu mi-a spus, răspunse lordul afișând un zâmbet

rece. Și nici eu nu l-am întrebat. Cu toate acestea, având în vedere ajutorul pe care l-a acordat familiei noastre în acest an, ar fi fost mai mult decât nepoliticos din partea mea să nu-l includ pe lista de invitați.

— Cred că ai și tu dreptatea ta, recunosc Thea ținându-se de stomac, deși asta nu o ajuta să-și calmeze nervii.

— *Altă* opțiune nu exista, sublinie tatăl ei. Iar acum, te rog să mă scuzi. Vreau să mă întorc la oaspeții mei. Cred că vei putea să-ți revii în câteva momente și să te întorci în sala de bal, nu-i așa?

Ea dădu din cap în semn de aprobare, dar fără nicio tragere de inimă.

— Da, bineînțeles. Dar îndrăznesc să spun că prezența lui Clayton aici va stârni și mai multe bârfe.

Tatăl ei se opri cu mâna pe mânerul ușii, fără să se întoarcă.

— N-am de gând să-i cer să plece, Theodora! Dacă nu vrei să stârnești bârfe, îți sugerez să stai departe de el!

Capitolul 37

După ce tatăl ei părăsi salonul, Thea își petrecu următoarele momente încercând să-și limpezească gândurile. Începu cu niște exerciții de respirație și-și împreună mâinile în față. Clătină ușor din cap. Nu trebuia să mai pună paie pe foc. Dacă s-ar fi ferit intenționat de viconte, ar fi părut că avea ceva de ascuns, în schimb, urma să reintre în sala de bal, să-l salute ca pe oricare alt oaspete și să-și vadă de treaba ei. Da, exact așa trebuia să trateze faptul că lordul Clayton se afla chiar acum în sala ei de bal, arătând mai chipeș decât însuși Adonis.

„Bun plan. Destul de solid!”, gândi Thea.

Își îndreptă spatele, își netezi rochia cu mâna și-și fixă mai bine ramura de vâsc în coc.

Se întoarse și se duse la ușă, când aceasta se

deschise pe neașteptate și vicontele de Clayton însuși se strecură înăuntru.

— Aici erai! spuse el răsuflând ușurat.

Theei i se puse un nod în gât. Văzut de aproape, el era chiar mai chipeș decât își amintea ea. Avea părul blond dat pe spate, cu o şuviță rebelă pe frunte.

Și, Dumnezeule, ochii aceia! Albaștri, misterioși, plini de păcat. Uitase cum o făceau să-și piardă mințile.

Instinctiv, ea făcu un pas înapoi. Trebuia să-l evite. Nu era bine să-l întâlnească și *cu siguranță* că nu trebuia să fie doar ei doi singuri în aceeași încăpere.

— Trebuie să părăsim imediat această cameră! spuse ea, intrată în panică.

Ewan dădu din cap în semn de aprobare.

— Trebuie să vorbesc cu tine mai întâi. Pe scurt. Doar noi doi.

— Nu e o idee bună! insistă Thea.

El întinse mâna spre ea.

— Te rog, Thea! Doar pentru o clipă!

Faptul că-i spusese pe nume o răvăși cel mai mult. Și privirea din ochii lui, și amintirea timpului pe care îl petrecuseră împreună, râzând și vorbind la cină... Și izul lui picant de apă de colonie... O, totul la el o răvășea! Nu se putea controla.

Copleșită de toate acestea, Thea se uită spre ușa și spuse:

— Foarte bine, dar te rog să te grăbești! Dacă suntem văzuți stând între patru ochi, nu vom mai scăpa niciodată de bârfe!

El dădu iarăși din cap în semn de aprobare și făcu un pas spre ea. Thea făcu din nou un pas înapoi.

El se încruntă.

— Ți-e frică de mine?

— Bineînțeles că nu! răspunse ea, deși tremura.

Cum ar fi putut să-i spună că era speriată de ceea ce simțea? De reacția ei față de el? De apropierea lui? Nu putea avea încredere în ea însăși. Amintirea sărutului lor din grajdul de la conacul Clayton îi reveni în minte,

încălzindu-i obraji. Nici alcoolul pe care îl băuse nu o ajuta.
„Bărbatul acesta e logodit. Bărbatul acesta e logodit. Bărbatul acesta e logodit și a fost mereu logodit!”

Dacă putea păstra acest gând în minte, exista o șansă să scape din acea cameră cu inima intactă. Clătină din cap și se uită în ochii lui.

— Ce vrei să-mi spui?

*

Ewan se uită la Thea. Era atât de bucuros s-o vadă din nou! Era un vis devenit realitate în seara aceea. Ea avea părul negru prins în coc. Purta o superbă rochie albă, care îi curgea pe trupul suplu, avea obraji roz, buzele roșii, iar ochii cenușii îi sclipeau. Ewan își dădea seama cât de dor îi fusese de ea. De compania ei. De felul în care făcea totul mai interesant prin simpla ei prezență. Ce voia el să-i spună? Atât de multe lucruri, încât nu știa de unde să înceapă. Dar știa că trebuia să vorbească repede. Rămânând singur cu ea în acea încăpere, îi punea reputația în pericol. Dar în seara aceea venise la balul ei cu un motiv întemeiat.

— Trebuie să-ți pun o întrebare, Thea. Una importantă.

Ea dădu din cap și-și feri privirea.

— Foarte bine.

Profilul Theei era la fel de frumos ca și fața ei. Conturul gâtului i se profila prelung și grațios în lumina lumânărilor. O venă i se zbătea la baza gâtului. Era agitată. La fel era și el.

Ewan își luă inima în dinți. Nu avea să fie o întrebare ușor de pus. Dar *trebuia* să știe răspunsul.

— De ce ai refuzat să te căsătorești cu mine?

Ea își dresе glasul și se uită la el.

— De ce mă întrebi asta? Am crezut că era destul de evident.

El începu să se enerveze.

— Nu! Pentru mine nu e deloc evident!

Ea se întoarce cu spatele la el, cu fața spre șemineu.

— Refuz să las bârfele nejustificate să-mi dicteze viața!

Ewan se apropie de ea și o întoarce cu fața spre el. Se uită țintă în ochii ei. I se părea lui, sau ea era gata să plângă?

— Nu te cred! Nu spui adevărul! Cel puțin, nu tot adevărul. Dacă ea îl mințea, voia s-o privească drept în ochi în clipa în care făcea asta.

Thea parcă scotea flăcări pe nări. Își ridică bărbia și spuse:

— Foarte bine! Dă-mi voie să fiu directă. Nu am vrut să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc!

Ewan îi lăsă brațul și se dădu repede înapoi, ca și cum ea tocmai l-ar fi lovit. I se puse un nod în gât. Strânse din dinți. Nu voia s-o lase să vadă cât de mult îl răniseră cuvintele ei. Bineînțeles că ea nu-l iubea. Fusesse obligată să stea la el acasă ca să i se vindece piciorul. Petrecuseră ceva timp împreună. O sărutase o dată. Asta nu însemna că se îndrăgostiseră unul de celălalt. Era un prost fiindcă crezuse că ea simțea ceva mai profund pentru el.

— Desigur, spuse el. Am înțeles. Nu te voi mai deranja din nou! Thea întinse mâna spre el. De data asta, vorbi cu o voce mai blândă:

— Asta nu înseamnă că nu apreciez tot ceea ce ai făcut...

Ewan clătină ușor din cap.

— Nu trebuie să spui mai multe.

Se întoarce cu fața spre ușă, gata să plece.

Probabil că urma să-și trăiască tot restul vieții - *avea* să-și trăiască tot restul vieții - fără s-o mai vadă vreodată pe Lady Theodora Ballard.

Dar ea îl prinse de încheietura mâinii.

— Ewan, așteaptă...

Fără să stea pe gânduri, el se întoarce și o luă în brațe. Buzele lui se năpustiră asupra ei și o sărută cu toată pasiunea pe care o simțea pentru ea. Se putea să nu-i mai vorbească niciodată, dar urma să aibă acel ultim sărut ca

amintire.

Spre surprinderea lui totală, ea îi răspunse la sărut. Era mai mult decât sperase el vreodată, dar ea își petrecu strâns brațele pe după gâtul lui și se ridică pe vârfuri, sărutându-l la fel de arzător cum o făcuse și el.

Mâinile lui i se mutară pe păr. Apoi îi cuprinseră fața, ca să-i țină gura lipită de a lui. Îi mângâie obrazul, bucurându-se de fiecare mic suspin, de fiecare mic geamăt pe care ea îl scotea în timp ce limba lui se cufunda în gura ei din nou și din nou.

O împinse spre peretele din apropiere, simțind nevoia să fie și mai aproape de ea, s-o atingă. El întrerupse sărutul doar pentru câteva clipe, ca să-i ajungă cu mâinile sub fustă. Când mâinile i se atinseră de coapsele ei, avu pe dată o erecție. Atingerea pielii ei moi și calde îl făcu să tremure.

Thea tresări la atingerea lui, dar nu-l opri. În schimb, atunci când gura lui o găsi din nou pe a ei, limba ei o întâmpină pe a lui cu aceeași pasiune. El o sărută pe obraz, pe tâmplă, pe ureche, în timp ce mâinile lui îi atingeau picioarele pe deasupra ciorapilor. Palmele lui cuprinseră mai întâi șoldurile ei goale și apoi i se deplasară spre fese, trăgând-o cu putere spre el. Thea gâfâi, capul i se lăsă pe spate și ochii i se închiseră. Ewan era tare ca piatra. O dorea atât de mult!

Buzele lui erau pe gâtul ei, sugând-o, gustând-o, când ușa salonului se deschise.

— Aș fi putut jura că i-am văzut intrând aici, spuse o voce de femeie.

Ewan își scoase imediat mâinile de sub fusta Theei și se îndepărtă, dar nu înainte ca Lady Hepplewhite și fiica ei să-i vadă.

Ochii celor două se făcură mari cât niște roți de trăsură și, în decurs de o clipă, expresia de pe chipul lui Lady Hepplewhite se transformă din șoc îngrozitor, în bucurie nemărginită.

— O, draga mea, îi spuse Lady Hepplewhite fiicei sale, împingând-o afară pe fată, închide ochii! Se pare că tocmai

am dat peste lordul Clayton și peste Lady Theodora în cea mai compromițătoare dintre situații!

Capitolul 38

Două ore mai târziu, Thea stătea pe pat în dormitorul ei, cu părul răvășit, cu rochia de bal încrețită și cu vâscul pe care îl purtase în păr, aruncat pe jos. Se uita ținută la micuța floare ofensatoare, ca și cum aceasta ar fi fost responsabilă de necazul ei.

La ce se gândise, pentru numele lui Dumnezeu? Da, Ewan intrase în salon. Da, ar fi trebuit să insiste să plece amândoi imediat, dar ea fusese cea care îl apucase de încheietura mâinii și, mai rău, cea care nu-l respinsese atunci când o sărutase. Nu numai că nu îl respinsese, dar se ridicase pe vârfuri, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu putea fi considerată o greșală nevinovată!

Ca o proastă, își petrecuse brațele pe după blestematul lui de gât și se ridicase ca să-l sărute mai profund, pe toți sfinții! Iar dacă gestul acela nu fusese destul de nesăbuit, nu doar că îi permisesse să-i ridice fusta și s-o atingă, ci chiar *promise* acel gest cu bucurie! Nu exista nicio îndoială în privința asta. Ea era pe jumătate vinovată pentru haosul care urmasese.

Lady Hepplewhite nu pierduse timpul și se retrăsese din încăperea trăgându-și fiica după ea, iar apoi răspândise în toată sala de bal povestea la care fusese martoră. Thea așteptase ca doamna să plece, după care fugise și ea din salon și urcase pe scara din spate, îndreptându-se spre dormitorul ei. Ca de obicei, o rugase pe Maggie să meargă și să asculte pe la uși, ca să afle ce se întâmpla.

— Lordul Clayton a fost în tot acest timp în biroul tatălui tău, iar tatăl tău vine acum înapoi, raportă Maggie cu câteva momente mai devreme, înainte să se strecoare în camera alăturată ca s-o lase pe Thea între patru ochi cu tatăl ei.

De data aceasta nu se auzi nicio bătaie în ușă. Tatăl ei deschise ușa dormitorului cu o asemenea forță, încât o izbi de perete. Thea tresări.

De-a dreptul înfuriat, lordul Blackstone își făcu o intrare furtunoasă în dormitorul fiicei sale.

— Theodora! bubui vocea lui. Refuz să mă cert sau să negociez cu tine! Tocmai am ieșit din biroul în care eu și lordul Clayton am *semnat* contractul de căsătorie. Nunta va avea loc imediat după Bobotează. Pregătește-te pentru ea! Nu-mi pasă dacă până atunci va trebui să te închid în această cameră!

Lordul o privi țintă, pregătit, fără îndoială, ca ea să înceapă să se certe cu el, să se împotrivească. Dar Thea știa ce făcuse. Nu mai putea fi apărată de dreptatea pe care o avea sau de furia pe care o simțea. Jucase și ea un rol în această poveste. Și, ca urmare a acestui fapt, era pe cale să-și ruineze propria viață și pe cea a lui Clayton.

— Foarte bine, tată, spuse ea lovind cu piciorul, absentă, în vâscul de pe jos, forțându-se apoi să-și ridice capul și să întâlnească privirea dezaprobatoare a tatălui ei.

El o privi printre gene, neputând să creadă că ea acceptase atât de ușor.

— Ești de acord?

— Da, răspunse Thea înclinând încet din cap. Știu ce am făcut și sunt pregătită să accept consecințele.

De data aceasta, ei nu îi părea chiar atât de rău pentru Clayton, fiindcă, până la urmă, el o sărutase. Ea îl avertizase că ar fi trebuit să părăsească încăperea. Evident, erau atrași unul de celălalt. Atracția exista. Poate că nu era suficientă ca temelie a unei căsnicii, dar măcar aveau asta în comun.

Dar Thea auzea tot timpul în minte cuvintele mamei ei. Urma să se mărite cu un bărbat care nu o iubea. I se făcu rău.

— Foarte bine, spuse tatăl ei, evident mulțumit de situație. O voi informa pe Maggie că ar trebui să-ți pregătești trusoul. Măine putem discuta detaliile contractului de căsătorie.

— Bine, se învoi Thea, uitându-se în gol.

Tatăl ei se retrase imediat din cameră, iar Thea se prăbuși pe pat și se ghemui. O, de ce venise Ewan la bal? Spusese că voia să-i pună o întrebare importantă: ținea să știe de ce refuzase ea să se mărite cu el. Să fi fost mândria lui rănită? Ea îi spusese primul lucru care îi venise în minte, și anume că refuza să permită ca bârfele să-i distrugă viața. În esență, el o făcuse mincinoasă, forțând-o să-i spună ceva ce i s-ar fi părut mai credibil.

„Nu am vrut să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc”, îi dăduse ea replica.

El fusese vizibil rănit, iar asta o luase prin surprindere. Adevărul – pe care nu avea curajul să-l mărturisească – era că nu voia să se mărite cu un bărbat care nu o *iubea*. Dar acum, *acum* avea de gând să facă exact asta, și oricât de vinovată s-ar fi simțit, oricât ar fi încercat să dea vina pe altcineva, nimic nu mai putea fi schimbat.

Capitolul 39

Ewan stătea în fața altarului bisericuței de provincie, în timp ce Thea se îndrepta spre el. Nu o mai văzuse din noaptea balului de Crăciun, atât el, cât și lordul Blackstone fiind de acord că așa ar fi fost cel mai bine. Totuși, Blackstone îi trimisese vorbă că Thea era dispusă să se mărite cu el, că era de acord că, după bârfele lui Lady Hepplewhite, nu mai exista altă soluție. O poveste neconfirmată în *Times* era una. Lady Hepplewhite și fiica ei văzându-i cu ochii lor – asta era cu totul altceva.

Thea se îndreaptă spre Ewan, arătând ca și cum ar fi mers la tăiere. Părea mică. Mică și speriată, aproape ca o fetiță. Buchetul de crini de iarnă pe care îl ținea în mâini tremura ușor. Se apropie de el, serioasă și nefericită.

Biserica era aproape goală în acea dimineață rece de ianuarie. Lordul Blackstone, Anthony, Maggie și lordul Theodore Harding, unchiul Theei, stăteau în băncile din

partea rezervată familiei miresei. Doar Bell și doctorul Blanchard stăteau în partea lui Ewan. Doctorul Blanchard se așezase acolo doar ca să păstreze un echilibru între invitați. Bell fusese singurul bun prieten al lui Ewan care reușise să ajungă într-un timp atât de scurt. Ca ofițer de marină, Kendall era plecat din țară, iar Worth era bolnav. Phillip nu putea participa fiindcă risca să fie recunoscut. Mama lui Ewan nu călătorise de la Londra până în Devon din cauză că era prea frig. În schimb, îi trimisese o scrisoare în care îl ruga să-și aducă proaspăta mireasă în vizită în capitală cu prima ocazie pe care urma s-o aibă.

Între timp, vicarul rosti cuvintele care îi legau pe Ewan și Thea pe viață, iar ea nici măcar nu-și privi mirele. În schimb, își ținu ochii ațintiți asupra vicarului, cu o privire pe jumătate buimăcită, pe jumătate resemnată. Era ca și cum ar fi asistat la o înmormântare, nu la propria ei nuntă.

Cu fiecare cuvânt rostit de preot, Ewan se simțea din ce în ce mai vinovat. Obliga o tânără femeie să se mărite cu el. O tânără care, în mod dar, nu-l dorea. Ea recunoscuse asta. Nu-l dorise după ce bârfele despre ei apăruseră în *Times* și nu-l dorea nici acum. Singura diferență era că acum ea fusese prinsă în capcană. Iar el fusese cel care o prinsese. Nu intenționat, sigur că nu. Dar el fusese cel care o urmărise până în salon, așteptase ca tatăl ei să plece și apoi o forțase să stea de vorbă cu el. Ea chiar îi spusese că voia să părăsească încăperea, tocmai pentru că se temea ca nu cumva să fie văzuți împreună. Dar el insistase să rămână. Nu exista nicio îndoială în mintea lui că era în întregime vinovat pentru ceea ce se întâmplase între ei în acea noapte și că îi ruina viața acelei biete tinere, forțându-o să se căsătorească împotriva voinței ei.

Ewan, de asemenea, își ținea ochii ațintiți asupra vicarului, repetând cuvintele care le pecetluiau soarta. După ce slujba se termină, după ce deveniseră soț și soție și semnaseră în registrul de cununii, se întoarseră cu fața la prietenii lor. Fără nici o expresie pe față, părăsiseră prompt altarul, mergând în direcții opuse.

Alaiul de nuntă se urcă în trei trăsuri ca să se întoarcă la moșia lui Ewan. Micul dejun fu luat într-o atmosferă ciudată și tensionată, în sufrageria de la conacul Clayton. Doctorul Blanchard și lordul Theodore făcură tot posibilul să întrețină conversația. Între timp, Ewan încerca să scape de nodul din gât, Thea se juca cu furculița în mâncare fără să ia nici măcar o îmbucătură, iar Anthony și lordul Blackstone beau coniac, deși era ora zece dimineața. Bell pur și simplu observa întreaga scenă cu o amabilitate bonomă, pe care nimeni nu o aprecia.

După ce, spre bucuria tuturor, micul dejun luă sfârșit, toți oaspeții, cu excepția lui Bell și a lui Maggie, își luară rămas-bun. Ewan și Thea îi conduseră pe toți la ușă. Lordul Blackstone își sărută fiica pe obraz fără să spună un cuvânt, în timp ce Anthony îl bătu pe umăr pe Ewan.

— Felicitări, bătrâne! Mult noroc!

Apoi își îmbrățișă sora și ieși pe ușă.

Lordul Theodore ținu un discurs lung și alambicat despre cât de mândru era că unica lui nepoată se măritase, în sfârșit. Apoi îi ură bun venit lui Ewan în familie. Acesta din urmă făcu tot posibilul să fie amabil, deși își dorea ca bărbatul mai în vârstă să plece odată.

Imediat după ce ușa se închise în urma oaspeților, Thea se întoarse spre Ewan și spuse, aruncându-i o privire rece:

— Mi-ar plăcea foarte mult să trag un pui de somn.

— Bineînțeles. A fost o dimineață lungă, răspunse Ewan cu aceeași lipsă de emoție.

Nu avea nici o obiecție. Cum ar fi putut să aibă? Era prins undeva între dorința de a trage el însuși un pui de somn și dorința de a i se alătura lui Bell în birou și de a bea. După ce Thea urcă scările, Ewan optă pentru cea de a doua variantă.

În momentul în care Ewan intră în birou, Bell ridică paharul în cinstea lui. Marchizul era deja așezat în fața biroului lui Ewan, cu un pahar de coniac umplut pentru el, în timp ce paharul lui cel de toate zilele era umplut cu apă.

— Felicitări, Clayton! Știu că vorbesc și în numele lui Kendall și al lui Worth atunci când spun că nu ne-am fi gândit niciodată că tu aveai să fii primul care să-și pună pirostriile.

Ewan luă imediat paharul de la prietenul lui și ocoli biroul ca să se așeze pe scaun.

— Serios? Cine credea că avea să fie primul?

— Întotdeauna m-am gândit la Kendall, răspunse Bell. Va avea nevoie de o contesă mai devreme sau mai târziu, acum, că a devenit conte.

Ewan dădu din cap, aprobator. Cu toții știau povestea lui Kendall, care, pe când era al doilea fiu, fusese respins de o tânără ce primise o ofertă de căsătorie din partea unui baron. Asta îl afectase foarte mult pe Kendall. De atunci, el nu mai încercase să curteze o altă domnișoară. Dar, între timp, fratele lui murise, iar el ajunsese conte. În consecință, Kendall nu-și mai permitea luxul de a rămâne burlac.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Ewan.

Trase de cravată ca să-i slăbească nodul. Toată dimineața avusese senzația că îl sugruma.

— Dar există destul timp pentru toate astea, continuă Bell, ridicând paharul în aer pentru un toast. În cinstea ta și a noii tale vicontese! Să fiți fericiți zeci de ani de acum înainte!

Ewan ridică paharul doar pentru că așa era obiceiul. Bău, dar se îndoia foarte tare că el și Thea aveau înainte decenii de fericire. După felul în care începuse căsnicia lor...

Ewan își petrecu următoarele câteva ore încercând să-și înece amarul pe care i-l provocase privirea nefericită de pe chipul Theei în timp ce mersese spre altar de dimineață. În acea zi, el îi ruinase viața. Iar în ziua în care se cunoscuseră, ea îl făcuse măgar. Avusese al naibii de multă dreptate!

În timp ce-și lua rămas-bun de la Bell în acea seară, Ewan nu era nici pe departe suficient de amețit. O, băuse destul! Destul de mult. Dar încă mai avea mintea limpede. Singurul lucru care l-ar fi putut face și mai măgar în noaptea nunții lui ar fi fost să fie un măgar beat. Și nu avea de gând să-i facă Theei ziua și mai proastă.

De aceea, așteptase vreme îndelungată. Rămăsese ore întregi în birou, împreună cu Bell. Trecuse de mult de ora cinei. Se ascunsese destul de mult timp de noua lui soție. Indiferent de ceea ce avea să se întâmple între ei în seara aceea, era timpul ca el să se ducă și s-o întâlnească pe Thea.

— Noapte bună, bătrâne! spuse el ridicându-se, ocolind biroul și bătându-l pe Bell pe umăr.

— Noapte bună! îi răspunse Bell, ridicând în aer paharul cu ultima lui înghițitură de apă. Cred că o să mă duc și eu la culcare. Dar mai întâi mă voi opri în bibliotecă și voi lua ceva de citit.

În timp ce Ewan urca scările spre dormitor, își invidia prietenul pentru că putea să se vâre liniștit în pat și să citească până când adormea. Ewan, însă, trebuia să meargă și să aibă ceea ce avea să fie, cu siguranță, o conversație stânjenitoare cu noua lui soție. O discuție despre cum aveau de gând să-și petreacă noaptea nunții. Situația lor actuală oglindea pe deplin ironia sortii.

Ewan intră în dormitor și închise ușa în urma lui. Privirea îi căzu imediat pe altă ușă, cea dintre camera lui și camera Theei. Acolo se afla, probabil, și proaspăta lui soție. Oare se aștepta ca el să vină la ea, sau nu voia să aibă nimic de-a face cu el? Își smulse cravata de la gât și-și scărpină capul. Nu era doar măgar. Era și prost. Un bărbat ar fi trebuit să se ducă la soția lui în noaptea nunții lor. În schimb, el stătea în camera lui, de parcă ar fi fost un școlar neexperimentat.

Mai întâi se dezbracă de haină, de veston și de

cravată. Pe urmă petrecu destul de multă vreme ca să-și descalțe cizmele și ciorapii, iar apoi își scoase cămașa trecându-și-o peste cap.

Purtând doar pantalonii scurți, se îndreptă spre ușa ei, dar apoi se îndepărtă cu pași repezi. Se blestemă și se făcu prost de zeci de ori.

O bătaie ușoară se auzi în ușa dintre dormitoarele lor.

— Intră! spuse el, cu respirația întretăiată în gât.

Ușa se deschise încet și Thea apărură în prag, îmbrăcată într-o dantelă albă care o făcea să arate de-a dreptul delicios. Părul lung și negru îi cădea pe umeri, iar cămașa de noapte pe care o purta era aproape transparentă. Ewan avea gâtul uscat. Sudoarea i se scurgea pe frunte. Înghiți în sec.

Ea intră desculță în dormitorul lui, cu pași ezitanți. Își trase părul în față, acoperindu-se un pic cu el, înainte de a se uita direct la Ewan și de a rosti:

— Să terminăm odată cu asta?

Capitolul 40

Thea se simțea ca ultima neghioabă. Purta cea mai ridicolă cămașă de noapte pe care o văzuse vreodată, din dantelă și pânză, cu volănașe. Și, bineînțeles, era *albă*, dintre toate culorile jenante de pe lumea asta. Cu câteva zile în urmă, Maggie încercase s-o implice în alegerea ținutei pentru noaptea nunții, dar singurul răspuns al Theei fusese o privire mirată. Lăsase detaliile pe seama lui Maggie, care, bineînțeles, *nu* avusese niciodată o noapte a nunții, așa că era vina Theei că acum era îmbrăcată ca o cofetărie, stând în fața lui Ewan și arătând ca o prăjitură pudrată.

Poate că nu știa prea multe despre căsătorie, dar știa că oamenii căsătoriți ar fi trebuit să-și petreacă noaptea nunții împreună. În pat. În ultimele ore, ea își pusese o mulțime de întrebări: oare Ewan ar fi vrut să stea în pat

alături de ea? Sau era încă supărat fiindcă îi fuseseră stricate planurile privitoare la logodnica lui? Cine era logodnica lui? Oare chiar își dorea să știe? Probabil că nu. Cunoașterea identității femeii pe care Ewan o dorea cu adevărat ar fi sporit și mai mult chinurile prin care Thea deja trecea. Fără îndoială că fosta logodnică a lui Ewan era o debutantă desăvârșită. O fată îndrăgită de toată lumea. Nu o fată bătrână și încăpățânată, care locuia în Devon, era obsedată de un cal și purta haine precum acea ridicolă cămașă de noapte bufantă.

Trecură câteva clipe până când ea își dădu seama că Ewan stătea în picioare, în lumina lumânărilor, purtând doar pantalonii scurți. Lumina focului pâlpâia peste pieptul lui gol. Thea își lăsă privirea să se plimbe peste părul lui ușor ciuflit, peste umerii largi și, în jos, peste mușchii groși ai brațelor, până la abdomenul plat. Ea înghiți în sec. El arăta și mai bine fără cămașă. Hmm, nu se așteptase la asta! Ochii albaștri ai lui Ewan o priveau fix.

— Tocmai m-ai întrebat dacă ar trebui să „terminăm odată cu asta”?

Thea tresări. De când intrase în cameră, făcuse tot posibilul să nu-și frământe mâinile. Nu făcea niciodată asta dacă se simțea încurcată și nici nu avea de gând să ajungă într-un asemenea hal, oricât de chinuitoare erau secundele care treceau. Frământarea mâinilor era punctul *forte* al lui Maggie.

— Da, răspunse ea în cele din urmă, asta am spus.

Ewan izbucni în râs. O, asta o făcea să se simtă și mai bine! Trebuia să fie seducătoare, dar, în schimb, era de tot râsul. Pentru o clipă care parcă nu mai lua sfârșit, se gândi să se întoarcă și să fugă, dar asta ar fi fost calea lașă de ieșire. Iar ea nu avea de gând să fie lașă în seara aceea sau în oricare altă seară. Trase aer adânc în piept și-și îndreptă umerii.

— Cred și eu că sunt amuzantă, recunosc eu ea aruncând o privire la ținuta ei, mai ales în această cămașă de noapte.

— Nu! spuse Ewan clătinând din cap, îndreptându-se

spre ea și punându-i mâinile pe umeri, iar căldura atingerii lui trimise un fior prin trupul ei. Arăți absolut superb, Thea! Râdeam de cuvintele tale, nu de tine.

— Da, ei bine, nu se poate spune că sunt antrenată în arta seducției, zise ea schițând un zâmbet.

El zâmbi și-i mângâie ușor obrazul.

— Din nefericire, nici eu nu sunt. Ai vrea să vorbim doar?

Ea răsuflă ușurată și dădu încetișor din cap în semn că da.

Ewan o luă de mână și o conduse la pat. Se așezară împreună pe marginea saltelei enorme, care era acoperită cu o cuvertură de satin albastru-închis. Thea se uită în jur preț de câteva clipe. Era puțină lumină în dormitor, dar ea putea vedea suficient de bine ca să știe că tot ceea ce o înconjura reprezenta stilul lui Ewan. Mobilierul era un amestec de albastru-închis, gri și maro. Totul era la locul lui. Un dormitor foarte *obișnuit*.

Și aici domnea parfumul lui. Un amestec de mirodenii, de săpun și de ceva nedefinit care chiar și acum, fără să știe de ce, o îmbia să se ghemuiască lângă el și să-l lingă pe gât. O, pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? De ce se gândea să-l lingă pe gât?

— Nu m-am așteptat să ajungem aici... începu Ewan.

Încă o ținea de mână și, după ce termină de vorbit, i-o strânse. Degetele lui calde le acopereau pe cele reci ale ei.

Thea îi răspunse printr-o altă strângere de mână, dar îi venea să plângă. El voise să spună că nu se aștepta ca ea să se afle în acel dormitor. Își dorea ca ea să fie altcineva. Amândoi știau asta. Dar ea trebuia să-și scoată din minte un asemenea gând, trebuia să uite... cel puțin pentru o noapte.

Ewan se întoarse cu fața la ea.

— Thea, eu...

Ea se ridicase spre el și-și atinse buzele de ale lui, făcându-l să tacă.

Sărutul Theei fu încurajarea de care avea nevoie Ewan. Se așteptase ca ei să stea de vorbă o vreme. Nici măcar nu era pe deplin sigur că urma să aibă relații intime. Cu siguranță că nu fusese pregătit să facă dragoste cu o femeie care își începuse noaptea întrebând: „*Să terminăm odată cu asta?*”

Dar ar fi trebuit să știe că frumoasa și curajoasa Thea nu ar fi făcut nimic altceva decât să i se dăruiască complet în noaptea nunții lor. Simpla ei atingere îl făcea să tresară. Voia să fie o experiență bună pentru ea. Voia să fie extraordinar.

Ewan o luă în brațe și o sărută cu pasiune. Îi ținea capul cu mâna, ca ea să fie cu totul la dispoziția lui, ca el s-o facă să uite de restul. Limba ei îl întâmpină, moale... la început ezitantă, iar apoi, după ce limba lui intra mai adânc, Thea se lăsă complet pradă ritmului amețitor în care el o săruta.

O împinse cu spatele pe saltea și se aplecă peste ea. Se uită de sus până jos la trupul ei acoperit de cămașa de noapte.

— Cât de mult iubești acest articol de îmbrăcăminte?

— Îl urăsc, murmură ea zâmbind.

— Atunci, nu te superi dacă fac asta? întrebă el prinzând corsajul și sfâșiind țesătura de sus până jos, dintr-o singură mișcare. Poftim! Așa e mai bine, conchise, devorând-o cu privirea.

Thea îl ajută să dea la o parte fâșiile și rămase întinsă acolo, pe patul lui, complet goală și perfectă. Nici în fanteziile lui Ewan ea nu fusese atât de excitantă pe cât era în realitate. Avea picioarele lungi și șoldurile pline, iar sânii îi erau dincolo de orice imaginație. Pielea ei era ca mătasea.

El era complet deasupra ei, cu ambele brațe pe saltea, de o parte și de alta a capului ei. Se aplecă și o sărută din nou, alimentând focul din interiorul amândurora. Thea gemu atunci când el se opri. Dar apoi el coborî spre sânii ei goi și-i luă sfârcul în gură, iar ea gemu din nou, de

data aceasta strigându-l pe nume. Oare avea să se sature vreodată să-și audă numele rostit de buzele ei cuprinse de focul pasiunii? Îi mușcă ușor sfârcul, cuprinzându-i sânul plin în palmă, iar apoi îi supse micul mugure. Thea găfâia. Respirația ei sacadată făcea ca sânii să i se apropie de fața lui și să pulseze, în timp ce mâinile ei erau nedezipite din părul lui.

— Ewan... gemu ea din nou.

El zâmbi, îmbătat de pielea ei moale.

Nu se grăbea, acordând atenție fiecărui sfârc pe rând, sugând, ciupind, trăgând în gură micul mugure tare și mușcând foarte ușor până când Thea se zvârcoli sub el. Mâinile ei încă erau încurcate în părul lui, șoldurile ei se unduiau sub el, dându-i de înțeleș că dorea ceva ce nici măcar ea nu știa.

— Ewan, spuse ea pe nerăsuflăte, nu mai pot!

El închise ochii și-și potoli dorința de a-și da jos pantalonii și de a se cufunda adânc în ea.

— Nici eu.

Știa ce-și dorea trupul ei și ce îi trebuia. Avea de gând s-o ducă pe culmile plăcerii înainte de a se înfrupta el însuși.

Își lăsă mâna să se plimbe pe piciorul ei încordat și urcă încet spre șoldul ei. Îi mângâie partea exterioară a coapsei. Sărutând-o din nou profund, îi cuprinse șoldul și-și lăsă mâna acolo câteva clipe înainte de a-și muta degetele între picioarele ei. Îi mângâie ușor cârlionții, o dată, înainte de pune un deget în căldura ei umedă.

Thea era cât pe ce să se dea jos din pat. El își apropie gura de urechea ei, liniștind-o.

— Șșșt, draga mea! Nu-ți face griji! Lasă-mă să te ating așa!

Șoldurile ei încă se unduiau peste mâna lui. Iar când el își strecură din nou degetul în interiorul ei, ea gemu. Apoi degetul lui găsi nodul de plăcere dintre coapsele ei și cunoscă fericirea pură privindu-i fața expresivă în timp ce ochii i se dădeau peste cap și ea murmură „Te rog!” din nou și din nou.

— Vreau să-ți simt gustul, îi șopti el la ureche, dându-și seama că, în loc să fie speriată de cuvintele lui, ea era excitată.

— Da, șopti Thea.

Ewan fu cuprins de o extraordinară plăcere în timp ce îi săruta corpul, de sus în jos, știind ce urma. El își strecură două degete înăuntrul ei, iar ochii ei se făcură mari, fiind surprinsă pentru o clipă, înainte să-și dea capul pe spate și să geamă. El își mișcă degetele în interiorul ei, mângâind-o, făcând-o și mai umedă, înainte să continue să coboare pe corpul ei, respirând mirosul ei îmbătător. Era obsedat de ea. Nu se mai putea sătura.

Învârti înăuntru degetul mare, o dată, de doua ori, iar șoldurile ei se ridicară de pe saltea chiar înainte ca el s-o atingă cu vârful limbii. Theei i se tăie respirația pentru o clipă. Genunchii i se depărtară, oferindu-i lui mai mult acces. El își coborî capul și o linse. Ea gemu. El o linse din nou. Șoldurile ei tremurau. O altă lingere adâncă și umedă.

— Îți place asta? întrebă el ridicându-și capul ca să se uite la ea peste abdomenul ei plat.

Buzele Theei se mișcară, dar nu reușiră să spună prea multe. Tot ce putea face era să dea din cap și să murmure:

— Da...

El zâmbi în sinea lui în timp ce se aplecă și se puse din nou pe treabă. Avea de gând s-o facă să ajungă la orgasm cu limba lui. Și o făcea cu cea mai mare *plăcere*.

*

Thea gâfâi atunci când limba lui Ewan o atinse din nou. Senzația nemaipomenită dintre picioarele ei o făcu să-și arcuiască șoldurile de pe saltea. Nu-și imaginase niciodată ceva asemănător cu ceea ce îi făcea el, dar nu voia să se oprească. O mângâia cu limba din nou și din nou, iar atingerea neînduplecată a acesteia o făcea să strige:

— Nu te opri!

Din fericire, el nu se oprea. Dimpotrivă, mâinile lui îi cuprinseră fesele, ținându-i șoldurile pe loc în timp ce o

lingea și mai adânc între faldurile vulvei. Tocmai când credea că nu mai putea suporta mult, vârful limbii lui trecu prin cel mai sensibil punct, din nou și din nou, în Ungerii continue, atât de nemiloase și de crude, încât ea gemea necontrolat.

Mâinile ei se întinseră spre el ca să-l prindă, iar degetele i se încurcară în părul lui blond.

— Ewan, eu...

Nu era pe deplin sigură de ceea ce voia să spună, iar lacrimile îi curgeau din ochi, ceea ce nu avea niciun sens.

Limba lui continua s-o mângâie până când ea fu atât de udă încât cearșaful se umezise sub ea. Respirația i se întrerupse, vederea i se încețoșă și, în cele din urmă, o mie de scântei de lumină și de plăcere explodară sub pleoapele ei, în timp ce în tot corpul i se răspândi cea mai uimitoare senzație pe care o simțise vreodată, iradiind în valuri pulsatorii din acel mic punct pe care el îl lingea.

După aceea, ea zăcu ghemuită, zdrobită, cu respirația sacadată, cu inima bătându-i cu putere, fără să știe ce să facă în continuare. Oare ce îi făcuse omul acela? Dacă așa erau toate nopțile de după nuntă, atunci ar fi trebuit ca domnișoarele să afle asta cât mai repede. Dacă toți domnii știaau să facă ceea ce tocmai făcuse Ewan, niciuna dintre ele nu ar mai fi vrut să rămână fată bătrână.

Ewan se lăsă asupra ei, sprijinindu-se pe antebrațele lui musculoase, privind-o și zâmbindu-i într-un fel care spunea limpede că era conștient de ceea ce tocmai i se întâmplase ei. Și că era teribil de mândru fiindcă el îi provocase acele senzații.

— Ce-a fost asta? întrebă ea pe nerăsuflăte, ducându-și dosul mâinii la frunte.

Întregul ei corp se simțea fără vlagă. Și totuși, senzația era minunată.

— A fost un orgasm, explică el. Cel puțin așa cred că este denumirea științifică.

— Și care este denumirea neștiințifică? întrebă ea râzând.

El se aplecă și-i șopti un cuvânt obraznic la ureche. Ea

râse din nou, ducându-și mâna la inima care îi bătea cu putere.

— Oricum i-ai spune, a fost minunat!

— Mă bucur că ți-a plăcut, zise el.

— Plăcut e puțin spus!

Corpul ei încă zvâcnea de plăcere, iar ea încă încerca să-și recapete respirația.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că există mai multă plăcere decât atât? îi spuse el la ureche.

Thea se ridică pe coate ca să se holbeze la el ca și cum ar fi avut o creatură magică în fața ei.

— Ce? Cum ar putea să existe mai multă?

— Ei bine, chicoti el, eu încă am pantalonii pe mine.

Thea roși, întregul ei corp devenind roziu. El o privi cu desfătare. Mai întâi obrazii, apoi culoarea aceea minunată se răspândi până la degetele de la picioare. Era uimitor de adorabilă!

Ea își duse mână la gură și murmură:

— Sunt o proastă. O idioată. Sunt...

— Nu ești deloc așa, insistă el dându-se un pic la o parte, întinzând mâna spre o șuviță din părul ei lung și învârtind-o în jurul degetului, după care continuă, vorbind pe un ton blând, grijuliu: Thea, cât de mult ți-a spus vreodată mama ta despre cum se face dragoste?

Ea se încruntă și repetă:

— Despre cum se face dragoste?

— Sau despre ce se întâmplă între un soț și o soție... în pat? clarifică Ewan.

Thea tresări.

— Mama nu a avut niciodată prea multe șanse să-mi explice...

Ewan tresări și el.

— Și bănuiesc că tatăl și fratele tău nu ți-au spus niciodată nimic despre asta.

Ea clătină din cap, cu obrazii încă de un roșu aprins.

— Nimic, răspunse ea.

— Foarte bine. Îți voi arăta. Nu-ți face griji!

Ea avea un nod în gât.

— Îmi fac griji din cauza faptului că-mi spui să nu-mi fac griji.

Ewan chicoti. Îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz.

— Nu, draga mea, nu-ți face griji! Îți promit că nu ai de ce.

Se apropie de ea și o sărută din nou.

*

După câteva sărutări, Thea simți cum corpul ei începea să se relaxeze din nou. Era minunat să-l sărute pe Ewan. Era atât de chipeș!

Și dacă era în stare să-i facă din nou corpului ei ceea ce îi făcuse înainte, l-ar fi sărutat o veșnicie.

El își îndepărtă buzele de ale ei și-i mângâie pomeții cu degetele lui mari.

— Ești superbă, Thea. Știi?

Ea clătină din cap.

— Nu ești obligat să-mi spui asta.

Ewan se încruntă.

— N-aș spune-o niciodată dacă n-ar fi adevărat. Am fost captivat de frumusețea ta din momentul în care te-am întâlnit.

„Captivat de frumusețea mea? Vai, ce bine sună!”

Thea nu se putu opri să zâmbească.

— Nu. Nu poate fi adevărat!

— Este adevărat, murmură el sărutând-o din nou. Îți jur!

Îi atinse vârful nasului cu vârful nasului lui.

Buzele îi alunecară în jos, spre gâtul ei, iar el se cuibări acolo în timp ce ea recunoscuse, gâfâind:

— Și eu am crezut că ești chipeș.

Îi simțea zâmbetul pe pielea moale a gâtului ei.

— Vorbești serios?

El își apropie gura de urechea ei și i-o linse înăuntru.

Thea gâfâi din nou.

— Da, am vrut să te plesnesc, bineînțeles, dar nu am

putut să neg că ești chipeș, spuse ea și apoi râse.

El zâmbi cu gura până la urechi. Apoi își coborî capul spre sânul ei și-i supse sfârcul. Pe urma își duse mâna între picioarele ei. Ea era încă umedă. O făcu să fie nerăbdătoare folosindu-și degetele câteva clipe, iar apoi își strecură unul în interiorul ei.

— Ewan! strigă Thea.

— Îți place? îi șopti el la ureche cu o voce răgușită, în timp ce-și mișca degetul înăuntru și în afară.

Ea își mușcă buza și încuviință:

— Îhî...

Degetul lui se mișca în interiorul ei. Thea simți din nou tensiunea crescându-i în coapse. O, la naiba, avea să mai simtă încă o dată acea senzație de vis?

— Mă bucur că-ți place, draga mea, pentru că a face dragoste înseamnă să fiu înăuntrul tău exact așa, spuse el scoțându-și degetul și apoi vârându-l din nou.

Ea nu mai putea să respire.

— Cu degetul tău? reuși să întrebe.

— Cu o altă parte din mine, răspunse el.

Își îndepărtă degetul și se ridică.

Thea fu dezamăgită pentru o clipă. Îl voia înapoi, voia ca el s-o atingă, s-o sărute, voia ca degetul lui să fie din nou în ea. Își dorea gura lui pe ea, s-o lingă și...

El se rostogoli pe spate și începu să-și descheie nasturii pantalonilor.

Thea se ridică repede, sprijinindu-se într-un braț.

— Ooo!

El o privi cu precauție, continuând să se descheie.

— Ooo, ce?

— Sunt atât de neghioabă, spuse ea, mușcându-și buza de jos. Trebuie să fii dezbrăcat, bineînțeles.

Zâmbetul lui o făcu să se topească pe dinăuntru. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte și arăta atât de chipeș și de masculin, încât ea își dorea să-l sărute din nou.

— Vrei să mă ajuți? întrebă el aruncând o privire sugestivă în jos, spre pantaloni.

Ea făcu ochii mari și zâmbi.

— Îmi dai voie?

*

— Te rog!

Ewan își dădu mâinile de o parte și de alta a corpului. Dacă o lăsa pe ea să termine de descheiat pantalonii, avea să-l omoare nerăbdarea, dar simțea *nevoia* să-i simtă mâna moale pe mădularul lui.

În timp ce se îndreptau spre pantalonii lui, degetele Theei păreau mici în comparație cu ale lui, care erau mult mai mari. Ea dădu țesătura la o parte și continuă de unde se oprise el, care nu reușise să descheie decât primii doi nasturi. Ea mai avea de descheiat încă patru.

Degetele ei îndemânaticе începură cu primul nasture din dreapta, pe care îl împinseră încet prin țesătură. Ea făcu o pauză și se uită la chipul lui.

— Continuă! o încurajă el strângând din dinți și încercând să-și potolească pofta nefirească ce-l chinuia.

Ea se înroși toată și duse mâna la nasturele din stânga. Pe acela îl deschise și mai încet. Mădularul lui pulsa. Strângea cearșaful cu mâna și degetele i se făcuseră albe.

— O să mă omori!

— Asta îți provoacă durere? Întrebă ea privindu-i fața, curioasă.

— Mă doare pentru că te doresc, spuse el pe nerăsuflăte.

Mâna ei era atât de aproape de mădularul lui, înnebunitor de aproape!

Zâmbind, conștientă de puterea pe care o avea asupra lui, Thea trase aer adânc în piept și trecu la următorul nasture din dreapta. Se aplecă până când fața îi ajunsese la doar câțiva centimetri de mădular. Lui Ewan i se tăie respirația. Se uită la tavan.

— Cerule, ajută-mă!

— Cu ce să te ajute? Întrebă ea râzând. A mai rămas doar un nasture.

— Știu, și... murmură el trăgând aer adânc în piept și tremurând.

— Și ce? îl tachina Thea.

Degetul ei înconjură ultimul nasture, făcându-l pe Ewan nebun de dorință. Mădularul lui zvâcnea de fiecare dată când ea atingeja țesătura cu degetul. Cum naiba știa, în mod instinctiv, acea tânără inocentă să-l înnebunească așa?

Din nou, trase aer adânc în piept și-și reîncepu fraza:

— Și s-ar putea să-mi pierd bărbăția dacă nu te grăbești, iubito!

— Nu știi ce înseamnă asta, zise ea în timp scotea ultimul nasture prin ultima gaură. Dar pare a fi ceva ce ar trebui evitat cu orice preț.

— Așa e, murmură el cu respirația îngreunată, gâfâind, în timp ce ea îi trăgea în jos pantalonii, descoperind mădularul lui care pulsa.

— Thea, atinge-mă, te rog! imploră el.

Atingerea ușoară a degetelor ei îl făcu să-și strângă maxilarul atât de tare, încât îl durea. Ea îl atinse puțin și se opri.

— Mai tare, te rog! Strânge-mă, spuse el închizând ochii.

Ea își înfășură degetele în jurul lui și Ewan uită să respire. Ea îi strângea mădularul și el simțea o plăcere cum nu mai cunoscuse până atunci. Cum de simpla ei atingere putea să-l facă să simtă așa ceva?

— Mângâie-mă de sus până jos, imploră el.

Mâna ei se mișca în sus și în jos, iar buzele lui Ewan erau larg deschise. Stătea sprijinit pe coate, în timp ce Thea îi făcea tot corpul să tresară. El se lăsa pradă acelei torturi delicioase pentru încă vreo câteva clipe chinuitoare. Apoi îi luă mâna, se aplecă și-și smulse pur și simplu pantalonii de pe picioare. Îi aruncă la o parte și preluă din nou controlul, rostogolind-o pe Thea pe spate și acoperind-o cu întregul lui corp gol. Trupurile lor se potriveau perfect. El o sărută din nou, arzând de dorință, în timp ce Thea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-și lipi corpul dezgolit, în toată

splendoarea, de corpul lui.

Ewan gemu când o simți atât de aproape. Își apropie buzele de urechea ei și-i șopti:

— Aceasta este partea din mine care va fi în tine. Te doresc atât de mult!

Ea se uită în jos la el, mușcându-și buza.

— Ești sigur că nu ar trebui să-mi fac griji?

Ewan chicoti. Cum de reușea femeia aceea să-l facă să rădă în timp ce îl înnebunea de poftă? În mod cert, așa ceva era o combinație neașteptată, care lui îi plăcea enorm.

— Corpul tău se va lărgi pentru mine. Iar umezeala va ajuta, murmură el.

Ea dădu din cap și trase aer adânc în piept.

— În regulă.

Ewan închise ochii și-i găsi din nou buzele pe nevăzute. Thea avea încredere în el. Avea încredere că îi spunea adevărul și-i încredința corpul ei. Avea încredere totală în el. Iar Ewan nu avea de gând să-i trădeze încrederea.

Mai puse o dată mâna între picioarele ei, ca să se asigure că era încă pregătită pentru el. Ea își ținea brațele în jurul gâtului lui și închisese ochii strâns. El se asigură de căldura umedă înainte de a-și folosi mâna ca să-și împingă mădularul înăuntru, împinse ușor, urmărindu-i fața ca să vadă pe ea orice semn de disconfort.

— Te simți bine? întrebă el strângându-și maxilarul din cauza torturii de a fi parțial înăuntru ei și de a trebui să aștepte.

— Da, spuse ea dând din cap, dar rămânând cu ochii închiși.

El o sărută pe gât și apoi împinse puțin mai mult, strângându-și maxilarul și mai tare. Dacă Thea ar fi deschis ochii, ar fi văzut exact cât de dificilă era lupta pentru el.

— Ești bine? întrebă Ewan cu vocea devenită un fel de șoaptă aspră.

Ea dădu iarăși din cap în semn că da.

El se împinse înăuntru până la capăt și rămase nemișcat, gâfâind, în ciuda impulsului de a se mișca pe

care i-l dicta corpul.

Ochii Theei se deschiseră brusc.

— Te-am rănit? întrebă el revărsându-i mici sărutări de-a lungul obrajilor și sperând din totul sufletul că nu fusese o durere groaznică.

— Nu, spuse ea clătinând din cap și mișcându-se puțin, ceea ce pe el îl făcu să găfâie. Este... se simte atât de... minunat.

Închise ochii și-și petrecu din nou brațele în jurul gâtului lui, iar apoi făcu o mișcare prin care își lipi trupul de al lui, vrând parcă să-l primească mai adânc.

— O, la naiba...! spuse Ewan în șoaptă.

În gestul ei era toată încurajarea de care el avea nevoie ca să continue. Ieși încet și alunecă înapoi înăuntru, o dată, de două ori, așteptând orice semn că pe ea ar fi durut-o. După ce își dădu seama că era în regulă, intră în ea iar și iar, tare și repede, dar nu *prea* tare, nu *prea* repede, fiindcă mai târziu aveau tot timpul pentru acel gen de amor.

Folosindu-și degetul mare ca s-o mângâie din nou, se forță să încetinească ritmul în timp ce îi creștea ei pofta, încercuind nodul dintre faldurile ei până când îi simți coapsele încordate. Capul ei începu să se balanseze înainte și înapoi pe saltea, iar ea îl zgâria pe spate, scoțând din gât niște sunete plângăcioase de implorare. Ewan avu nevoie de fiecare dram de stăpânire de sine pe care o avea, dar el așteptă până când ea se umezi din nou sub el, spatele ei arcuindu-se astfel încât sânii ei să se preseze de pieptul lui. Mușchii din interiorul ei îl strângeau fără milă în timp ce el se împingea constant în ea, din nou și din nou, propriul lui punct culminant ajungând la o asemenea forță încât se împinse în ea pentru ultima oară și se cutremură în umezeala ei fierbinte, cu un geamăt adânc.

Greutatea lui se prăbuși peste ea doar pentru o clipă, apoi el se rostogoli la o parte, strângând-o la piept, cu bătaile inimii trosnindu-i sub coaste. O ținea strâns lângă el, în timp ce sudoarea de pe pielea lui se usca. Încerca să-și amintească propriul nume. Niciodată în viața lui nu mai

avusese un orgasm ca acela.

— Ai simțit același lucru pe care l-am simțit și eu mai devreme, nu-i așa? întrebă ea, un zâmbet plin de mândrie ivindu-se pe buzele ei senzuale.

El nu putea face altceva decât să dea din cap și să-i tragă mâna spre buzele lui. Îi sărută centrul palmei și și-o așeză deasupra inimii.

— Simți ce mi-ai făcut?

Ochii Theei se măriră, fiindcă ea își dădu seama cât de repede îi bătea lui inima.

— Ei bine, dacă ai simțit ceva asemănător cu ceea ce am simțit eu, înțeleg exact de ce, spuse ea.

El o trase deasupra lui și-și trecu degetele prin părul ei des.

— Ești frumoasă, Lady Clayton. Iar acum ești cu adevărat a mea.

Capitolul 41

Au mai făcut dragoste de două ori în acea noapte și Thea fu uimită de fiecare dată de lucrurile de care corpul ei era capabil și de lucrurile pe care Ewan știa să le facă atunci când voia să obțină răspunsurile pe care le dorea. Știa exact unde s-o atingă, ce să-i șoptească la ureche și când să-i șoptească acele cuvinte care să-i sporească plăcerea. Atunci când primele raze ale dimineții se iviră prin perdele, Ewan dormea adânc, iar Thea simțea durere în tot corpul, care îi era complet satisfăcut și complet neliniștit.

Îi spusese că era frumoasă. O numise „Lady Clayton”. Spusese chiar că era „cu adevărat” a lui. Făcuse lucruri cu corpul ei pe care ea nu le-ar fi crezut posibile. Avea impresia că, în decurs de o noapte, Ewan o înlănțuise trup și suflet de el. La urma urmei, o femeie se putea îndrăgosti de cineva care o numea frumoasă. Putea să iubească, pe cineva care zicea că era a lui. Dar el nu pomenise nici măcar o dată cuvântul „dragoste”, nici măcar atunci când

se aflate pe culmile plăcerii.

Fusese un lucru normal și potrivit să se culce împreună în acea noapte. Erau căsătoriți, iar aceea era noaptea nunții lor. Dar acum, când noaptea nunții se terminase, Thea era îngrozită la gândul că el avea s-o părăsească pentru o amantă de la Londra, în timp ce ea ar fi rămas singură la conac, noapte de noapte, fără nimic altceva decât amintirea atingerii lui. Și simțea un gol în stomac la gândul că Ewan îi făcea lucrurile pe care tocmai i le făcuse unei amante.

Se uită la soțul ei care dormea. Părea mai tânăr, mai vulnerabil, mai liniștit. Dar era în continuare incontestabil de chipeș, cu genele lui lungi, răsfrânte pe obrajii bronzăți. Thea se lovi cu palma peste frunte. Doamne, în ciuda celor mai bune intenții ale ei, făcuse exact ceea ce făcuse mama ei, ceea ce mama ei o *avertizase* să nu facă! Se căsătorise cu un bărbat pentru care simțea mai mult decât simțea el pentru ea. Era o proastă. Cea mai mare proastă.

După ce răsări soarele, Thea se strecură din patul lui Ewan, luă rămășițele ridicolei cămăși de noapte și se îndreptă spre dormitorul ei. Închise ușa cât mai silențios posibil și tresări când aceasta făcu un mic zgomot surd. Aruncă o privire în jurul noului ei dormitor, care era chiar mai spectaculos decât cel pe care îl avusese când fusese oaspete la conac. Își scoase un halat din dulap, se îmbracă și îl legă în jurul taliei înainte să înceapă să se plimbe pe podea, mușcându-și unghia de la degetul mare și încercând să-și potolească panica tot mai intensă.

Trebuia să-și recapete controlul asupra ei și a gândurilor sale. Ea și Ewan avuseseră o seară minunată. O noapte de nuntă memorabilă. Dar nu trebuia să-și dea voie să creadă că fusese mai mult decât atât. Căsătoria lor nu era din dragoste. Trebuia să țină minte asta. În această zi, ea avea să se apuce de treaba ei de vicontesă. Acesta îi era rolul acum și fusese educată ca să-l joace. Să fie o soție îndrăgostită, gata să sară în pat în momentul în care soțul ei îi făcea semn cu degetul, nu făcea parte din planurile ei.

Se mai plimbă câteva clipe prin fața patului, hotărând

ce avea de făcut. În primul rând, urma să facă o baie lungă și fierbinte și să tragă un pui de somn. Mai târziu, avea să se ducă să bea un ceai cu Phillip.

*

Ewan căscă și se întinse. Se răsuci în pat și pipăi cearșaful, căutând corpul moale și voluptos al soției lui. Mângâie spațiul de lângă el timp de câteva clipe, înainte să-și dea seama că nu reușise să găsească nimic altceva decât cearșaful rece. Se ridică și-și frecă ochii.

Lumina dimineții se strecura printr-o deschizătură din perdele. Aruncă o privire spre partea ei de pat. Thea dispăruse. Era singur. Evident că se strecurase înapoi în camera ei la un moment dat, în timpul nopții. Ewan trase aer adânc în piept și înjură.

Oare Thea regreta ceea ce se întâmplase între ei? Sau pur și simplu prefera să nu-l vadă în acea dimineață? Oricum ar fi fost, nu-i plăcea să se trezească fără ea. Chiar dacă ei doi aveau o căsnicie forțată, Ewan nu putea nega că atracția dintre ei era foarte mare. Felul în care făcuseră dragoste noaptea trecută fusese extraordinar. Așa cum el nu mai experimentase niciodată. Nimic nu se întâmplase așa cum se așteptase, dar fusese mai bine decât în cele mai nebunești visuri ale lui.

Ewan dădu pătura la o parte și se dădu jos din pat. Fără să se obosească să-și cheme valetul, își trase niște haine pe el și se duse să-l viziteze pe Phillip. În ciuda orei matinale, avea nevoie de o băutură. Și de un sfat.

În această ordine.

*

Se pare că Phillip, spre deosebire de Ewan, nu era la fel de dornic să bea ceva înainte de prânz. Dar viitorul duce fu mai mult decât dispus să stea în biroul prietenului său și să-l asculte în timp ce Ewan își turna un pahar de coniac.

— Felicitări, Clayton! spuse Phillip, ridicând în cinstea

lui Ewan un pahar inexistent.

Ewan își ridică în semn de salut propriul pahar, pe cel adevărat, și luă o gură.

— Mulțumesc, mormăi el.

Phillip ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă nu te superi că-ți spun asta, arăți cam... răscolit pentru un mire fericit!

Ewan își privi hainele șifonate și mârâi. Se scărpină pe bărbie, unde se zăreau noi fire de barbă. Nu se bărbierise în acea dimineață.

— Ce mai contează? mormăi el.

— Cred că ai și tu dreptatea ta, zise Phillip clătinând din cap. Deja ai probleme în căsnicie, Clayton?

Ewan ridică din umeri și spuse ironic:

— O, nu prea multe, în afară de ura propriei soții, dacă asta poate fi considerată o problemă.

Phillip se încruntă.

— De ce naiba ai crede că te urăște?

Ewan oftă.

— I-am distrus viața. De ce nu m-ar urî?

Phillip rămase încruntat.

— Cum anume i-ai distrus viața?

— Să vedem, începu Ewan, ridicând din nou paharul și uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului. Thea mi-a spus foarte clar că nu voia să se mărite cu mine. Dar eu, în loc să accept un refuz, m-am dus la ea acasă și am compromis-o în fața celei mai mari bârfitoare din provincie, forțând-o, astfel, să mă ia de bărbat.

Phillip era sceptic.

— Ai *forțat-o*? Asta nu-ți stă în fire.

Ewan ridică din umeri.

— Am sărutat-o.

Phillip chicoti.

— Da, și presupun că te-a sărutat și ea, dacă încă vă sărutați atunci când a intrat în cameră cea mai mare bârfitoare din provincie.

Ewan își masă nasul.

— Da, dar dacă nu m-aș fi dus s-o caut pe Thea în

salon, atunci...

— Și dacă Napoleon nu ar fi fost un asemenea bou, nu am fi fost în război! Lucrurile se întâmplă cu un motiv, Clayton. Și mie mi se pare că voi doi nu v-ați putut ține mâinile departe unul de celălalt. Asta spune ceva!

— Nu sunt sigur că Thea ar fi de acord cu această afirmație, mormăi Ewan, dar, în timp ce rostea acele cuvinte, mintea îi fugi la noaptea pe care și-o petrecuse în pat cu Thea.

Cu siguranță că atunci nu reușiseră să-și țină mâinile departe unul de celălalt. *Slavă Domnului!*

Phillip își încrucișă brațele pe piept și îl măsură pe Ewan din cap până-n picioare.

— Ei bine, Thea vine să ia ceaiul cu mine mai târziu și abia aștept să aud versiunea lui *Lady Clayton*.

Capitolul 42

Mai târziu în acea dimineață, Thea bătu ușor la ușa salonului lui Phillip. Maggie îi pregătise Theei o baie mai devreme, iar cele două prietene nu vorbiseră despre niciunul dintre detaliile nopții precedente. Probabil că Maggie ridicase din sprâncene la vederea resturilor cămășii de noapte, dar continuase să-și vadă de treburi fără să scoată niciun cuvânt. *Slavă cerului!* Thea habar n-avea cum i-ar fi explicat prietenei ei ce se întâmplase.

Thea așteptase cu nerăbdare toată ziua vizita la Phillip. Poate că era căsătorită cu un bărbat care nu o iubea, dar cel puțin îi avea pe Phillip cu care să vorbească și pe Alabastru pe care să-l călărească din nou. Era posibil ca lucrurile să nu fie atât de rele acolo, la conacul Clayton, după ce Ewan avea să se întoarcă la viața lui de la Londra.

— Intră! se auzi vocea blândă a lui Phillip.

Thea împinse ușa și intră. Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin ferestrele din cealaltă parte a camerei. Phillip stătea la masa lui de scris, ocupându-și

timpul cu mâzgăleli. Thea îi zâmbi călduros prietenului ei. Văzând că era ea, Phillip se întoarse, se ridică și-i zâmbi la fel de călduros.

— Ați venit în sfârșit, vicontesă de Clayton! spuse Phillip ridicându-se în picioare și făcând o plecăciune.

Ei i se puse un nod în gât. Era pentru prima dată când cineva îi spunea pe noul ei nume dobândit prin căsătorie. Asta o luase prin surprindere, lăsând-o fără cuvinte pentru o clipă.

— Da, acum sunt vicontesă de Clayton. Cu bune și cu rele.

Phillip se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Mă bucur să vă văd, Excelență, reuși ea să spună în cele din urmă.

— Nu. Gata, terminăm cu jocul acesta! Numele meu este Phillip și așa îmi vei spune mereu.

Ea își înclină capul și zâmbi.

— Foarte bine... Phillip!

— Mă bucur să te văd mergând în picioare, continuă el. Este prima dată când te văd așa, știi doar.

Thea chicoti.

— Cred că ai dreptate. Picioarul meu s-a vindecat. Sper că ai primit scrisoarea mea și că m-ai iertat că am plecat fără să-mi iau rămas-bun.

— Bineînțeles că da, spuse Phillip dregându-și glasul. Îmi pare rău doar că nu am putut să vin la nuntă, continuă el cu o expresie de vinovăție întipărită pe față. Sper că înțelegi. Nu sunt încă pregătit să-i spun lumii că nu sunt mort, încheie el chicotind.

— Ce amuzant! exclamă Thea. Eu mi-aș dori să-i spun lumii că sunt moartă.

Phillip veni la ea și-i luă mâinile, privindu-i fața cu atenție.

— Nu prea pari să fii o mireasă fericită. Vino și ia loc!

Theei îi dădeau lacrimile în timp ce îl urma pe duce până la scaunele de lângă fereastră. Luă loc pe unul dintre

ele. Phillip aşteptă ca ea să se așeze prima.

— Mă tem că nu sunt o mireasă prea fericită, începuse Thea uitându-se la cerul de dincolo de fereastră.

Phillip îi cercetă chipul.

— Îmi pare rău să aud asta. Spune-mi ce s-a întâmplat. Clayton nu mi-a dat toate detaliile.

Thea strânse buzele și ridică din umeri.

— Cred că acum, când sunt o doamnă căsătorită, pot să stau de vorbă cu tine despre astfel de lucruri.

Phillip încuviință cu o înclinare din cap.

— Vreau doar să vă ajut. Clayton mi-a spus că ai refuzat să te căsătorești cu el după ce au apărut bârfele din ziar.

Thea oftă.

— E adevărat, dar apoi...

Obrajii îi ardeau. De ce era dificil să recunoască ce se întâmplase după aceea?

— Apoi, ce? întrebă Phillip.

— Apoi Ewan a venit la balul de Crăciun al tatălui meu. Și m-a sărutat. Și eu l-am sărutat. Iar Lady Hepplewhite ne-a văzut.

— Și ai fost obligată să te căsătorești, concluziona Phillip, care analiza cu atenție toate reacțiile Theei. De aceea ești nefericită? Fiindcă nu ai vrut să te căsătorești cu Clayton?

— Nu... ăăă... nu... tocmai, se bâlbâi ea mușcându-și buza și privind în altă parte.

— Ei bine, nu sunteți deloc primul cuplu care se căsătorește așa... în grabă, spuse Phillip.

— Da, dar, în mod normal, cuplurile care se căsătoresc în grabă sunt îndrăgostite nebunește.

Phillip se încruntă.

— Îndrăgostite nebunește? Ce vrei să spui?

Thea nu putu să se uite în ochii prietenului ei.

— Nu contează. Nici eu... nici eu nu știu ce vreau să spun. Cert este că, dacă nu m-aș fi furișat aici și nu mi-aș fi rupt piciorul, Ewan nu ar fi fost căsătorit cu o femeie pe care nu și-a dorit-o niciodată.

Phillip se încruntă din nou.

— Asta e ceea ce crezi tu?

Thea petrecu, exagerat de mult timp, uitându-se la rochie și netezind-o înainte de a răspunde:

— Ce altceva aş putea să cred? Ewan plănuise să se însoare cu o altă domnişoară, iar acum... acum e nevoit să stea cu mine. I-am distrus viaţa.

— *Tu* i-ai distrus viaţa *lui*? se miră Phillip, care nu mai înţelegea nimic.

Thea dădu din cap, adevărind, năpădită de un val de nefericire.

Phillip căzu pe gânduri.

— Mie mi se pare că, din moment ce te-a sărutat, Clayton are şi el o anumită responsabilitate.

— Bineînţeles că are, dar sărutul a fost o greşeală spontană, evident. Nu ar trebui ca din cauza asta să fie nevoit să renunţe la toate planurile lui. Şi nici o soţie nu vrea să fie „responsabilitatea” cuiva.

Phillip cumpănea dacă să-i spună sau nu... Deschise gura ca să vorbească şi o închise din nou. În cele din urmă, spuse:

— Lady Thea, dacă îmi permiţi să vorbesc direct...

Theei i se pusese un nod în gât şi nu putu decât să dea din cap şi să spună:

— Cu siguranţă.

— Cu riscul de a dezvălui secretele prietenului meu, trebuie să-ţi mărturisesc că Ewan a fost trist şi abătut după ce ai plecat. Şi spun asta eu, care ştiu ce înseamnă să fii trist. Am fost aşa luni de zile.

Thea nu putu să nu râdă la descrierea făcută de prietenul ei.

— Phillip, tu nu erai abătut! Tu erai devastat. Tocmai te întorceai de la un război în care aproape că ai murit. Ai trecut prin prea multe şi aveai nevoie de timp ca să te vindec.

— Ceea ce vreau să spun este că nu l-am văzut niciodată pe Clayton atât de încruntat şi de nefericit cum a fost în zilele de după primirea scrisorii prin care tatăl tău îl

anunța că tu ai refuzat căsătoria.

Thea se încruntă.

— Probabil că te-ai înșelat. Orice motiv pentru care Ewan a fost supărat nu a avut nimic de-a face cu absența mea, te asigur.

Phillip se foi pe scaun și o privi cu atenție.

— De ce spui asta?

— Poate că nu știi că era logodit și că urma să se însoare cu o altă femeie, spuse Thea, care simți cum îi clocotea sângele în vine în timp ce spunea asta.

— Vorbești despre Lady Lydia Malcolm? întrebă Phillip.

— Lydia Malcolm? Ea era?

Imaginea lui Lady Lydia trecu prin mintea Theei. O întâlnise pe tânără mai demult. Blondă, grațioasă, frumoasă. Maniere perfecte. Păi, dacă ar fi fost bărbat, chiar ea ar fi ales s-o ia de soție pe Lady Lydia. Nu era de mirare că Ewan trăia o stare de nefericire la gândul că fusese obligat să-și ia o altă nevastă în locul acelei frumoase Lady Lydia.

— Da, iar adevărul este că nici măcar nu au fost logodiți. Nu în mod oficial, spuse Phillip.

— Ce?! se miră Thea, simțind că se făcea lac de apă.

Phillip își întinse mâinile pe masă.

— Dacă ar fi fost logodiți, ai fi văzut asta în ziare, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

— M-am gândit că poate ne-a scăpat. Maggie nu-mi citește întotdeauna fiecare rând.

— Este adevărat că Clayton și tatăl Lydiei au discutat despre o posibilă logodnă, dar nimic nu a fost pus pe hârtie. Și, în plus, pot să te asigur că Clayton nici măcar n-a menționat numele Lydiei mai mult de o singură dată.

Thea trase aer adânc în piept. Închise ochii.

— Tu nu înțelegi, Phillip. Mama mi-a spus întotdeauna să nu mă căsătoresc cu un bărbat care nu mă iubește. Ewan nu are cum să mă iubească.

Phillip o cercetă cu atenție.

— Nu pot să-ți spun dacă Ewan te iubește sau nu. Răspunsul la această întrebare se află în inima lui. Dar pot să-ți spun că nu era nici pe departe îndrăgostit nebunește de Lydia Malcolm.

Thea înghiți în sec.

— Pot să te mai întreb ceva? Este ceva ce trebuie să știu.

— Bineînțeles, încuviința Phillip.

— Are... are Ewan o amantă la Londra?

În loc de răspuns, Phillip râse zgomotos.

— Clayton? O amantă? Nu! Nu. Nu a fost niciodată genul.

O senzație de ușurare îi pătrunse Theei până în adâncul sufletului.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur, răspunse Phillip.

Pentru prima dată după balul de Crăciun, Thea întrezărea o rază de speranță. Așa cum spunea Phillip, asta nu însemna că Ewan o iubea, dar cel puțin nu era îndrăgostit de o *altă* femeie. Totuși, Thea trebuia să fie sigură.

— Phillip, ai spus chiar tu că nu poți să știi ce este în inima lui. Este posibil ca el s-o fi iubit pe Lydia și să nu-ți fi spus niciodată?

Phillip se aplecă peste masă și se uită în ochii ei.

— Știu asta. Nu l-am auzit niciodată rostind vreun cuvânt despre Lydia, dar, după ce ai plecat în acea dimineață, Thea, Ewan nu a încetat să vorbească *despre tine*.

Capitolul 43

După o partidă de călărie, Ewan se întoarse la grajd pe calul lui, Midnight, iar Phillip era alături de el, călare pe Alabastru. Phillip trecuse în sfârșit de la a vorbi cu calul la a-l călări. Ducele insistase să meargă la o partidă de

călărie, iar Ewan fusese foarte mulțumit de progresele prietenului său. Era din ce în ce mai pregătit să reîntre în societate și să-și ocupe locul care i se cuvenea.

— Am vorbit cu Thea mai devreme, spuse Phillip cu nonșalanță.

— Și? întrebă Ewan.

Făcea tot posibilul să pară și el nonșalant, dar de o oră, încă de când plecaseră la plimbare, tot aștepta ca Phillip să abordeze subiectul.

— Și amândoi sunteți niște proști, dacă mă întrebați pe mine, declară Phillip, care se aplecă și îl mângâie pe Alabastru pe gât.

— Proști? Amândoi? întrebă Ewan, chicotind.

— Da, răspunse Phillip pe un ton ferm.

Ewan se apropie de el.

— Foarte bine, dar de ce este Thea o proastă? Aș vrea să știu.

Phillip trase de hățuri.

— Thea este o proastă pentru că ea crede că ești îndrăgostit de Lydia Malcolm.

— Ce?! exclamă Ewan încruntându-se.

— Exact, adevări Phillip clătinând din cap.

— De unde știe Thea despre Lydia Malcolm? întrebă Ewan.

— Nu am întrebat-o asta. Dar era convinsă nu numai că ești logodit cu Lydia, dar și că ești îndrăgostit nebunește de ea.

Ewan strâmbă din nas.

— De unde naiba i-a venit Theei ideea asta?

— De unde le vin proștilor toate ideile? răspunse Phillip schițând un zâmbet.

Ewan oftă și clătină din cap.

— Foarte bine, continuă. Spune-mi de ce sunt eu un prost.

— Cu cea mai mare plăcere, zise Phillip, care își ducea calul arab în grajd. Ești un prost pentru că nu i-ai spus soției tale ce simți pentru ea.

— Ce?! făcu Ewan, nedumerit.

— Nu știu dacă o iubești sau nu. Deși bănuiesc că o iubești. Dar ce știe un burlac ca mine despre dragoste? Știu totuși că ai vorbit încontinuu despre ea și că erai nespus de trist după ce a plecat, ceea ce i-am zis și ei.

— Ce? De ce? Întrebă Ewan, care merse la trap până la grăjdarul care îi aștepta cu nerăbdare.

— Pentru că avea nevoie să audă asta. Numai că ea are nevoie s-o audă din gura *ta*, continuă Phillip.

Ewan înjură în sinea lui.

— La naiba, Harlowe, ce vrei să spui?

Phillip coborî de pe cal.

— La naiba, că trebuie să-i spui soției tale că o iubești, idiotule!

*

În aceeași zi, mai târziu, Ewan se despărți de cal, intră în casă și urcă în dormitorul lui. După ce Phillip și Alabastru se întorseseră la grajd, Ewan îl călărise din nou pe Midnight kilometri întregi, încercând să pună capăt gândurilor care nu-i dădeau pace. Nu avea mintea mai limpede decât atunci când plecase, dar cel puțin era epuizat.

Voia să facă o baie, să se îmbrace și, spera el, să ia cina împreună cu soția lui. Thea nu se putea ascunde de el la nesfârșit. Ce fel de căsnicie ar fi avut? Una în care abia își vorbeau în timpul zilei și făceau dragoste pasională noaptea? Nu asta își dorea. Ei bine, nu asta era *tot* ceea ce-și dorea. O voia pe tânăra care râsese cu el, glumise cu el, îi vorbise despre teorii științifice și despre mama ei. O voia pe Thea și tot ce ținea de ea.

Făcu o baie fierbinte. După ce ieși din cadă, își înfășură un prosop în jurul șoldurilor. De îndată ce valeții terminară de golit cada și o scoaseră din dormitorul lui, el le spuse că erau liberi. O bătaie ușoară se auzi la ușa dinspre dormitorul Theei.

— Intră! strigă el.

Thea deschise ușa. Ea căscă ochii mari imediat ce văzu cât era de dezbrăcat. Dar nu plecă, iar el putea să jure

că văzuse o sclipire în ochii ei. Thea se îndreptă spre el.

— Vrei să mă întorc mai târziu? întrebă ea.

Ewan se uită în jos, la prosop, iar apoi se uită din nou la ea.

— Nu. De ce? întrebă el, zâmbind ștremgărește.

Ea ridică din umeri și continuă să meargă spre locul unde stătea el, la marginea patului.

— Foarte bine. Am venit aici ca să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre faptul că am fost o idioată, răspunse Thea.

Ewan rânji.

— Îmi convine că ai deschis tu discuția asta.

— De ce? întrebă ea, nedumerită.

— Pentru că aveam de gând să vorbesc cu tine despre același lucru. Ăăă, ei bine, despre faptul că am fost un idiot, vreau să spun.

— O, bine, tu primul!

Thea își împreună mâinile în față și așteaptă, liniștită.

Ewan chicoti.

— Nu, nu, doamnele mai întâi, desigur.

În ciuda faptul că era dezbrăcat, el se înclină în fața ei.

Thea acceptă.

— Foarte bine. Am vorbit astăzi cu Phillip și mi-a spus că nu ești îndrăgostit de Lady Lydia Malcolm.

Ewan se încruntă.

— Da, mi-a zis și mie asta. Dar trebuie să te întreb de ce ai crede că sunt îndrăgostit de Lydia? De unde ai știut despre ea?

Thea se înroși.

— Eram... Ei bine, vezi tu... Am ascultat la ușa biroului tău în dimineața în care a venit tata, după ce a apărut în ziar povestea despre noi. Te-am auzit spunând că trebuia să te desparți de logodnica ta.

Ewan oftă.

— De fapt, nu am fost niciodată logodit cu Lydia.

— Da, dar aveai o înțelegere cu tatăl ei, nu-i așa?

— E adevărat. Dar nu dragostea era motivul.

Thea se întoarce cu spatele.

— Nu am știut asta. Am crezut că simțeai, totuși, ceva pentru ea, sau că erai chiar îndrăgostit.

Ewan oftă din nou.

— Te-ai gândit vreodată să mă întreb?

Thea se întoarce din nou cu fața la el.

— Tocmai de aceea sunt o idioată. În toate aceste săptămâni, am fost măcinată de vinovăție. Încă de când am venit în grajdul tău și mi-am rupt piciorul. Totul a fost din vina mea. Totul. Dacă nu m-aș fi furișat pe moșia ta, nu ai fi fost obligat să te căsătorești cu mine.

Ewan își încrucișă picioarele.

— Uți că inițial ai refuzat căsătoria noastră și că nu am fost forțați să ne căsătorim decât după ce m-am dus la tine acasă și te-am sărutat în salon.

— Pur și simplu, am crezut că o vrei pe Lydia! Până când Phillip mi-a spus adevărul, mărturisi Thea pe un ton ezitant.

Ewan tresări.

— Ce anume ți-a spus Phillip?

— Mi-a spus că ți-a fost dor de mine, că ai vorbit despre mine, că ți-ai fi dorit ca eu să nu fi plecat. Mi-a spus că nu ai vorbit niciodată despre Lydia, încheie ea, înroșindu-se.

Ewan își puse mâinile în șolduri.

— Asta e adevărat. Tatăl Lydiei are relații bune. M-am gândit la această partidă ca la o decizie politică. Presupun că am fost furios atunci când povestea despre noi a apărut în ziare, pentru că ambiția mea era pe cale să fie zădărnicită, iar asta nu mi se mai întâmplase niciodată. De aceea i-am spus despre Lydia tatălui tău în acea zi. Dar, Thea, trebuie să mă crezi când îți spun că am descoperit de mult timp că ambiția nu este nimic în comparație cu... dragostea.

Thea trase aer adânc în piept.

— Dragostea?

Ewan dădu din cap ca să-și întărească spusele, și o suviță de păr ud îi alunecă peste un ochi. El o dădu la o

parte.

— Înainte de a te întâlni pe tine, nici măcar nu mi-am imaginat că m-aș fi putut căsători din dragoste. Eu...

— Ce-ai spus? Întrebă ea aproape fără voce.

— La naiba, Thea! Cred că ar fi bine să recunosc. Cred că sunt îndrăgostit de tine din ziua în care ai ajuns la ușa mea și ai încercat să mă convingi să-ți vând calul meu.

Ea clătină din cap, neîncrezătoare.

— Nu! Nu se poate așa ceva. Am fost un monstru egoist tot timpul.

— Da, ai fost. Dar cât de bine m-am comportat eu? Poate că te-am primit în casă și te-am ajutat atunci când ți-ai rupt piciorul, dar nu e ca și cum n-aș fi știut că se putea ajunge la un scandal. Știam la fel de bine ca și tine că se putea termina așa cum s-a terminat.

— Dar... nu ți-a plăcut de mine. Știu că m-ai disprețuit, îl contrazise ea.

— La început, poate, chicoti el. Dar până atunci nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine. Știai ce voiai și erai atât de încrezătoare și de sigură pe tine! Când ai început să te furișezi în grajdul meu, nu mi-a venit să cred că erai atât de îndrăzneță. Când Bell a venit în vizită, mi-a spus că păream îndrăgostit. Nu am putut să-l contrazic. De aceea am venit la balul tău de Crăciun.

Thea își duse mâna la piept, mirată.

— De aceea?

— Mi-a fost dor de tine. Trebuia să te văd. Am vrut să aud din gura ta motivul pentru care m-ai refuzat, mărturisi el, ridicându-se și făcând câțiva pași, cu spatele la ea. M-ai întrebat odată ce părere am avut despre tine în prima zi. Erai încăpățânată, da, dar mi s-a părut, de asemenea, că erai magnifică. Magnifică și superbă, precum calul pe care voiai cu disperare să-l câștigi, spuse el întorcându-se spre ea, făcând un pas înainte, luând-o în brațe și uitându-se în ochii ei. Întotdeauna am crezut că ești magnifică, Thea! Și așa o să cred mereu, încheie el, dându-i un sărut plin de dragoste.

După ce buzele lui Ewan o lăsară, în sfârșit, Thea

spuse pe un ton timid:

— Tatăl meu nu are relații deosebit de bune în Parlament.

Ewan îi ciupi urechea.

— Nu contează. Te iubesc nebunește!

Thea închise ochii și se îndepărtă puțin.

— Și eu te iubesc, Ewan!

El îi cercetă chipul.

— Nu trebuie să spui asta dacă nu vorbești serios.

Ea clătină din cap.

— Vorbesc serios! Cred că m-am îndrăgostit de tine când ai fost atât de drăguț cu mine după ce mi-am rupt piciorul. Puteai să chemi jandarmul, puteai să mă alungi, în schimb m-ai tratat ca pe un oaspete adevărat, chiar ca pe un prieten. Mi-ai adus scaunul cu roțile și m-ai întrebat despre viața mea. După ce m-am întors acasă, mi-am dat seama de ceea ce simțeam pentru tine. Eram prea încăpățânată ca să recunosc că încăpățânarea te poate costa scump. Eram atât de sigură că tata nu-și dorea ce era mai bun pentru mine! Nici măcar nu m-am oprit să mă gândesc la ce credeam eu că era mai bine pentru mine. Dar ultimul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să te forțez să te căsătorești cu o femeie pe care nu o iubeai. Aș fi fugit mai întâi!

— Da, tatăl tău mi-a spus asta în scrisoarea lui. Dar să nu te gândești cu prea multă mânie la el, draga mea. În dimineața în care ne-am căsătorit, a recunoscut că a insistat să stai la mine acasă cu piciorul tău rupt, fiindcă spera să iasă ceva între noi.

— Ce?! făcu Thea, care rămase cu gura căscată. Dintre cele mai josnice lucruri... A crezut că singura modalitate de a face un bărbat să mă dorească ar fi fost să mă țină sub acoperișul lui timp de săptămâni întregi?!

— Ceva de genul ăsta, recunosc eu Ewan cu un zâmbet. Dar a funcționat, nu-i așa?

Râzând, Thea se ridică pe vârfuri, își petrecu brațele pe după gâtul lui Ewan și îl sărută din nou.

— Hmm... ai dreptate! Poate că, până la urmă, tata nu

e chiar atât de rău. Va trebui să-i mulțumesc data viitoare când îl văd, presupun.

Ewan o strânse cu putere în brațe, lipind-o de corpul lui aproape gol.

— Haide să nu ne facem planuri atât de curând! Mi-a spus că speră că un nepot va fi pe drum data viitoare când ne întâlnim. Aș vrea să-i fac pe plac.

Thea era șocată.

— Nu a spus asta!

— Cu siguranță că a spus-o!

Thea clătină din cap.

— Vai, ce om viclean! Habar n-aveam că a plănuit totul!

— Ei bine, nu a plănuit partea în care eu am câștigat calul la licitație. Cred că mă voi întreba mereu dacă te-ai căsătorit cu mine doar dintr-un singur motiv și numai unul... spuse Ewan frecându-și nasul de al ei. Calul meu!

Thea izbucni în râs.

— Ticălosule! Nu aș fi făcut așa ceva. Aș fi economisit ani de zile ca să cumpăr acel cal. Dar odată ce am văzut cât de fericit îl făcea Alabastru pe Phillip, am știut că trebuia să-i las împreună.

— Dimpotrivă, spuse Ewan, sărutând-o pe Thea pe gât, Phillip ni l-a dăruit ca dar de nuntă.

Thea își înclină capul într-o parte, permițându-i s-o sărute.

— Nu era nevoie să facă asta.

— I-am spus același lucru, dar el a insistat, continuă Ewan, coborându-și buzele pe decolteul ei.

Thea respira sacadat. Ochii i se închideau.

— Ei bine, cu siguranță că poate să-l viziteze și să-l călărească oricât de mult dorește.

— Sunt de acord, dragostea mea, se învoi Ewan, care îi descheia deja rochia. Acum, dacă vrei, lasă-mă să-ți arăt cum să mă călărești.

Thea făcu ochii mari.

— Ooo, îmi place cum sună asta!

Capitolul 44

În după-amiaza următoare, Ewan, Thea și Phillip luau ceaiul într-unul dintre saloane. Cuplul proaspăt căsătorit tocmai îi mulțumise lui Phillip pentru darul generos de nuntă, Alabastru. De asemenea, îi aduseră la cunoștință că, după o lungă discuție în care își clarificaseră sentimentele, ajunseră la concluzia că erau foarte fericiți împreună și îndrăgostiți nebunește unul de celălalt – și totul, datorită lui.

— Vă datorez amândurora mult mai mult decât un cal și câteva sfaturi la momentul potrivit, zise Phillip.

— Nu ne datorezi nimic! declară Ewan.

— Sunt întru totul de acord, spuse Thea dând din cap și punându-și un braț pe după umerii largi ai soțului ei.

Înainte ca Phillip să poată răspunde, ușa salonului se deschise și Beau Bellham își făcu apariția. Ewan îl privi și-i zise:

— Bună ziua, Bell! Ne întrebam unde ai plecat.

Apoi Ewan se ridică de pe scaun și-i strânse mâna marchizului.

— Am fost destul de ocupat astăzi, zise Bell înclinându-se în fața Theei, căreia îi prezintă omagiile sale înainte de a schimba amabilități și cu Phillip.

— O, într-adevăr! zise Ewan, care deja se dusesse la masă și-i pregătise un pahar cu apă prietenului său. Făcând ce?

Bell luă paharul pe care i-l oferise Ewan.

— Am rezolvat unul dintre cele două mistere ale noastre.

— Două mistere? repetă Thea, clipind.

— Da, răspunse Bell. Primul mister a fost identitatea celui care a furnizat povestea despre șederea ta aici ziarului Times, Lady Thea.

Thea se aplecă în față, curioasă.

— Știi răspunsul la această întrebare? Spune-mi-l!

Adevărul este că în tot acest timp am crezut că a fost Rosalie, menajera.

— Nu a fost Rosalie, spuse Bell rânjind. Sursele mele mi-au spus că a fost lordul Theodore Harding.

— Unchiul Teddy! aproape că strigă Thea. Ești sigur?

— Cât se poate de sigur, răspunse Bell luând o înghițitură din paharul lui.

Thea căzu pe gânduri.

— Păi, unchiul Teddy nici măcar nu a știut că eram aici, până când... chiar înainte ca povestea să apară în ziar, spuse ea, supărarea pe unchiul ei crescându-i în suflet din ce în ce mai mult. De ce naiba mi-ar face unchiul meu așa ceva?

— Mi-am luat libertatea de a-l vizita azi-dimineață în casa tatălui tău și de a-i pune exact această întrebare, milady, răspunse Bell.

Ewan se uită la Thea și ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Bell este un spion desăvârșit!

Thea îl privi cu atenție pe Bell.

— Ce a spus unchiul Teddy?

— Mi-a spus că ți-a luat mult prea mult timp să-ți găsești un soț și că tatăl tău îi scrisese spunându-i că șederea ta aici era cea mai bună șansă pe care o aveai ca să-ți găsești, în sfârșit, o partidă așa cum trebuia și că, dacă îi scriai și îl rugai să vină să te ia, Teddy ar fi trebuit să te refuze.

— Tatăl meu i-a spus asta?! Ce naiba! exclamă Thea, contrariată. Cred că nu ar trebui să fiu surprinsă, dar sunt!

— Ți-am spus că ne vrea împreună, scumpo, spuse Ewan punându-și mâna pe umărul Theei, care acoperi mâna lui Ewan cu a ei.

— Da, știam asta, dar habar nu aveam că i-a scris unchiului Teddy. Omul nu are nici o rușine!

— Aș spune că unchiul tău este cel care nu are rușine, continuă Bell. Se pare că ideea de a implica ziarele a fost în întregime a lui. A crezut că asta avea să rezolve problema cu siguranță.

Thea rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred...

— Nu te supăra prea tare pe ei, Thea, îi spuse Phillip râzând. Până la urmă, planul a funcționat splendid și asta e ceea ce contează.

Thea oftă.

— Presupun că ai dreptate. Dar să nu crezi că nu-i fac capul calendar unchiului meu data viitoare când îl văd!

— Nu m-aș aștepta la mai puțin din partea ta, scumpo, spuse Ewan aplecându-se și sărutând-o zdravăn pe obraz.

Thea îl îmbrățișă pe Ewan și se întoarse cu fața spre Bell.

— Ai menționat două mistere, Lord Bellingham. Care este cel de-al doilea?

— Mă tem că al doilea ar putea avea legătură cu mine, interveni Phillip, mișcându-se, stânjenit, pe scaun.

— O? E ceva ce eu nu știu? Întrebă Thea întorcându-se cu fața la prietenul ei.

— De aceea se află Bell aici, continuă Ewan. Pe lângă faptul că a participat la nuntă, l-am rugat să vină ca să putem face ultimele planuri pentru întoarcerea lui Phillip în societate.

Thea cercetă fața lui Phillip.

— Te simți suficient de puternic ca să te întorci în societate? Ca să-ți iei locul care ți se cuvine?

— Da, spuse Phillip dând din cap. În sfârșit, mă simt suficient de puternic. Mulțumită ție și lui Clayton... și lui Alabastru, milady.

Thea strânse mâna prietenului ei.

— Tu ai făcut partea cea mai dificilă, Phillip!

— Da, ei bine, mă tem că vor fi mai multe dificultăți în continuare, spuse Bell cu un aer sinistru.

— Sunt sigură că va fi dificil pentru tine, Phillip, continuă Thea. Cu fratele tău, care a murit atât de brusc. Să fii duce nu este ceva ce ți-ai planificat vreodată, sunt sigură.

— Da, ei bine, tocmai asta este, răspunse Phillip, schimbând o privire încordată cu ceilalți doi bărbați.

Thea se încruntă. Se uită când la unul, când la altul.

— Ce este? Ce nu-mi spuneți?

Phillip trase aer adânc în piept și-și lovi genunchii cu mâinile.

— Bell și Clayton, aici de față, nu cred că fratele meu a murit subit.

— Este adevărat, răspunse Bell. Fostul duce de Harlowe a fost ucis. Și intenționez să-l văd pe ucigașul său adus în fața justiției!

Thea îl privi pe Ewan cu ochii larg deschiși. Soțul ei încuviință.

— Este adevărat. Și nu numai atât, dar credem că omul care l-a ucis pe duce ar putea încerca să-l ucidă și pe Phillip.

Sfârșit